

עיני אהובתי

כל סונטות שקספיר

בתרגום זיוה שמיר

My Mistress' Eyes

Sonnets

by William Shakespeare

Translated into Hebrew by Ziva Shamir

כל הזכויות שמורות

All rights reserved

2010

From fairest creatures we desire increase,
 That thereby beauty's rose might never die,
 But as the ripper should by time decease,
 His tender heir might bear his memory:
 But thou, contracted to thine own bright eyes,
 Feed'st thy light'st flame with self-substantial fuel,
 Making a famine where abundance lies,
 Thyself thy foe, to thy sweet self too cruel.
 Thou that art now the world's fresh ornament
 And only herald to the gaudy spring,
 Within thine own bud buriest thy content
 And, tender churl, makest waste in niggarding.
 Pity the world, or else this glutton be,
 To eat the world's due, by the grave and thee.

בְּרִכַּת פְּרִיּוֹן נִשְׁלַח לִיפֵי הַתָּאֵר,
 כִּי כָּךְ שׁוֹשׁוֹן-הַחַוּן לָעַד לֹא יִכָּחֵד,
 אֲךָ חֵישׁ-מִמֶּהָר יִחַלֵּף לוֹ תוֹר הַנֶּעֱרָר,
 וְרַק יוֹרְשׁוֹ יִהְיֶה לִיפֵי עַד.
 אֲתָה הַמְרַתֵּק לְמֵאוֹר עֵינֶיךָ,
 בְּלִהְיֶטֶם אֶת אוֹר אֲשֶׁךָ תַּסִּיק,
 גַּם בְּתוֹךְ הַשֶּׁפַע יִרְעִבוּ רַעֲיֶיךָ,
 יוֹתֵר מִכֹּל לְעֶצְמֶךָ תִּזְיֵק.
 עֲתָה הִנֵּךְ עַדִּי חֵדֵשׁ לַחֲלָד
 וְכָרוֹזוֹ שֶׁל יוֹם אֲבִיב בְּלֵי עֵב,
 וְנִצְנֵךְ אוֹצֵר אֶת הַתּוֹחֵלֶת
 שֶׁל הַכִּילֵי הַמְשַׁחַת יִמְיוֹ.
 חוֹס עַל הַטֶּבַע, פֶּן כִּשְׂאוֹל יִרְחַב,
 וּבְבוֹר צִלְמוֹת אִישׁ לֹא יִזְכָּרֶךָ.

II

When forty winters shall beseege thy brow,
And dig deep trenches in thy beauty's field,
Thy youth's proud livery, so gazed on now,
Will be a tatter'd weed, of small worth held:
Then being ask'd where all thy beauty lies,
Where all the treasure of thy lusty days,
To say, within thine own deep-sunken eyes,
Were an all-eating shame and thriftless praise.
How much more praise deserved thy beauty's use,
If thou couldst answer 'This fair child of mine
Shall sum my count and make my old excuse,'
Proving his beauty by succession thine!
This were to be new made when thou art old,
And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

סונטה 2

עת על ראשך מ"ם חרפים צורו,
ויתחפרו בתפירות הודך,
עת נוי העלומים שפה הדור הוא
גזו, ותור אביב לא עודך,
אם ישאלו: אנה חמק החן,
וכל אוצרותי מי התאונה?
אם בקמטי עיניך הוא שוכן,
בם הבושה תחג לראונה.
כמה דברי הלל עוד יאמרו
עד שתאמר: בני הנאה יורשי,
סך מעשי ומחדלי סופר הוא,
הוא העוטר כתרי חן לראשי;
עני החן אכן הוא מכוון,
אורו יחם הדם שנצטנן.

Look in thy glass, and tell the face thou viewest
 Now is the time that face should form another;
 Whose fresh repair if now thou not renewest,
 Thou dost beguile the world, unbless some mother.
 For where is she so fair whose unear'd womb
 Disdains the tillage of thy husbandry?
 Or who is he so fond will be the tomb
 Of his self-love, to stop posterity?
 Thou art thy mother's glass, and she in thee
 Calls back the lovely April of her prime:
 So thou through windows of thine age shall see
 Despite of wrinkles this thy golden time.
 But if thou live, remember'd not to be,
 Die single, and thine image dies with thee.

הִבֵּט בְּרָאִי, אֲמַר אִם זֶה הָעֵלָם
 לֹא בָאָה עֵת שְׁזָיו פְּנֵיו יִכְפֹּל;
 אִם עַד מִהֲרָה לֹא יַעֲתֵק הַצֵּלָם,
 אַתָּה מִחִיק אָמוּ גּוֹזֵל עוֹלָל.
 אִי הַנְּאוּה תִּהְיֶין לֹא לְשִׁדָּד
 תִּלְמִי רַחֲמָה עַד כֹּה נוֹתְרוּ סְגוּרִים?
 אִיָּה הַכֶּסֶּיל שְׁאֵת עֲצָמוּ חוֹמֵד,
 עַד כִּי יוֹתִיר עוֹלָם בְּלֹא גּוּרִים?
 אַתָּה רְאִי אֲמָדָּ, וּבּוֹ נִטְמָן
 אָבִיב יְמִיָּה עוֹד כָּלוּ בַּזְּהָר,
 וְגַם אַתָּה, מִבֵּין צְרִיחֵי הַזָּמָן,
 תִּרְאֶה בְּזִקְנֶתְךָ אֶת אִשׁ הַנְּעָר.
 אֲךָ אִם תִּחְיֶיה בְּלִי לְהוֹתִיר עֲנָף,
 צִלְךָ יַעֲוֶף, לֹא יִזְכְּרוּ פְּנֵיו.

Unthrifty loveliness, why dost thou spend
 Upon thyself thy beauty's legacy?
 Nature's bequest gives nothing but doth lend,
 And being frank she lends to those are free.
 Then,auteous niggard, why dost thou abuse
 The bounteous largess given thee to give?
 Profitless usurer, why dost thou use
 So great a sum of sums, yet canst not live?
 For having traffic with thyself alone,
 Thou of thyself thy sweet self dost deceive.
 Then how, when nature calls thee to be gone,
 What acceptable audit canst thou leave?
 Thy unused beauty must be tomb'd with thee,
 Which, used, lives th' executor to be.

נוי פֶּזְרָנִי, אֶת כָּל הַהוֹן הַזֶּה
 מִדּוֹעַ זֶה תִּקַּח לְעֶצְמְךָ?
 הַטֵּבֵע לֹא יִתֵּן, הוּא רַק יִלְוֶה
 לְאִישׁ שֶׁיִּפְזֵר הוּן בְּשִׂמְחָה.
 מִדּוֹעַ כְּעֶכְבֵּר עַל דִּינָרָיו
 תִּשְׁכַּב לָךְ לְבַד, בְּלִי הַעֲנִק?
 נוֹשֶׁה לָרִיק, צוֹבֵר מָמוֹן לְשׂוֹא
 וּבְעֶצְמוֹ חוֹשֵׁשׁ לְהִתְעַנֵּג?
 אֲתָךְ אֲתָה בְּמִקַּח וּבְמִמְכָּר,
 וְדַמִּי הַנִּכְלִים חֲלִים עָלֶיךָ,
 לְכִשְׁיבּוֹא יוֹמְךָ מַה הָעֶקֶר
 שֶׁתְּצוּחַ לְחֶבֶר נוֹחֲלֶיךָ?
 נוי, שֶׁהִשְׁחַת לָרִיק, לְבוֹר יוֹרֵד,
 אִם תּוֹרִישֶׁהוּ, יִתְקַיֵּם לְעַד.

Those hours, that with gentle work did frame
 The lovely gaze where every eye doth dwell,
 Will play the tyrants to the very same
 And that unfair which fairly doth excel:
 For never-resting time leads summer on
 To hideous winter and confounds him there;
 Sap cheque'd with frost and lusty leaves quite gone,
 Beauty o'ersnow'd and bareness every where:
 Then, were not summer's distillation left,
 A liquid prisoner pent in walls of glass,
 Beauty's effect with beauty were bereft,
 Nor it nor no remembrance what it was:
 But flowers distill'd though they with winter meet,
 Leese but their show; their substance still lives sweet.

שעות שחוללו ביד רכה
 את חיון-דמותך המשובב כל עין,
 אפֿשר שֶהן תחמסנה עד דפֿא
 עת יפֿיך פֿוגג, יהי לֶאֱיִן.
 העת חופֿזת לה, וימי אביב
 וקִיץ יהפכו חיש-קל עורם.
 הכפור יצמית, שלכת מסביב,
 תלי שלגים ושממות עולם.
 לולא הקיץ כֶתמצית בכוס
 חמר, תסס, בין קירותיו פֿלוא,
 הִיה כֶבר יפי זה מזמן נגז,
 ופֿרותיו הִיו פֿלא הִיו.
 גם אם נגע בלב-לבה הקרח,
 בשלמותה נותרה תבנית הפרח.

Then let not winter's ragged hand deface
 In thee thy summer, ere thou be distill'd:
 Make sweet some vial; treasure thou some place
 With beauty's treasure, ere it be self-kill'd.
 That use is not forbidden usury,
 Which happies those that pay the willing loan;
 That's for thyself to breed another thee,
 Or ten times happier, be it ten for one;
 Ten times thyself were happier than thou art,
 If ten of thine ten times refigured thee:
 Then what could death do, if thou shouldst depart,
 Leaving thee living in posterity?
 Be not self-will'd, for thou art much too fair
 To be death's conquest and make worms thine heir.

בל יך בך אגרוף ברזל הכפור,
 בעוד לשד אביב בך חומר,
 מתקו הגר, וצר מרחב לנצר,
 את יפיד בטרים יתפורר.
 גבית רבית לא תחשב עולה,
 אם הלוח ישמח לפרע חוב,
 וכך גם אם דמותך עצמה כפלה,
 או אם תוליד צאצאים לרב.
 בניד בשושלת אדירה,
 ועל כלם משוך חן מראד;
 כי-אז חרמש המות לא תירא,
 כי קיומך נמשך בזרעך.
 שמע עצתי: יפי פניך שמר
 לא לרמה, כי אם לדור ודור.

Lo! in the orient when the gracious light
 Lifts up his burning head, each under eye
 Doth homage to his new-appearing sight,
 Serving with looks his sacred majesty;
 And having climb'd the steep-up heavenly hill,
 Resembling strong youth in his middle age,
 yet mortal looks adore his beauty still,
 Attending on his golden pilgrimage;
 But when from highmost pitch, with weary car,
 Like feeble age, he reeleth from the day,
 The eyes, 'fore duteous, now converted are
 From his low tract and look another way:
 So thou, thyself out-going in thy noon,
 Unlook'd on diest, unless thou get a son.

ביקוד מאור בבקר לא עבות,
 ראה איך ראש ירים בלהט עז;
 וכל רואהו לו ירחש כבוד,
 ולמזרח גיט ברטט הוד.
 הוא מעפיל להררי מרום,
 כעלם-חמד שילחו לא נס,
 ובני-תמותה יראוהו כחלום,
 וישתאו מול נתיבת הפז.
 אך עת משיא כחו יתחיל לרדת,
 כמרפבה שתש כחה מלקת,
 כל מי שלו סגד בימי חרפו,
 יפנה מבט ויתרחק מפה.
 וגם עליך עין לא תביט
 בבוא יומך, אם זרע לא תנביט.

Music to hear, why hear'st thou music sadly?
 Sweets with sweets war not, joy delights in joy.
 Why lovest thou that which thou receivest not gladly,
 Or else receivest with pleasure thine annoy?
 If the true concord of well-tuned sounds,
 By unions married, do offend thine ear,
 They do but sweetly chide thee, who confounds
 In singleness the parts that thou shouldst bear.
 Mark how one string, sweet husband to another,
 Strikes each in each by mutual ordering,
 Resembling sire and child and happy mother
 Who all in one, one pleasing note do sing:
 Whose speechless song, being many, seeming one,
 Sings this to thee: 'thou single wilt prove none.'

בְּלֶדֶד רָנָה, וְלָמָּה אֶל הַרְנוֹ
 תִקְשִׁיב בְּדוֹי? הֵן רַח בְּרוֹן גִּיל.
 הַנִּפְשָׁד שׁוֹפֵטֶת וְחוֹנְנֶת?
 הַלְעֲנוּי וְהַנָּאָה אֶתָּה רְגִיל?
 הִיתְכּוֹן שְׁנַעֲיֵמָה כֹּה מִתְאַמֶּת
 אֶת אֲזִנָּה תִרְצַע בְּבְרִית צְלִילִים?
 תִּשְׁמַע בָּהּ תּוֹכַחַה הַמְנַהֶמֶת,
 שְׁהַבְּדִידוֹת הִיא שׁוּא וְהַבְּלִים.
 שׁוֹר, כֹּל מִיִּתֵר רוֹכֵב עַל גַּב מִיִּתֵר,
 וְרִק יַחְדָּו יִפְיִקוּ אֶת הַלַּחַן;
 כָּאֵב וְאֵם שָׂרִים עִם בְּנֵם הַשָּׂר,
 וְרֶנֶן כֹּה עָרֵב יִפְיִקוּ יַחַד.
 הוּא רַב-קוֹלִי וּבְלִי מְלִים לֵאמֹר:
 גּוֹרֵל עֲרָעֵר הִרְיָהוּ רַע וְמָר.

Is it for fear to wet a widow's eye
 That thou consumest thyself in single life?
 Ah! if thou issueless shalt hap to die.
 The world will wail thee, like a makeless wife;
 The world will be thy widow and still weep
 That thou no form of thee hast left behind,
 When every private widow well may keep
 By children's eyes her husband's shape in mind.
 Look, what an unthrift in the world doth spend
 Shifts but his place, for still the world enjoys it;
 But beauty's waste hath in the world an end,
 And kept unused, the user so destroys it.
 No love toward others in that bosom sits
 That on himself such murderous shame commits.

האם מפחד בכי האלמנה,
 ומיך תכלה בערירות?
 תבל לך תספד – פלת דומה –
 אם יום יבוא ובלי בנים תמות.
 תבל, אלמנתך, עוד תקונן,
 שזכר אחריך לא נותר.
 הן כל אשה תביט בפני הן,
 ופני אישה המת רודפים אותה.
 הן כסף שפזר עובר ושב,
 והעולם רק נהנה ממנו;
 אך לא כן יפי שכלה לשוא –
 יתם, והעולם כלו איננו.
 המכלה עצמו אינו חושב
 על הבריות, רק את עצמו אוהב.

For shame! deny that thou bear'st love to any,
 Who for thyself art so unprovident.
 Grant, if thou wilt, thou art beloved of many,
 But that thou none lovest is most evident;
 For thou art so possess'd with murderous hate
 That 'gainst thyself thou stick'st not to conspire.
 Seeking that beauteous roof to ruinate
 Which to repair should be thy chief desire.
 O, change thy thought, that I may change my mind!
 Shall hate be fairer lodged than gentle love?
 Be, as thy presence is, gracious and kind,
 Or to thyself at least kind-hearted prove:
 Make thee another self, for love of me,
 That beauty still may live in thine or thee.

אֶת הַבְּרִיּוֹת, בּוֹשׁ, לֹא תִאָּהֵב. אֶפְלוּ
 אֶת עֲצָמְךָ אֵינְךָ אוֹהֵב אוֹלִי.
 הֵם יֵאָהְבוּךָ בְּלִי סֶפֶק, וְאֵלוּ
 לְבָד חָלָל, בְּלִי רָגֶשׁ לְזוּלָת.
 כִּי צָפַע הַשְּׂנֵאָה שׁוֹכֵן בּוֹ קָבַע,
 וְלֹא אַחַת מְכִישׁ הוּא גַם אוֹתְךָ.
 לֹא בֵּית מְדוּת לְךָ, חַיִּים שֶׁל שְׁפַע,
 יְדִיד יִהְרָסוּ אֶת גַּג בֵּיתְךָ.
 חֲזֹר, רַעִי, וְגַם אֲנִי אֲחֹזֵר בִּי;
 הַתְּבַכֵּר בְּמַעוֹן שְׂנֵאָה לְחַיּוֹת?
 גַּם לְבְרִיּוֹת גַּלְהָ אֶת כָּל הַיִּפְי,
 אֶל עֲצָמְךָ נִסָּה נִלְבָּב לְהַיּוֹת.
 בְּוֹ בְּדַמּוּתְךָ, לְמַעַנִי, יִלְד,
 בּוֹ חַיּוֹן פְּנִידָה יִשְׁתַּקֵּן לְעַד.

As fast as thou shalt wane, so fast thou growest
 In one of thine, from that which thou departest;
 And that fresh blood which youngly thou bestowest
 Thou mayst call thine when thou from youth convertest.
 Herein lives wisdom, beauty and increase:
 Without this, folly, age and cold decay:
 If all were minded so, the times should cease
 And threescore year would make the world away.
 Let those whom Nature hath not made for store,
 Harsh featureless and rude, barrenly perish:
 Look, whom she best endow'd she gave the more;
 Which bounteous gift thou shouldst in bounty cherish:
 She carved thee for her seal, and meant thereby
 Thou shouldst print more, not let that copy die.

גם אם תבל, תשוב ותלבב,
 כי ילדך הן מגופך לקוח,
 ראשית-אונך; ותוכל בגדל לב
 לקרוא לו "בניי" בעת יכלה הכח.
 זה סוד הידע, הצמיחה, היפי;
 בלתו – מק וסכלות הכל מלא.
 לו אחרים כמותך נתנו בו דפי,
 תוך שני דורות הנה היקום כלה.
 איש שהטבע לא ברכו בפרי –
 עקר וגס ירד אל בור צלמות,
 ומי שבחסדי האל הפריא,
 את קניניו לא יכלה המות.
 גלופה נתנה לך, הדפס ממנה
 שלל עתקים. עוד רגע היא איננה.

When I do count the clock that tells the time,
 And see the brave day sunk in hideous night;
 When I behold the violet past prime,
 And sable curls all silver'd o'er with white;
 When lofty trees I see barren of leaves
 Which erst from heat did canopy the herd,
 And summer's green all girded up in sheaves
 Borne on the bier with white and bristly beard,
 Then of thy beauty do I question make,
 That thou among the wastes of time must go,
 Since sweets and beauties do themselves forsake
 And die as fast as they see others grow;
 And nothing 'gainst Time's scythe can make defence
 Save breed, to brave him when he takes thee hence.

שְׁעוֹן כִּי יֵד, אֶת רְגָעָיו אֲמַנָּה,
 אַחֲזָה בַּהֶפֶךְ הַיּוֹם לְלֵיל סוּפָה,
 אֶת הַסֵּגֶל בְּקַמִּילְתּוֹ אֲרָאָה,
 שְׁחוֹר תִּלְתָּלִים שְׁנֵהֶפְכוּ שִׁיבָה,
 אֲרָאָה הַצְּמָרוֹת הָעֲרָמוֹת
 רַק תָּמוּל שְׁלֹשׁוֹם הַצֵּלוֹ עֲדָרִים ;
 יְבוּל תַּמּוּז מוּבָל בְּאַלְמוֹת
 אֲלֵי בּוֹר קֶבֶר בְּזֻקְנִים סוּמְרִים.
 אֲזִי אֲשָׂאֵל אִם גַּם דְּמוּתְךָ תִּיבֵשׁ,
 וַיִּפְּדֵךְ בְּבוֹא הַיּוֹם יְגוּעַ,
 בְּעוֹף הַזְּמַן הוּן הַיִּפְעָה תִּבְאֵשׁ,
 וְתִתְחַלֵּף בִּיפֵי הַדּוֹר הַבָּא.
 מִפְּנֵי חֲרָמֵשׁ הַזְּמַן אֵין כָּל מְנוּס,
 רַק זֶרְעֶךָ יִהְיֶה לְךָ מְעוֹז

O, that you were yourself! but, love, you are
 No longer yours than you yourself here live:
 Against this coming end you should prepare,
 And your sweet semblance to some other give.
 So should that beauty which you hold in lease
 Find no determination: then you were
 Yourself again after yourself's decease,
 When your sweet issue your sweet form should bear.
 Who lets so fair a house fall to decay,
 Which husbandry in honour might uphold
 Against the stormy gusts of winter's day
 And barren rage of death's eternal cold?
 O, none but unthrifths! Dear my love, you know
 You had a father: let your son say so.

אלו שלך היית! אך אינך
 הבעלים אלא לזמן קצוב.
 על קו הקוץ, הכן את זיו חנך
 להנחילו למישהו אהוב.
 החן נתן בחכירה לך.
 תקפו לא פג, וכך אהה תוסיף
 להיות אהה גם אחרי מותך,
 עת את בנך על כסאך תושב.
 מי היכלו יטש לאנחות,
 ולא ישקד היטב על בך בית,
 מול זעף הימים והרוחות,
 מול שממות המות והאין?
 זכר את אביך, אהובי, ותן
 לילדך לומר "אבי" גם כן.

Not from the stars do I my judgment pluck;
 And yet methinks I have astronomy,
 But not to tell of good or evil luck,
 Of plagues, of dearths, or seasons' quality;
 Nor can I fortune to brief minutes tell,
 Pointing to each his thunder, rain and wind,
 Or say with princes if it shall go well,
 By oft predict that I in heaven find:
 But from thine eyes my knowledge I derive,
 And, constant stars, in them I read such art
 As truth and beauty shall together thrive,
 If from thyself to store thou wouldst convert;
 Or else of thee this I prognosticate:
 Thy end is truth's and beauty's doom and date.

לא אֶבְקֹשׁ בְּכּוֹכְבִים מִזֶּל,
 אֶף שֶׁגַם לִי פְתָקִים מִן הַרְקִיעַ,
 אֶתְמָה – מִי יִהְלֵל אוֹ יִקְלֵל;
 מִי מִגִּפָּה תִדְבִּיר, לְמִי הוּן יִגִיעַ?
 לֹא הָעֵתִיד לְכֹל פְּרָטָיו אֶגִיד,
 אֶת מִי יִכּוּ בָרֶק, מְטָר אוֹ רוּחַ,
 לֹא אֶנְבֵּא לְשׁוֹעַ אוֹ נְגִיד
 אִם לוֹ עֵתִיד מִזְהִיר, אוֹ אִם גְּרוֹעַ.
 רַק מֵעֵינַיִךְ חֲכַמְתִּי אֶפִיקוּ,
 וְכּוֹכְבִים יִתְנוּצְצוּ מִמֶּנִּי,
 אֶמֶת וְחוֹן בְּךָ יִרְאוּ אֶפִיקוּ,
 אִם תִּנְצָרָם עֲבוּר צְאֲצֵאֶיךָ.
 אֶךְ אִם דְּבָרֵי תִפְרֹ, כֶּךָ אֶנְחַשׁ:
 מוֹתְךָ יִבְעִיר אֶמֶת וְחוֹן בְּאֵשׁ.

When I consider every thing that grows
 Holds in perfection but a little moment,
 That this huge stage presenteth nought but shows
 Whereon the stars in secret influence comment;
 When I perceive that men as plants increase,
 Cheered and cheque'd even by the self-same sky,
 Vaunt in their youthful sap, at height decrease,
 And wear their brave state out of memory;
 Then the conceit of this inconstant stay
 Sets you most rich in youth before my sight,
 Where wasteful Time debateth with Decay,
 To change your day of youth to sullied night;
 And all in war with Time for love of you,
 As he takes from you, I engraft you new.

עת אַתְּבֹנֶן בְּטִבֵּעַ וְאֶתְמָה
 אֵיךְ גְּדֹלָיו שְׁלֵמִים רַק לְהֶרֶף עֵין ;
 אֵיךְ הָעוֹלָם אֵינּוּ אֶלָּא בְּמָה,
 וְהַמְזֹר שׁוֹלֵט בּוֹ מִשְׁמַיִם.
 אֶרְאֶה אֲנוֹשׁ כְּצִיץ נוֹבֵל יִצְמַח,
 סִיּוֹעַ אוֹ עִכּוּב לוֹ מִשְׁמַיִם,
 גּוֹאֵה בְּעִסְיָסוֹ, עַד שְׁיִמָּד,
 וְכָל הוֹדוֹ יִפּוּג, יְהִי לְאֵין.
 עַת אֶהְיֶה בְּגִזֵּר דִּין הַחֲלוּף
 אֶת דְּיוֹקְנֶךָ אֶרְאֶה נוֹטֵף טְלָלִים
 מִקַּו וְזִקְנָה חוֹרְשִׁים לְשִׁים לוֹ סוּף,
 הַקָּדֵר יוֹמֵךְ בְּאֶבֶךָ עֲרַפְלִים.
 מוֹל חֲרָמְשֵׁי הַזְּמַן אֶחֱשֶׁף אֶזְרוֹעַ
 הֵם יִקְצְרוּ, אֲנִי אוֹסִיף לְזַרְעַ.

But wherefore do not you a mightier way
 Make war upon this bloody tyrant, Time?
 And fortify yourself in your decay
 With means more blessed than my barren rhyme?
 Now stand you on the top of happy hours,
 And many maiden gardens yet unset
 With virtuous wish would bear your living flowers,
 Much liker than your painted counterfeit:
 So should the lines of life that life repair,
 Which this, Time's pencil, or my pupil pen,
 Neither in inward worth nor outward fair,
 Can make you live yourself in eyes of men.
 To give away yourself keeps yourself still,
 And you must live, drawn by your own sweet skill.

מוֹל זְמוֹן, הִרַע בְּרוֹדְנִים, רְעִי,
 מִדּוּעַ לֹא תִצֵּא בְּיָתֶר עוֹז?
 אֶת נַפְשְׁךָ מִלֵּט בְּאַמְצָעִים
 בְּדוּקִים מִכָּל חֲרוּז שְׁוֹא שְׁאַחֲרוֹז.
 אִתָּה עוֹמֵד עֲתָה בְּשִׂיא יְמֶיךָ
 וְאִין קַרְקַע בְּתוֹלָה שְׁלֹא תִתְאַו
 לְשִׂאת זְרָעֶיךָ בְּקִרְבָּהּ. פְּנִיךָ
 יְפִים מִשְׁצִינְתֵי קוֹ לְקוֹ.
 קוֹי חַיִּים שֶׁל צָלָם חַי עוֹלָם
 עַל כָּל שְׁאַשְׁרִיטט בְּעֵט טִירוֹן,
 וְאֵת כָּל סִגְלוֹתֶיךָ יְכוּלִים
 לְמַסֵּר מִכָּאן וְעַד דּוֹר אַחֲרוֹן.
 תֵּן עֲצָמְךָ, לֹא יִגְרַע דְּבָר,
 דְּמוֹתֶךָ בְּזִיו בְּנִיךָ תִצְיֵר.

Who will believe my verse in time to come,
 If it were fill'd with your most high deserts?
 Though yet, heaven knows, it is but as a tomb
 Which hides your life and shows not half your parts.
 If I could write the beauty of your eyes
 And in fresh numbers number all your graces,
 The age to come would say 'This poet lies:
 Such heavenly touches ne'er touch'd earthly faces.'
 So should my papers yellow'd with their age
 Be scorn'd like old men of less truth than tongue,
 And your true rights be term'd a poet's rage
 And stretched metre of an antique song:
 But were some child of yours alive that time,
 You should live twice; in it and in my rhyme.

שירי, מי יאמין בם בעתיד,
 אם קלוסיים ושבח ימלאום?
 השיר רק על מקצת חנד יעיד
 פסרקופג לא יגלה מאום.
 לו את יפי עיניך אף תארתי
 ואת חנד בשיר ובמליצה,
 הן לעולם יגידו כי שקרתי:
 קוים כה שמימיים אין בנמצא.
 מוטב גוילי עם השנים יצהיבו
 יהיו לבוז, ללעג ושנינה,
 את סלסולי שבחי זרים יחשיבו
 דבר פייט של זקן חסר בינה:
 אף אם בנד יקרא בהם, אזי
 הן בו תחנה וגם בתרוזי.

Shall I compare thee to a summer's day?
 Thou art more lovely and more temperate:
 Rough winds do shake the darling buds of May,
 And summer's lease hath all too short a date:
 Sometime too hot the eye of heaven shines,
 And often is his gold complexion dimm'd;
 And every fair from fair sometime declines,
 By chance or nature's changing course untrimm'd;
 But thy eternal summer shall not fade
 Nor lose possession of that fair thou owest;
 Nor shall Death brag thou wander'st in his shade,
 When in eternal lines to time thou growest:
 So long as men can breathe or eyes can see,
 So long lives this and this gives life to thee.

האדמה דמותך ליום באב?
 אתה נאה ואף מתון יותר;
 ציצי סיון תחמס סופה ביעף,
 וקוצ אף הוא בא, וכבר עובר.
 יש שתבער עין החמה, תיקד,
 יש שיקהה עין זהבה, יועם,
 אף יש שהיפה יפיו לאבד,
 ביד מקרה או חליפות עולם.
 אך את זיוך הזמן לא יכלה
 אוצרות חנך לא ישמטו מיד,
 המות לא יהין להתהלל,
 כי בשירי תנץ דמותך לעד.
 אם לב יפעם ועין לא תכהה,
 כפון שירי ובו דמותך תחיה.

Devouring Time, blunt thou the lion's paws,
 And make the earth devour her own sweet brood;
 Pluck the keen teeth from the fierce tiger's jaws,
 And burn the long-lived phoenix in her blood;
 Make glad and sorry seasons as thou fleets,
 And do whate'er thou wilt, swift-footed Time,
 To the wide world and all her fading sweets;
 But I forbid thee one most heinous crime:
 O, carve not with thy hours my love's fair brow,
 Nor draw no lines there with thine antique pen;
 Him in thy course untainted do allow
 For beauty's pattern to succeeding men.
 Yet, do thy worst, old Time: despite thy wrong,
 My love shall in my verse ever live young.

אֶת עֹף הַחֹל בְּמוֹ דְּמִיו שְׂרָפִי.
 שְׁהִיקוּם בְּלַע צְפִיעוֹת בְּפִיו ;
 תִּלְשִׁי מִהַנְּמֵר נִיב אֲכֹזְרִי,
 אֶת עֹף הַחֹל בְּמוֹ דְּמִיו שְׂרָפִי.
 כְּפִי אֶת הָעוֹנוֹת יְגוֹן, מְשׁוֹשׁ,
 עֲשִׂי מַה שֶׁתֵּאבִי, קִלְת אֲבָרָה,
 לְחַלֵּד הַהוֹלֵךְ אֵלַי מְסוֹס ;
 רַק בְּאַחַד אֵל נָא תִגְעִי לָרַע.
 בְּחֶרֶט אֵל תִּעֲזִי בְּמַצְחוֹ
 שֶׁל אֱהוּבִי קִמְטִי זִקְנָה שְׂרִטֵט ;
 הַנִּיחִי לוֹ לְחִמְק, יִהְיוּ נֶצְחוֹ
 וְחֹן פְּנֵיו לְדוֹר וְדוֹר מוֹפֵת.
 כִּי גַם אִם לוֹ תִרְעִי, דְּעִי כִי אֲז
 חִיָּה הוּא בְּשִׁירִי צְעִיר וְעֵז.

A woman's face with Nature's own hand painted
 Hast thou, the master-mistress of my passion;
 A woman's gentle heart, but not acquainted
 With shifting change, as is false women's fashion;
 An eye more bright than theirs, less false in rolling,
 Gilding the object whereupon it gazeth;
 A man in hue, all 'hues' in his controlling,
 Much steals men's eyes and women's souls amazeth.
 And for a woman wert thou first created;
 Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting,
 And by addition me of thee defeated,
 By adding one thing to my purpose nothing.
 But since she prick'd thee out for women's pleasure,
 Mine be thy love and thy love's use their treasure.

פְּנֵי נַעֲרָה לִיצְרֵי הַטֵּבֵעַ
 אֲדוֹן וְאֲדוֹנִית אוֹתָךְ בָּרָא ;
 לֵב נַעֲרָה עֲנֹג, לְלֹא הַצָּבֵעַ
 הָעֵז שְׁלַעֲלַמַת חוֹן הַדוֹרָה.
 עֵינֶיךָ בָּרָה מֵעֵין אִשָּׁה עוֹגֶבֶת
 אֶת רֵעֵךְ הִיא תִצְפֶּה זָהָב,
 כְּאִישׁ הִיא אַחֲרֵי צִידָה עוֹקֶבֶת,
 תִּלְכֹּד עֵין גָּבֵר, עֵין אִשָּׁה תִתְנָאוּ.
 הוּן גּוֹף אִשָּׁה שְׁכִינָה לָךְ הוֹעִידָה,
 אֲגַב בְּרִיאָה לֹא תִמָּה הַמְּלֹאכָה,
 וְעוֹד עֲשִׂתָּה : עָלֵי תִבוֹסָה הַמִּיטָה,
 כִּי בַתּוֹסֶפֶת לִי אֵין כָּל בְּרָכָה.
 אֵךְ אִם נוֹצְרֶת לְרָצוֹת נָשִׁים,
 סִפְקוֹן, וְשִׁנִּינוּ אֶהְבָּה נִגְשִׁים.

So is it not with me as with that Muse
 Stir'd by a painted beauty to his verse,
 Who heaven itself for ornament doth use
 And every fair with his fair doth rehearse
 Making a couplement of proud compare,
 With sun and moon, with earth and sea's rich gems,
 With April's first-born flowers, and all things rare
 That heaven's air in this huge rondure hems.
 O' let me, true in love, but truly write,
 And then believe me, my love is as fair
 As any mother's child, though not so bright
 As those gold candles fix'd in heaven's air:
 Let them say more than like of hearsay well;
 I will not praise that purpose not to sell.

אינני כאותו פיטון העט
 להעטות פוד על יפי הטבע,
 לתלות עליו רקיע מקשט,
 פלאי תבל להאדיר בצבע;
 למתח קו דמיון לכוכבים,
 לנצני אביב ולכל היתר,
 לאבנים טובות ולעבים
 המקפים שפירר עליון ואתר.
 בתם אהב, בתם אעל דמותו
 של אהובי. ראו, כמוהו אין.
 כאם את בנה הן אעריץ אותו
 גם אם אינו מאור שבשמים.
 איני מכביר שבחי שוא כתגר
 כי הוא אינו מצג כאן לממכר.

My glass shall not persuade me I am old,
 So long as youth and thou are of one date;
 But when in thee time's furrows I behold,
 Then look I death my days should expiate.
 For all that beauty that doth cover thee
 Is but the seemly raiment of my heart,
 Which in thy breast doth live, as thine in me:
 How can I then be elder than thou art?
 O, therefore, love, be of thyself so wary
 As I, not for myself, but for thee will;
 Bearing thy heart, which I will keep so chary
 As tender nurse her babe from faring ill.
 Presume not on thy heart when mine is slain;
 Thou gavest me thine, not to give back again

"זְקֵנְתִּי!" כִּי יֹאמֵר לִי הַרְאִי
 לֹא אֶאֱמִין כָּל עוֹד אֶתָּה צָעִיר.
 כִּי רַק כְּשִׁתְּעַלֶּה קְמָטִים, רְעִי,
 לַמּוֹת אֶפְלֵל, קִנּוּ אֶעִיר.
 כִּי כָּל הַיָּפִי שֶׁמִּמֶּךָ קוֹרֵן
 הוּא רַק לְבוּשׁ לְבִי שֶׁבְּקֶרְבְּךָ,
 וּלְבָבְךָ חַי בְּקֶרְבִּי; אִם כֵּן,
 הֵיטֵב כֹּן שְׂאֵהֶיָּה קָשִׁישׁ מִמֶּךָ?
 מְכַל מִשְׁמֵר אֶת עֲצָמְךָ נָצַר,
 וְאַנְכִי אֶפְעַל לְמַעַנְךָ,
 אֲשֶׁא לְבָבְךָ וּפְעָמָיו אֲשֶׁמֶר
 כְּאִם שְׂאֵת יְלָדָה בְּרֹךְ מְנַחָה.
 אֵךְ אֵל תִּדְרֹשׁ לְבָבְךָ בְּמוֹת לְבִי.
 לְנָצַח נְצַחִים הוּא בְּקֶרְבִּי.

As an unperfect actor on the stage
 Who with his fear is put besides his part,
 Or some fierce thing replete with too much rage,
 Whose strength's abundance weakens his own heart.
 So I, for fear of trust, forget to say
 The perfect ceremony of love's rite,
 And in mine own love's strength seem to decay,
 O'ercharged with burden of mine own love's might.
 O, let my books be then the eloquence
 And dumb presagers of my speaking breast,
 Who plead for love and look for recompense
 More than that tongue that more hath more express'd.
 O, learn to read what silent love hath writ:
 To hear with eyes belongs to love's fine wit.

כְּמוֹ שֶׁחָקוֹן שָׁלְעוּ מְלוֹתָיו,
 וּמְאִימָה שָׁכַח אֶת תְּפִקִּידוֹ;
 כְּפָרִיץ חִיּוֹת שֶׁבְּחִמָּה נִתְקַף,
 וְכַעֲסוֹ שֶׁתַּק אֶת כָּל מְאוֹדוֹ;
 כֵּן אֲנֹכִי, מִפֶּחַד פֶּן אֶמְעַד,
 שְׁבוּעַת הָאֱהָבָה מְנִי נִשְׁכַּחַת;
 נִפְשִׁי תִשָּׁח מִכֹּבֵד הַמְשִׁימָה,
 שֶׁתְּרוֹצֵץ אֶת כָּל אוֹנֵי עַד שַׁחַת.
 הֲיִי אִפּוּא סִפְרֵי עַד לְלִבִּי,
 וּבְמִקוֹמוֹ אֶת רַחֲשָׁיו יִבְיַע;
 הוּא טוֹב מִן הַמְּלִים שֶׁאֵין בְּפִי,
 יִיטִיב מֵהוֹן לְדָרֵשׁ וּלְהַשְׁפִּיעַ.
 לְמַד לְקָרָא כְּתַב אֱהָבָה אֶלְמָה;
 וְאִם תֵּאָהֵב – אֶת הַמְּרָאוֹת תִּשְׁמַע.

Mine eye hath play'd the painter and hath stell'd
 Thy beauty's form in table of my heart;
 My body is the frame wherein 'tis held,
 And perspective it is the painter's art.
 For through the painter must you see his skill,
 To find where your true image pictured lies;
 Which in my bosom's shop is hanging still,
 That hath his windows glazed with thine eyes.
 Now see what good turns eyes for eyes have done:
 Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me
 Are windows to my breast, where-through the sun
 Delights to peep, to gaze therein on thee;
 Yet eyes this cunning want to grace their art;
 They draw but what they see, know not the heart.

עיני הַפְּכָה צִיר, עַל כֵּן עַל כֵּן
 לְבִי הַצִּיב הוּא אֶת יָפִי דְמוּתֶךָ.
 גּוּפִי מְסַגֵּרֶת לְתִמּוּנָה – דְּיוֹקוֹן
 רַב-מְמַדִּים עַל יְרִיעָה שְׁטוּחָה.
 רַק רַב-אַמּוֹן פְּנִיךָ כָּרְאוּי
 לְכַד בְּחֶרֶט דֶּק יָפִי הַתָּאָר ;
 וּבִתּוֹךְ סִדְנַת לְבִי דְּיוֹקוֹן תְּלוּי,
 עֵינֶיךָ מְשַׁמְשׁוֹת זְגוּגִית לְצֹהַר.
 זּוּגוֹת עֵינֵינוּ זֶה לָזֶה מְסִיעִים :
 עֵינֵי צִירוֹ אֶת דְּיוֹקֶנְךָ ; מִנְּגֵד
 צֹהַרִי עֵינֶיךָ בְּחִזֵי קְבוּעִים,
 בְּעֵדֶם הַשֶּׁמֶשׁ אֶל גּוּפְךָ עוֹרְגָת.
 אֵךְ עֵין לֹא תִרְאֶה כָּלֵל לְלֵבִי,
 הִיא רַק תִּצַּר מְלֵבֵר כֵּל קוֹ וְקוֹ.

Let those who are in favour with their stars
 Of public honour and proud titles boast,
 Whilst I, whom fortune of such triumph bars,
 Unlook'd for joy in that I honour most.
 Great princes' favourites their fair leaves spread
 But as the marigold at the sun's eye,
 And in themselves their pride lies buried,
 For at a frown they in their glory die.
 The painful warrior famoused for fight,
 After a thousand victories once foil'd,
 Is from the book of honour razed quite,
 And all the rest forgot for which he toil'd:
 Then happy I, that love and am beloved
 Where I may not remove nor be removed.

הם שְׂכֹכֵב מְרוֹם לָהֶם קוֹרֵץ,
 כְּתָרִים עֶטוּר רֵאשִׁים בְּשֹׁפֵעַ רֵב,
 אֲנִי שֶׁהַגּוֹרֵל אוֹתִי רוֹצֵץ,
 אֲמַלְלֶתִי אִף מֵאִישׁ אֲשֶׁר אֶהֱב.
 רְעֵי הַנְּסִיכִים כְּעֵץ נְטוּעַ,
 כְּעֵין הַמְּרַגְנִית לְאוֹר חֲמָה,
 אַךְ בְּתוֹכָם כָּל גְּאוֹנָם יָזוּעַ,
 יוֹם זַעַף – וּפְאָרָם כְּלוֹ שְׁמָה.
 אִישׁ חֵיל שֶׁיִּצָּא שְׁמוֹ לְתִהְלָה,
 יֵשׁ שֶׁיִּמְעַד בְּעֲלִילוֹת הַקָּרֵב,
 בְּמַגְלוֹת יִזְכַּר לְתִהְלָה,
 לְדַרְאוֹן יִכְרוּ מֵעַלְלָיו.
 מֵה טוֹב חֶלְקִי : אוֹהֵב וְנֶאֱהָב
 אֲנִי ; וְלֹא עוֹזֵב אוֹ נֶעֱזָב.

Lord of my love, to whom in vassalage
 Thy merit hath my duty strongly knit,
 To thee I send this written embassy,
 To witness duty, not to show my wit:
 Duty so great, which wit so poor as mine
 May make seem bare, in wanting words to show it,
 But that I hope some good conceit of thine
 In thy soul's thought, all naked, will bestow it;
 Till whatsoever star that guides my moving
 Points on me graciously with fair aspect
 And puts apparel on my tatter'd loving,
 To show me worthy of thy sweet respect:
 Then may I dare to boast how I do love thee;
 Till then not show my head where thou mayst prove me.

אֲדוֹן לְבִי, בְּעִבּוֹתוֹת עֲבָדוֹת,
 נִקְשְׁרֵתִי אֶל כְּבוֹדוֹ מִתּוֹךְ אֱמוּנָה.
 שְׁלוּחָה פֹה אֶגְרָתִי, וְבָה עֵדוֹת:
 חוֹב עֲמָדִי, וְלֹא חֲדוּד שְׁנוֹן.
 מְלִי כֹה דָלוּ, וּמָה רַב הַחוֹב,
 עַד כִּי עָרַם אֵלָיו בְּרֹאשׁ מְרָכּוֹ;
 אֲשֶׁא עֵינַי וְקִדְקִדִי אֶכְפֹּף,
 אוֹלֵי תִתֶּן לוֹ לְאַבְיוֹן מִשְׁכּוֹן.
 כְּלִי קָרְעִים, עַד שֶׁכּוֹכַב מִשְׁחַק
 יֵאִיר דְרָכֵי וְאֶת גּוֹפֵי יָכֶס;
 לֹא בִבְגָדִים שֶׁל עֵנִי וְשֶׁל דְחָק,
 אֲזַכֶּה בְּמִבְטֵךְ הַמִּיחָס.
 וְאִז אֶעֱז לִוְמֵר שְׂאֵהֲבֵתִיךָ.
 אֲקוּ, אוֹתֵךְ – הַשּׁוֹעַ – לֹא אֲבִיכָה.

Weary with toil, I haste me to my bed,
 The dear repose for limbs with travel tired;
 But then begins a journey in my head,
 To work my mind, when body's work's expired:
 For then my thoughts, from far where I abide,
 Intend a zealous pilgrimage to thee,
 And keep my drooping eyelids open wide,
 Looking on darkness which the blind do see
 Save that my soul's imaginary sight
 Presents thy shadow to my sightless view,
 Which, like a jewel hung in ghastly night,
 Makes black night beauteous and her old face new.
 Lo! thus, by day my limbs, by night my mind,
 For thee and for myself no quiet find.

רְצוּץ-עֵמֶל אֶת יְצוּעֵי אֶפְקֹד,
 חֲלֵץ גּוּפִי הַשֵּׁב מִמְסָעוֹתָיו ;
 בְּעֵינַי רוּחִי אֲזִי אֲצֵא לְנֶדֶד
 (בְּשִׁקֵט הַגּוֹף, יִסְעֵר הַלֵּב תַּחֲתָיו).
 אֶלֶיךָ יַעֲלוּ רַעֲיוֹנַי
 לְרַגְלִי. מִמְרַחֵק גָּדוֹל יַעֲזֹרוּ.
 קְרוּעוֹת לְרוּחָה שְׂמֹרוֹת עֵינַי
 בְּחֹשֶׁךְ בּוֹ עֵינַי עֹנְרִים יֵאֹרוּ.
 אֲךָ תַעֲתוּעֵי רוּחִי הַמְדַמִּים
 פּוֹרְשִׁים צֶלֶךְ לְנֶגֶד עֵין סוּמָא.
 כְּיִהְיֶה לּוֹם תְּלוּי בְּלִיל אֵימִים
 יֵאִיר חֶשֶׁכֶת יְמֵי הָעֶגְמוֹה.
 גּוּפִי בַיּוֹם, רוּחִי עִם רְדַת יוֹם,
 לְשִׁנְיָנוּ לֹא יִתְּנוּ מְנוּחַת חֵלוֹם.

How can I then return in happy plight,
 That am debarr'd the benefit of rest?
 When day's oppression is not eased by night,
 But day by night, and night by day, oppress'd?
 And each, though enemies to either's reign,
 Do in consent shake hands to torture me;
 The one by toil, the other to complain
 How far I toil, still farther off from thee.
 I tell the day, to please them thou art bright
 And dost him grace when clouds do blot the heaven:
 So flatter I the swart-complexion'd night,
 When sparkling stars twire not thou gild'st the even.
 But day doth daily draw my sorrows longer
 And night doth nightly make grief's strength seem stronger.

איכה ישוב אלי תור העסיס?
 שלנה וענג אין לי אף לרגע,
 כי יום את מר-הלילה לא ימיס,
 ויום על ליל יכבד, וכך בלי יגע.
 ואף שהם אויבים פדרבנות,
 חוברים לענותני יום וליל;
 יש בעמל, ויש בקובלנות-
 חנם, שירחיקו שבעתים.
 אומר ליום, אם חשך יכסו,
 יבוא חנד, יפיץ את ענניו;
 ואלחש ללילה, כי תבוא,
 וקדרותו תהל גם בלי כוכב.
 אבוי, כל יום הצער מתגבר,
 ובלילות אגיע עד משבר.

When, in disgrace with fortune and men's eyes,
 I all alone beweepe my outcast state
 And trouble deal heaven with my bootless cries
 And look upon myself and curse my fate,
 Wishing me like to one more rich in hope,
 Featured like him, like him with friends possess'd,
 Desiring this man's art and that man's scope,
 With what I most enjoy contented least;
 Yet in these thoughts myself almost despising,
 Haply I think on thee, and then my state,
 Like to the lark at break of day arising
 From sullen earth, sings hymns at heaven's gate;
 For thy sweet love remember'd such wealth brings
 That then I scorn to change my state with kings.

בַּיַד מְזֹר וּבִיד אָדָם מְשֻׁפָּל,
 לְבַד אֲבֹכָה עַל מִצְבֵי הָרָע,
 אֲרַגִּיז שְׁחֻקִים בְּזַעֲקָה מְרָה,
 אֲבִיט, וּבְפִי קִלְלָה עַל הַגּוֹרֵל.
 לְהִיּוֹת כְּאַחֲרִים אֲנִי שׁוֹאֵף:
 לְזֶה תִּקְוֹתַי, מְשֻׁנְהוּ אִישׁ רָעִים,
 לְזֶה פְּרִי יַגַּע, אוֹ חֵלוֹם נְעִים,
 אֲנִי כָּל שְׂאֵהֵב גַּם אֶתְעַב.
 עוֹדִי נִתּוֹן בְּהִגִּי קְלוֹנִי,
 עוֹלָה דְמוֹתֶךָ, נִצְבֶּת מוֹל עֵינִי,
 וְאִז לְבִי כְּעִפְרוֹנִי יִרְיעַ,
 שִׁירֵי הַלֵּל בְּשַׁעְרֵי רְקִיעַ;
 כִּי זְכָרְךָ, רָעִי, אוֹצֵר סִגְלָה,
 שְׂבַעֲטוֹת מַלְכוּת לֹא תִסְלָא.

When to the sessions of sweet silent thought
 I summon up remembrance of things past,
 I sigh the lack of many a thing I sought,
 And with old woes new wail my dear time's waste:
 Then can I drown an eye, unused to flow,
 For precious friends hid in death's dateless night,
 And weep afresh love's long since cancell'd woe,
 And moan the expense of many a vanish'd sight:
 Then can I grieve at grievances foregone,
 And heavily from woe to woe tell o'er
 The sad account of fore-bemoaned moan,
 Which I new pay as if not paid before.
 But if the while I think on thee, dear friend,
 All losses are restored and sorrows end.

נחיל של הרהורי דומם עת חג הוא
 מעל ראשי, אזכר ימי עבר,
 אבכה על השגים שלא השגו,
 על זמן יקר שנס על לא דבר.
 עיני היבשות דמעה תוצפנה
 על ידידים שמתו באבם ;
 תמונות מן העבר אז תתצבנה,
 נדרים אשר גועו בלא סבה.
 אז אתגסר ביסורים נשכחו,
 במר נפשי, אמנם ללא תכלה,
 וצערם לנצח לא ישך ; הוא
 בכף הקלע את לבי יכלא.
 אך עת דמותך, רעי, תעל מאוב,
 אבדן יושב, ולכל הסבל סוף.

Thy bosom is endeared with all hearts,
 Which I by lacking have supposed dead,
 And there reigns love and all love's loving parts,
 And all those friends which I thought buried.
 How many a holy and obsequious tear
 Hath dear religious love stol'n from mine eye
 As interest of the dead, which now appear
 But things removed that hidden in thee lie!
 Thou art the grave where buried love doth live,
 Hung with the trophies of my lovers gone,
 Who all their parts of me to thee did give;
 That due of many now is thine alone:
 Their images I loved I view in thee,
 And thou, all they, hast all the all of me.

חִיקָךְ מִשְׁכּוֹן לְכָל הַלֵּבָבוֹת
 אֲבָדוֹ, וּכְבֹר דְּמִיתִי שְׁנִשְׁתּוֹ,
 וּבו יָדוּרוּ כָּל הָאֲהָבוֹת
 וְזָכַר יְדִידֵי אֲשֶׁר נִצְמְתוּ.
 כַּמָּה דְּמָעוֹת קִדְשָׁה וְאַבְלוֹת
 עֵינַי בְּדַבִּיר הָאֲהָבָה שִׁפְכָה,
 בְּכִיתִי מוֹת רַעִים וּמוֹת רַעוֹת,
 בְּלִי דַעַת שֶׁהַכֹּל טָמוּן בָּךְ.
 אַתָּה גִלְעָד שֶׁל אֲהָבָה חַיָּה,
 וְלִרְעֵי צִיוֹן, מִצָּבֶת עַד,
 לָךְ הֵם הַקְּדִישׁוֹנֵי כְּקִנְיֹן,
 נְחֻלַת רַבִּים תְּהִי לָךְ בְּלִבְד.
 כִּי דִיוֹקָנְךָ אוֹצָר צִלְמֵי רַעִי,
 אַתָּה כֻּלָּם, אֲנִי שְׁלָךְ בְּלִי דִי.

If thou survive my well-contented day,
 When that churl Death my bones with dust shall cover,
 And shalt by fortune once more re-survey
 These poor rude lines of thy deceased lover,
 Compare them with the bettering of the time,
 And though they be outstripp'd by every pen,
 Reserve them for my love, not for their rhyme,
 Exceeded by the height of happier men.
 O, then vouchsafe me but this loving thought:
 'Had my friend's Muse grown with this growing age,
 A dearer birth than this his love had brought,
 To march in ranks of better equipage:
 But since he died and poets better prove,
 Theirs for their style I'll read, his for his love.

אם בְּמִקְרָה תִּחְיֶה אַחַר מוֹתִי,
 יַעַת שׁוֹר-הַמְּוֹת הַגּוֹלֵל יִסְתֵּם,
 אִם בֵּין טוֹרֵי שִׁירֵי תִפְגַּשׁ אוֹתִי,
 אֶת רַעַד, שְׁאַהֲבֶד עַד תֵּם ;
 הַשְׁוֶה טוֹרֵי לְאַלֶּה הַטּוֹרִים,
 שְׁבִנְקֵל כָּל עֵט עֲתָה יוֹצֵר,
 בְּזָכוֹת אֶהְבְּתִי הֵם נְצוֹרִים,
 יָפִים מֵהֵם יָפִיק כָּל עֵט אַחַר.
 עָלִי תִחַשֵׁב: הֵן שְׁבָרוֹנוּ כֹּה רַב,
 לוֹ אֶת שִׁירָיו חֲבַר בְּזָה הַזְּמָן,
 הִיִּתָּה הַהֲשָׂרָאָה עָלָיו שׁוֹרָה,
 וּכְבוֹד מְלָכִים הָיָה לוֹ מְזָמָן.
 רַעִי כָּבָר מֵת. רַעִיו עוֹלָיִם עָלָיו,
 שִׁירָם אֹקִיר; שִׁירוֹ – כִּי הוּא אֶהֱב.

Full many a glorious morning have I seen
 Flatter the mountain-tops with sovereign eye,
 Kissing with golden face the meadows green,
 Gilding pale streams with heavenly alchemy;
 Anon permit the basest clouds to ride
 With ugly rack on his celestial face,
 And from the forlorn world his visage hide,
 Stealing unseen to west with this disgrace:
 Even so my sun one early morn did shine
 With all triumphant splendor on my brow;
 But out, alack! he was but one hour mine;
 The region cloud hath mask'd him from me now.
 Yet him for this my love no whit disdaineth;
 Suns of the world may stain when heaven's sun staineth.

ראייתי איך הבקר, רב-תפארת,
 מגיה בכתרו הרים באור,
 נושק בשרביטו כרי עתרת,
 קסמי מרום שופך עלי יאר.
 וכבר יתיר לענני האפל
 פניו להעלים מהעולם,
 להעכיר צלמו בתוך האבך,
 ובקלונו ינוס הוא אלי ים.
 וגם אני אי פעם עז הייתי,
 כתרי גבורה קשר לי מאור חיי,
 אך רק שעה קלה לכך זכיתי,
 ועב שחור כסה את כל שמי.
 אל יאשם! אם שמש-יה תועם,
 אורות של שמש-ארץ מה כחם!

Why didst thou promise such a beauteous day,
 And make me travel forth without my cloak,
 To let base clouds o'ertake me in my way,
 Hiding thy bravery in their rotten smoke?
 'Tis not enough that through the cloud thou break,
 To dry the rain on my storm-beaten face,
 For no man well of such a salve can speak
 That heals the wound and cures not the disgrace:
 Nor can thy shame give physic to my grief;
 Though thou repent, yet I have still the loss:
 The offender's sorrow lends but weak relief
 To him that bears the strong offence's cross.
 Ah! but those tears are pearl which thy love sheds,
 And they are rich and ransom all ill deeds

הבטחת לי יום קיץ שטוף חמה,
 על כן יצאתי כך, בלא גלימה.
 חשורת עבים סבלה את המסע,
 וכל חנדך באד עכור כסה.
 גם אם תפרץ מבעד לענן
 למחות מעל פני עקבות הסער,
 כל תרופותיך – מעשה אונן,
 כי אין בהן למחות ממני צער.
 גם פלמתך אינה לי למזור,
 לו תנחם – סבלי כלל לא יקל,
 כי חרטת חוטא לא תעזר
 אם צלב היסורים עלי מטל.
 לי מפנינים יקרו דמעות עינדך.
 לו יכפרו וישמשו מנחה.

No more be grieved at that which thou hast done:
 Roses have thorns, and silver fountains mud;
 Clouds and eclipses stain both moon and sun,
 And loathsome canker lives in sweetest bud.
 All men make faults, and even I in this,
 Authorizing thy trespass with compare,
 Myself corrupting, salving thy amiss,
 Excusing thy sins more than thy sins are;
 For to thy sensual fault I bring in sense--
 Thy adverse party is thy advocate--
 And 'gainst myself a lawful plea commence:
 Such civil war is in my love and hate
 That I an accessory needs must be
 To that sweet thief which sourly robs from me.

אל תתְיַסֵּר עַל שְׁפָעֶלְתָּ אָוֹן,
 לְקוֹי חֲמָה זֹרַע מְהוּמָה ;
 קוֹץ יֵשׁ לְנֶרֶד וּבִפְלֵג יָוֹן,
 בְּלֵב נֶצֶן טָלוּל תִּשְׁכֹּן רָמָה.
 מִי לֹא יִשְׁגָּה? הֵן גַּם אֲנִי שְׁגִיתִי.
 כִּי אֶצְדִּיקְךָ הֵן צִדְקָ אֶעֱוֶת ;
 דְּרִשְׁתִּי בְּזִכּוֹתֶיךָ, אֵדָּ לֹא נִקִּיתִי,
 כִּי הַלְבַּנֵּת הַחֲטָא גְרוּעָה מִחֲטָא.
 מוֹסֵר-הַשְּׂכָל מוֹמִי מוֹסֵר אֶלְבִּישׁ,
 לֹא יִרִיבְךָ אֶהְיֶה, כִּי אִם פְּרִקְלִיט ;
 אֶפְלִיל עֲצָמִי, תִּבְיַעַח נְגִדֵי אֲגִישׁ.
 אֵיבָה אוֹ אֶהְבֶּה הִיא? לֹא אֶחְלִיט.
 שְׁתֵּף עָלַי לְהִיּוֹת וּבַעַל בְּרִית
 שֶׁל אִישׁ שְׂכָל הַעֵת הוֹנֵי יִכְרִית.

Let me confess that we two must be twain,
 Although our undivided loves are one:
 So shall those blots that do with me remain
 Without thy help by me be borne alone.
 In our two loves there is but one respect,
 Though in our lives a separable spite,
 Which though it alter not love's sole effect,
 Yet doth it steal sweet hours from love's delight.
 I may not evermore acknowledge thee,
 Lest my bewailed guilt should do thee shame,
 Nor thou with public kindness honour me,
 Unless thou take that honour from thy name:
 But do not so; I love thee in such sort
 As, thou being mine, mine is thy good report.

הָבָה אוֹדָה : אֵינָנוּ אֶלָּא שְׁנַיִם,
 אַף שְׁבִינֵינוּ אֶהְבָּה אַחַת.
 וְכִּי אֶשָּׂא לְבַד עַל הַכְּתָפִים
 כֹּל דְּבַר קָלוֹן וְכֹל אֲבִק חֲטָאת.
 רִתְּקוֹנוּ זֶה לְזֶה כְּבִלֵי נְחֹשֶׁת,
 אֲדָּ בִּינוֹתֵינוּ חֵץ כְּבָר גְּבֵה,
 הוּא לֹא פָּגַע בְּרוּךְ הָאֶהְבָּה,
 אֲבָל גֹּזֵל רִגְעֵי עֲדֻנָּה וְאֶשֶׁר.
 אֶלֶיךָ אֶתְּנֶכֶר בְּתוֹךְ קֹהֵל,
 לְבַל יִדְבֹּק בְּךָ אֲבִק כְּלָמָה,
 וְגַם אֶתָּה אֵל תִּכְבְּדֵנִי כָּלֵל,
 פֶּן יִפְגַּע שְׁמִדָּ כְּמֵלֵא נִימָה.
 הוּ לֹא! הִרְגֵּשׁ בִּי גוֹאֵה עַד כִּי
 אֲנִי שׂוֹאֵב מִמֶּדָּ אֶת כָּל עֲרָכִי.

As a decrepit father takes delight
 To see his active child do deeds of youth,
 So I, made lame by fortune's dearest spite,
 Take all my comfort of thy worth and truth.
 For whether beauty, birth, or wealth, or wit,
 Or any of these all, or all, or more,
 Entitled in thy parts do crowned sit,
 I make my love engrafted to this store:
 So then I am not lame, poor, nor despised,
 Whilst that this shadow doth such substance give
 That I in thy abundance am sufficed
 And by a part of all thy glory live.
 Look, what is best, that best I wish in thee:
 This wish I have; then ten times happy me!

כָּאֵב רַפָּה-מִתְנַיִם שִׁשׁוּשׁ
 בְּבִנוּ הָעֵלֶם, סִמָּל הַשְּׂמִיחָה,
 כֹּה גַם אֲנִי, מִכָּה-גֹרֶל-אֲנוּשׁ,
 אֶת כָּל אֲשֶׁרִי אֶשְׂאֵב מֵעֶרְכְּךָ.
 בֵּין עֵשֶׂר, חוֹ, יְחוּס אֲבוֹת וְדַעַת,
 חֲלָקִים, כָּלֶם, וְעוֹד מִגּוֹן סִגְלוֹת
 טוֹבוֹת וְנִעְלוֹת שֶׁבֶן תִּשְׁלֹט,
 שְׁתִּילִי אֶהְבְּתִי אֶבְחַר לִטְעַת
 בְּךָ. לֹא אֶהְיֶה נֹכַח אוֹ דָל,
 כִּי בְצִלְךָ אֶשְׁכֹּן וְשִׁרְשִׁי
 יִרוּנִי שִׁפְעֵי, אֶף שֶׁבְבִדָּל
 מִן הַתִּפְאֶרֶת שֶׁבְךָ לִי דִי.
 אֶת מִיִּטְבְּךָ לָךְ הוּ אֶאְחַל,
 וּבְזָכוֹתֶיךָ גַם אוֹר חַיִּי יִהְיֶה.

How can my Muse want subject to invent,
 While thou dost breathe, that pour'st into my verse
 Thine own sweet argument, too excellent
 For every vulgar paper to rehearse?
 O, give thyself the thanks, if aught in me
 Worthy perusal stand against thy sight;
 For who's so dumb that cannot write to thee,
 When thou thyself dost give invention light?
 Be thou the tenth Muse, ten times more in worth
 Than those old nine which rhymers invoke;
 And he that calls on thee, let him bring forth
 Eternal numbers to outlive long date.
 If my slight Muse do please these curious days,
 The pain be mine, but thine shall be the praise.

כָּל עוֹד אֶתָּה בִּי רוֹחֵף נוֹפֵחַ,
 הִיָּתְכֵן שְׁבֵת-שִׁירֵי תַחֲסֹר
 נוֹשָׂאֵי כְּתִיבָה? הֲלֹא כְּלָף שׁוֹפֵעַ
 חֲמֻדָּה אֵלֶיָּה כָּל פִּיטוֹן נִכְסָף.
 אִם פֶּה וְשֵׁם תִּמְצָא בֵּין הַטּוֹרִים
 דְּבַר-מָה חֲדָשׁ, רָאוּי וְטוֹב – אוֹדֵךְ,
 כִּי מִי הַכָּסִיל שְׁלֹא יִשִּׁיר שִׁירִים,
 אִם אֶת דְּרָכּוֹ תֵּאִיר לוֹ בְּהוֹדֵךְ?
 גְּלֶה אַחֲוָה לְתִשְׁעַ בְּנוֹת הַשִּׁיר,
 תִּיף מֵאוֹתָן שְׁאַלִיָּהוּ פִּיטוֹן
 פּוֹנָה, וְזֶה אֲשֶׁר אוֹתֵךְ יַעִיר
 שִׁירוֹ לְנִצַּח יַעֲמֵד אִיתָן.
 אִם אֶת הָעֵת יִשְׁרֹד שִׁירֵי הַדָּל,
 לָךְ כָּל הַתְּהִלָּה, לִי הָעֵמֶל.

O, how thy worth with manners may I sing,
 When thou art all the better part of me?
 What can mine own praise to mine own self bring?
 And what is 't but mine own when I praise thee?
 Even for this let us divided live,
 And our dear love lose name of single one,
 That by this separation I may give
 That due to thee which thou deservest alone.
 O absence, what a torment wouldst thou prove,
 Were it not thy sour leisure gave sweet leave
 To entertain the time with thoughts of love,
 Which time and thoughts so sweetly doth deceive,
 And that thou teachest how to make one twain,
 By praising him here who doth hence remain!

איך את שְׁבַחֶיךָ אֲמַלֵּל בְּשִׁיר,
 אם אֵין אַתָּה אֶלָּא צְדִי הַטּוֹב?
 מַה טַּעַם שְׁמִינִי שְׁבַחִים אֲכַבִּיר
 כְּמוֹ נַחְתִּם מַעֲיֵד עַל עֲסָתוֹ.
 מוֹטֵב נִפְרָשׁ אִישׁ מִזְרוּעוֹת רַעְהוּ
 וְשׁוֹב לֹא נִהְיָה אַחַדוֹת אַחַת,
 וְכֹל מַה שְׁאַתָּן לְךָ הִרְיָהוּ
 שֵׁיךָ לְךָ, וְרַק לְךָ בְּלִבְד.
 כָּאֵב הָאֵין מַה אֲכַזֵּר הִנְהוּ,
 לוֹיֵא כֶּסֶה הַזְּמַן בְּמַתְק שְׁוֵא:
 בְּהִרְהוּרִים עַל אֶהְבֵּת חֵינּוּ,
 בְּאַשְׁלִיּוֹת וְהִרְהוּרֵי כְּזָב.
 כִּי יִפְאַר אוֹתְךָ שִׁירִי, אֶלְמַד
 אִיךָ יִבְרָאוּ הַשְּׁנִיִּים מֵאַחַד

Take all my loves, my love, yea, take them all;
 What hast thou then more than thou hadst before?
 No love, my love, that thou mayst true love call;
 All mine was thine before thou hadst this more.
 Then if for my love thou my love receivest,
 I cannot blame thee for my love thou usest;
 But yet be blamed, if thou thyself deceivest
 By wilful taste of what thyself refuseth.
 I do forgive thy robbery, gentle thief,
 Although thou steal thee all my poverty;
 And yet, love knows, it is a greater grief
 To bear love's wrong than hate's known injury.
 Lascivious grace, in whom all ill well shows,
 Kill me with spites; yet we must not be foes.

קח אהובי אהבותי, קחן.
 היש לך יותר מלפני כן?
 הן אהבה לה נפשך כלתה
 שלך היתה בטורם לקחתה.
 כלל לא אליו אם לאהבתי
 תבוז, תמנע ממני אהבה.
 לא כן אם תזלזל בשבועתי,
 תפר בריתי, נכנע לתאוה.
 מוחל אני, שודד רם ואהוב,
 גם אם ידיך שדדו רישי;
 אף שידוע כי נקמת עלוב
 קשה לשאת גם ממכות ששים.
 הו, אנא, חן מפקר, זרע תועבה
 הרגני נא, אך בלי טפת איבה.

Those petty wrongs that liberty commits,
 When I am sometime absent from thy heart,
 Thy beauty and thy years full well befits,
 For still temptation follows where thou art.
 Gentle thou art and therefore to be won,
 Beauteous thou art, therefore to be assailed;
 And when a woman woos, what woman's son
 Will sourly leave her till she have prevailed?
 Ay me! but yet thou mightest my seat forbear,
 And chide thy beauty and thy straying youth,
 Who lead thee in their riot even there
 Where thou art forced to break a twofold truth,
 Hers by thy beauty tempting her to thee,
 Thine, by thy beauty being false to me.

אהבה־בידי ושאר חטאותיך
 (גם זה יקרה כשאניך אוהב)
 נאים לניפיך, לרד שנותיך,
 עת הפתוי לך בכל אורב.
 ענג אתה וקל להשגה,
 נפה אתה ונח לפתוי.
 תצודיך אשה – התציגה
 ככלי-אין-חפץ ריק, בלי פסוי?!
 חוסה עלי; ואנא, מול כסאי
 שמר עלומיך, שלט ביצרים,
 לבל שטוף תאווה ועלוסים
 תפר בלית בררה שני נדרים:
 את נדריה, כי אותך הדיחה;
 את נדרי, כי את לבך הסיחה.

That thou hast her, it is not all my grief,
 And yet it may be said I loved her dearly;
 That she hath thee, is of my wailing chief,
 A loss in love that touches me more nearly.
 Loving offenders, thus I will excuse ye:
 Thou dost love her, because thou knowst I love her;
 And for my sake even so doth she abuse me,
 Suffering my friend for my sake to approve her.
 If I lose thee, my loss is my love's gain,
 And losing her, my friend hath found that loss;
 Both find each other, and I lose both twain,
 And both for my sake lay on me this cross:
 But here's the joy; my friend and I are one;
 Sweet flattery! then she loves but me alone.

היא בחיקך – אך לא על כף אַצֵר,
 גם אם לא אֶכְחַד שְׁאַהֲבָתִיךָ.
 על שְׁאַתָּה שְׁלָה לְבִי יָמֵר;
 בְּכַךְ אֶת מְצוּלוֹת נַפְשִׁי תִרְתִּיחַ.
 עוֹלְבִי וְאַהוּבִי, אֶתְכֶם אֶצְדִּיק:
 אַתָּה אוֹתָהּ תֵּאָהֵב כִּי אֶהְבְּנָה,
 וְהִיא לְבָהּ שְׁלָךְ, וְלִי תִצְדִּיק;
 וּלְמַעַנִי, רַעִי, תִּרְחִיק עַד הַנָּה.
 אִם לִי תֵאָבֵד, הֵן הַשְּׁלָל שְׁלָה הוּא.
 אִם אֶאֱבֹדָה, הֵרִי כְּלָה שְׁלָךְ.
 אִם אֶאֱבֹד שְׁנִיכֶם, מַעִי יַחְמְרוּ,
 אֲשָׂא הַצֶּלֶב עַל שְׁכֶם וְאַלְכָה.
 אֲךְ אֲנֹכִי וְהוּא שְׁלוּבִים כְּלִיל,
 וְכֹךְ אֶהְבְּתָה כְּלָה שְׁלִי.

When most I wink, then do mine eyes best see,
 For all the day they view things unrespected;
 But when I sleep, in dreams they look on thee,
 And darkly bright are bright in dark directed.
 Then thou, whose shadow shadows doth make bright,
 How would thy shadow's form form happy show
 To the clear day with thy much clearer light,
 When to unseeing eyes thy shade shines so!
 How would, I say, mine eyes be blessed made
 By looking on thee in the living day,
 When in dead night thy fair imperfect shade
 Through heavy sleep on sightless eyes doth stay!
 All days are nights to see till I see thee,
 And nights bright days when dreams do show thee me.

בְּעִפְעִפִּים דְּבוֹקִים אֵיטִיב לְרָאוֹת.
 הֵן כָּל הַיּוֹם אֶרְאֶה דְּבָרִים בְּטָלִים.
 כִּי צִלְמֶךָ אֶרְאֶה, עֵינַי אֹרוֹת,
 בְּאוֹר לַיְלִי תִזְהַרְנָה אֶת לַיְלִי.
 אֶתְּהָ שְׁמִצְלֶךָ צִלְלִים יְחֹרוּ,
 צִלָּם צִלְךָ עַד מָה יְהֵא זֹהָר,
 לוֹ בְּאוֹר יוֹם נָצַב, וְלוֹ יִנְהַר הוּא,
 כִּי בְכַחוֹ לִפְקֹחַ עֵין עוֹר.
 עַד מָה הָיוּ עֵינַי מְאֻשְׁרוֹת
 אֵלֹהֵי רְאוֹ דְמוֹתֶךָ בְּאוֹר מְלֵא;
 אִם צֶל דְמוֹתֶךָ יִבְקִיעַ אֲשֵׁמוֹרוֹת,
 וּבְזָכוֹתוֹ הַשְׁחַר יַעֲלֶה.
 בְּעֵת תִּדְדוּד, יְהִיָּה יוֹמֵי לְשָׁחוֹר;
 וְאִם תּוֹפִיעַ – שָׁחוֹר לַיְלִי יְאוֹר.

If the dull substance of my flesh were thought,
 Injurious distance should not stop my way;
 For then despite of space I would be brought,
 From limits far remote where thou dost stay.
 No matter then although my foot did stand
 Upon the farthest earth removed from thee;
 For nimble thought can jump both sea and land
 As soon as think the place where he would be.
 But ah! thought kills me that I am not thought,
 To leap large lengths of miles when thou art gone,
 But that so much of earth and water wrought
 I must attend time's leisure with my moan,
 Receiving nought by elements so slow
 But heavy tears, badges of either's woe.

כָּנַף רוּחַ לוֹ הֵיטָה לִי, לֹא גִידִים,
 הֵייתִי מְרַחֲקִים גּוֹמָא עֲדִידָה,
 מִקְצֵה תֵּבֵל, מִדְּרָךְ הַנְּדוּדִים
 חוֹפֵז הֵייתִי לְכַנֵּף אֶהְלָךְ.
 אַחַת הִיא לִי אִם בְּמִקּוֹם נִדָּח
 אֶהְיֶה בְּעֵת רוּחִי תִרְחַף אֶלְיָךְ;
 חֵישׁ קַל הַרְעִיוֹן יִתְפַּח; יִפְסַח
 עַל הַר וְעַל תְּהוֹם, יִפְצִיר בִּי: "לָכֵה".
 אָבוּי, אֵינְנִי רְעִיוֹן אוֹ רוּחַ,
 וּבְמִרְחֵב אֵינְנִי יָכוֹל לָנַחַת.
 הִנְנִי מִיָּם וְעֶפֶר תִּחְוִחַ,
 וְכָל יָמֵי אֲשֶׁמִּיעַ אֲנַחֹת.
 מָה בָּצַע לִי בִּיסוּדוֹת לָאִים,
 שָׂרֵק יוֹסִיפוּ לִי בְּכִי וּנְכָאִים.

The other two, slight air and purging fire,
 Are both with thee, wherever I abide;
 The first my thought, the other my desire,
 These present-absent with swift motion slide.
 For when these quicker elements are gone
 In tender embassy of love to thee,
 My life, being made of four, with two alone
 Sinks down to death, oppress'd with melancholy;
 Until life's composition be recured
 By those swift messengers return'd from thee,
 Who even but now come back again, assured
 Of thy fair health, recounting it to me:
 This told, I joy; but then no longer glad,
 I send them back again and straight grow sad.

ושְׁנֵי הָאֲחֵרִים – אֲוִיר דָּק, אֵשׁ
 מְצַרֵּף – שֶׁלֶדָּהֵם לְעוֹלָם וָעֵד
 (הֵם רוּחַ הַגּוֹתִי, אֵשׁ תְּשׁוּקָתִי),
 תְּכּוּפוֹת הֵם נוֹכְחִים וְנִפְקָדִים.
 בְּצֵאת שְׁנֵי הִסּוּדוֹת קֵלִי רְגָלִים,
 אֶלֶיךָ – שְׁגִרִירִים שֶׁל אֶהְבָּה –
 וּבִי נוֹתְרוּ מְאֻרְבָּעָה רַק שְׁנַיִם,
 וְשָׁחוּ הֵם עַד עֶפְר בְּדָאָבָה.
 עַד שֶׁהִפְלֵס יְאֻזֹן חַיִּי,
 בְּשׁוּב אֵלַי שְׁלִיחֵי בְמִהְרָה,
 וּבְפִיהֶם זְמוּרָה וְגַם בְּשׁוּרָה:
 שְׁלוֹם לָךְ, וְקִלּוֹ נִכְאֵי.
 דָּבַר בְּשׁוּרְתָם מְרַנֵּן, אַךְ לֹלֵא שְׁהִי,
 שׁוּב אֶשְׁלַחֵם, אֶשְׁקַע שְׁנִית בְּנֵהִי.

Mine eye and heart are at a mortal war
 How to divide the conquest of thy sight;
 Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
 My heart mine eye the freedom of that right.
 My heart doth plead that thou in him dost lie--
 A closet never pierced with crystal eyes--
 But the defendant doth that plea deny
 And says in him thy fair appearance lies.
 To 'cide this title is impanneled
 A quest of thoughts, all tenants to the heart,
 And by their verdict is determined
 The clear eye's moiety and the dear heart's part:
 As thus; mine eye's due is thy outward part,
 And my heart's right thy inward love of heart.

לְבִי לְקָרֵב מֵרַעַל שְׁלֵלֶךָ יוֹצֵא
 לְשֹׁמֵר עַל זֵיו פְּנִיךָ מִכָּל עֵינַן ;
 אֵךְ זֹוּג עֵינַי, מֵאִיֶּךָ גִּיסָא, רוֹצָה
 בִּין לְבוֹתֵינוּ לְהַגְבִּיהַ חֵיץ.
 לְבִי, מִשְׁמַע הַתָּא שָׁבוּ תִשְׁכֹּן,
 לֹא הִבְקִיעוּ עַד כֹּה עֵינַי אֶלְגָּבִישׁ.
 הָעֵינַן מִכְחִישָׁה : זֶה לֹא נִכּוֹן!
 רַק בִּי יִכַּר מְלֵא יָפְיוֹ שֶׁל אִישׁ.
 לְהַכְרַעַת הַדִּין זְמַנָּה לְהַקָּה
 וּבֵה דְרֵי לְבִי. הֵם הִרְהָרוּ;
 וְגַם פְּסָקוֹ לָעֵינַן אֶת חֲלָקָה,
 וְאַף זְכוּיּוֹת הַלֵּב כָּלֵל לֹא גָרְעוּ:
 לָעֵינַן נְתוּנָה זְכוּת עַל מְרֵאוֹת;
 הַלֵּב זְכָאִי אֶהְבְּתוּ הִרְאוֹת.

Betwixt mine eye and heart a league is took,
 And each doth good turns now unto the other:
 When that mine eye is famish'd for a look,
 Or heart in love with sighs himself doth smother,
 With my love's picture then my eye doth feast
 And to the painted banquet bids my heart;
 Another time mine eye is my heart's guest
 And in his thoughts of love doth share a part:
 So, either by thy picture or my love,
 Thyself away art resent still with me;
 For thou not farther than my thoughts canst move,
 And I am still with them and they with thee;
 Or, if they sleep, thy picture in my sight
 Awakes my heart to heart's and eye's delight.

עיני ולבבי ערכו חוזה
 עכשו רעים הם, ונדם רוחצת;
 גם כשהלב נחנק, אותך רוצה,
 גם כשהעין מערנה נוצצת.
 כאשר עיני חוגגת צלמד,
 לבי גם הוא לחגיגה יזמן;
 וכשלבבי בנשף כף ימחא,
 יזמן גם את עיני להזינן.
 כך, בדמותך או באהבתי
 תמיד תהיה בי, אף כי לא תראני,
 הן לא תוכל לנוס ממחשבותי.
 כך הנה, אף לא תרפה ממני.
 וכי תנום, דמותך הן תקיצה,
 וגם לבי יעור אז בדיצה.

How careful was I, when I took my way,
 Each trifle under truest bars to thrust,
 That to my use it might unused stay
 From hands of falsehood, in sure wards of trust!
 But thou, to whom my jewels trifles are,
 Most worthy of comfort, now my greatest grief,
 Thou, best of dearest and mine only care,
 Art left the prey of every vulgar thief.
 Thee have I not lock'd up in any chest,
 Save where thou art not, though I feel thou art,
 Within the gentle closure of my breast,
 From whence at pleasure thou mayst come and part;
 And even thence thou wilt be stol'n, I fear,
 For truth proves thievish for a prize so dear.

עד מה נזהרתי בצאתי לדרך,
 לשים בריחים על כל דבר שטותי.
 לבל יראה בו הפורץ דבר ערד,
 וכשאושר, יהיה הוא ברשותי.
 ורק בך, שמפניני תיקר,
 משוש חיי, ראש יגוני, עקר
 דאגתי, נהגתי בטפשות,
 והפקרתיך לכל גנב פשוט.
 במטמונים הן לא אבה שימך,
 כי רק במקום סתרים שבו אשאף
 להחזיקך: לבי! בו בשמחה
 תבוא, תצא, ככל אשר תתאו;
 ואף משם אחשש פן תגזל,
 כי במחירך גם ישר יסתולל.

Against that time, if ever that time come,
 When I shall see thee frown on my defects,
 When as thy love hath cast his utmost sum,
 Call'd to that audit by advised respects;
 Against that time when thou shalt strangely pass
 And scarcely greet me with that sun thine eye,
 When love, converted from the thing it was,
 Shall reasons find of settled gravity,--
 Against that time do I ensconce me here
 Within the knowledge of mine own desert,
 And this my hand against myself uprear,
 To guard the lawful reasons on thy part:
 To leave poor me thou hast the strength of laws,
 Since why to love I can allege no cause.

כְּנִגְדֹת אוֹתוֹ יוֹם – בֶּל יְבוֹאֲנִי,
 בּוֹ דָפִי בִי תִמְצָא, לְלֹא מִתּוֹם,
 בּוֹ סוֹף פְּסוּק תְּשִׁים, לֹא תִאָּהֲבֵנִי,
 בְּשִׁקּוּלִים קָרִים חֲשׁוֹבֹן תַּחֲתֵם ;
 כְּנִגְדֹת אוֹתוֹ יוֹם שְׁבוּ תַחֲלֹף
 כְּזֶר ; לֹא תִבְרַכְנִי כְּמִקְדָּם,
 עֵת אֶהְבֶּה מִשְׁנֵה לִי תִאָּרֵב,
 וְהִקְדְּרוֹת עַל הַיְצָרִים יוֹרְדֹת ;
 כְּנִגְדֹת אוֹתוֹ יוֹם אֶמְצָא מַחְסָה,
 אֵף כִּי אֲדַע עָרְכִי, אָרִים יְדִי,
 וּבְדַעָה צְלוּלָה זֹאת אֶעֱשֶׂה :
 אֶתְמַדְּ בְּךָ גַם בְּצִאֲתֶךָ נִגְדִי .
 עַל פִּי כָּל דִּין תּוֹכֵל אוֹתִי לְנִטֵּשׁ .
 שֶׁתִּאָּהֲבֵנִי – לֹא אוֹכֵל לְדָרֵשׁ .

L

How heavy do I journey on the way,
 When what I seek, my weary travel's end,
 Doth teach that ease and that repose to say
 'Thus far the miles are measured from thy friend!'
 The beast that bears me, tired with my woe,
 Plods dully on, to bear that weight in me,
 As if by some instinct the wretch did know
 His rider loved not speed, being made from thee:
 The bloody spur cannot provoke him on
 That sometimes anger thrusts into his hide;
 Which heavily he answers with a groan,
 More sharp to me than spurring to his side;
 For that same groan doth put this in my mind;
 My grief lies onward and my joy behind.

מָה רב הַדְּוִי, וּמָה רַבָּה הַדְּרֹךְ,
 לְמַחֲוֹז חֶפְצִי אֲשֶׁאֶף מִמְּסָעִי.
 לְהוֹתִי, בְּעֲלוֹתֵי עַל עֶרְשׁ,
 אֲדַע: מִיִּלִּין בִּינִי לְבִין רַעִי.
 סוֹסִי שְׁנַתְּנִיגַע מִיִּגּוֹנִי,
 אֵט מִתְּנַהֵל לְאָה, נוֹשֵׂא בְּעַל.
 כְּמוֹ אוֹתָתוֹ חוֹשֵׂיוֹ לוֹ שְׁאֲנִי
 מִמֶּדֶד לְהַפְרֹד אֵינִי יָכוֹל.
 לֹא תִמְרִיצֶנּוּ גַם מִכַּת הַמוֹט,
 בְּמַרְי רוּחִי לְצַלְעוֹתָיו אֲדַחֵף,
 וּבִסְבָּלוֹ רַק אֲנַחָה יִפְלֹט,
 אֲדָּז לֹא לְלֵב עֲשָׂרוֹת מוֹנִים תִּכְאֵב.
 כִּי לִי תִלְחַשׁ דּוֹמָם הָאֲנַחָה:
 אֲיִדֶּד מִגִּיעַ, פֶּסֶה הַשְּׂמֵחָה.

Thus can my love excuse the slow offence
 Of my dull bearer when from thee I speed:
 From where thou art why should I haste me thence?
 Till I return, of posting is no need.
 O, what excuse will my poor beast then find,
 When swift extremity can seem but slow?
 Then should I spur, though mounted on the wind;
 In winged speed no motion shall I know:
 Then can no horse with my desire keep pace;
 Therefore desire of perfect'st love being made,
 Shall neigh--no dull flesh--in his fiery race;
 But love, for love, thus shall excuse my jade;
 Since from thee going he went wilful-slow,
 Towards thee I'll run, and give him leave to go.

כָּךְ תִּתְרַץ אֶהְבֵּתִי כְּלִפְיָךְ
 אֶת חֲטֵא סוּסֵי הַמִּתְנַהֵל לְאֵט,
 מֵה טַעַם שְׁיָנוּס מִהָר מִמְּנֶךָ,
 אִם בְּשׁוּבוֹ בְּפִרְסוּתָיו יִשְׁעֵט?!
 אֵד מֵה תִּרְוֹץ תִּמְצָא בְּפִי סוּס בְּעַר,
 אִם גַּם הִשְׁעֵט יִחְשֵׁב אֶטִּי
 בְּעֵת אֶטוּס אֶלֶיךָ? עַל כִּנֹּף סַעַר
 אַחוּשׁ, וּבִנְפֹשֵׁי דָבָר תִּשׁוּקָתִי.
 תִּשׁוּקָה זֹו שׁוּם חִיָּה לֹא תִדְבִּיקָנָה,
 פָּרִי אֶהְבֵּה הִיא, וְכִלְהָ כְּלוּלָה
 צְהֵלֶת הָרָגֶשׁ. בְּהַמִּית אֵינְנָה,
 גַּם אֶטִּיוֹת הַסּוּס כְּבָר מְחוּלָה.
 אִם עַת פִּרְדָּה דָּדָה לוֹ לְאֵטוֹ,
 כְּשֶׁלְקָרְאֶתְךָ אֶרְוֹץ, אֶזְנַח אוֹתוֹ.

So am I as the rich, whose blessed key
 Can bring him to his sweet up-locked treasure,
 The which he will not every hour survey,
 For blunting the fine point of seldom pleasure.
 Therefore are feasts so solemn and so rare,
 Since, seldom coming, in the long year set,
 Like stones of worth they thinly placed are,
 Or captain jewels in the carcanet.
 So is the time that keeps you as my chest,
 Or as the wardrobe which the robe doth hide,
 To make some special instant special blest,
 By new unfolding his imprison'd pride.
 Blessed are you, whose worthiness gives scope,
 Being had, to triumph, being lack'd, to hope.

אָנִי כְּשׁוֹעַ זֶה שֶׁבְּיָדוֹ
 הַמִּפְתָּחוֹת לְהוֹן סְמוּי מַעֲיֵן.
 הוּא לֹא יִרְבֶּה לִפְתַּח תְּבִיתוֹ,
 לְבַל יִקְהֶה אֲשֶׁרוֹ, יְהִי לְאֵין.
 וְכֵךְ כְּטַפַּח, רַק זְעִיר פֶּה זְעִיר שֵׁם,
 פְּזוּרִים הַמוֹעֲדִים עַל פְּנֵי הַלּוּחַ
 בֵּין יְמֵי חֲלוֹן פְּשׁוּטִים נוֹסֵס רֵאשִׁם
 כִּי־הַלּוּם בֵּין אֲבָנִים זְרוּעַ.
 כֵּן, גַּם אוֹתָךְ הֲרִי הַזְּמָן יִלִּיט
 בְּתוֹךְ תְּבִיחַ שֶׁבָּה גְלוּם הַגְּלוּם,
 שֶׁיִּנְצֶרְךָ כִּנְצָר סִגְלָה פְּלֵאִית,
 עַד תִּחְשַׁף בְּמֵלֶאחַן בְּאוֹר יוֹם.
 בְּרוּךְ הוּא שֶׁחֲנוּ תִמְיֵד שְׁנָה
 גֵּיל לְקִרְוָבִיו, לְרַחֲוִקִים תִּקְוָה.

What is your substance, whereof are you made,
 That millions of strange shadows on you tend?
 Since every one hath, every one, one shade,
 And you, but one, can every shadow lend.
 Describe Adonis, and the counterfeit
 Is poorly imitated after you;
 On Helen's cheek all art of beauty set,
 And you in Grecian tires are painted new:
 Speak of the spring and foison of the year;
 The one doth shadow of your beauty show,
 The other as your bounty doth appear;
 And you in every blessed shape we know.
 In all external grace you have some part,
 But you like none, none you, for constant heart.

מַה מֵהוּתֶדָה, מִמָּה גּוֹפֶדָה עֲשׂוּי,
 שְׁשֻׁבֵל רַבּוֹת צְלָלִים תִּגְרָר?
 הֵן לְכָל צֶלֶם צֶל אֶחָד נְטוּי,
 מִמֶּדָּה כָּל צֶלֶם אֶת צְלוֹ יִגְזֹר.
 צִיר אֶת פְּנֵי אַדוֹנִיס! הַצִּיּוֹר
 אֵינּוּ אֶלָּא צֶל-צֶלְמֶדָה הַדֵּל.
 עַל לַחְיֵי הַלְנֵי שֵׁים אֶפּוֹר,
 אֶתָּה הוּא זֶה בְּטוֹגָה וְסַנְדָּל!
 סִפֵּר עַל הָאֲבִיב, עַל הָאֶסְיָף.
 אֶת חוֹן פְּנֵיךָ הִרְאֵשׁוֹן יִזְכִּיר,
 וְהַשְּׁנֵי שֶׁבַחֵי אוֹנֶדָה יוֹסִיף;
 בְּכָל גִּלְגּוּל נְאוֹת אוֹתָדָה נִכְיֹר.
 אֲכֹן, חוֹן קִלְסַתְרָדָה הוּא בְּלֵי רַבּב,
 אֶדָּ אֵינּוּ כְּמוֹתָדָה נֶאֱמָן וַיִּבֵר לִבִּב.

O, how much more doth beauty beauteous seem
 By that sweet ornament which truth doth give!
 The rose looks fair, but fairer we it deem
 For that sweet odour which doth in it live.
 The canker-blooms have full as deep a dye
 As the perfumed tincture of the roses,
 Hang on such thorns and play as wantonly
 When summer's breath their masked buds discloses:
 But, for their virtue only is their show,
 They live unwoo'd and unrespected fade,
 Die to themselves. Sweet roses do not so;
 Of their sweet deaths are sweetest odours made:
 And so of you, beauteous and lovely youth,
 When that shall fade, my verse distills your truth.

כַּמָּה יִיטִיב לְהִרְאוֹת הַיָּפִי,
 אִם יַעֲנֹד טַבַּעַת אֲמוֹנִים.
 יָפָה הוּא הַשּׁוֹשָׁן, וְאִין בּוֹ דָּפִי,
 כִּי בֵין עָלְיוֹ נִיחּוֹחַ כֹּה נָעִים.
 וְרֹדֵי הַבָּר צְבָעָם כֹּה חֲנָנִי
 כְּעֵין שׁוֹשָׁן. כְּמוֹתוֹ נוֹתְנִים הֵם רִיחַ.
 וְגַם לָהֶם פְּרָצִי צְחוּק רַעֲנָנִים,
 עֵת קִיץ בְּנִשְׁיָקָה אוֹתָם פּוֹקֵחַ.
 אֵד מְעֻלּוֹתָיו יִמוּגוּ כְּעֶשֶׂן,
 כִּי אֵת בְּתוּלָיו יִשְׁמֹר, וְעֵרִירִי
 יָמוּת; וּמְעֻלּוֹ שֶׁל הַשּׁוֹשָׁן
 יִפְּיֶקוּ נִיחּוֹחוֹת נְהַדְרִים.
 וּלְעֵת תִּבְל, רְעִי הַטּוֹב, אוּלֵי
 נִיחּוֹחַ תָּם יִבְקַע מִבֵּין טוֹרִי.

Not marble, nor the gilded monuments
 Of princes, shall outlive this powerful rhyme;
 But you shall shine more bright in these contents
 Than unswept stone besmear'd with sluttish time.
 When wasteful war shall statues overturn,
 And broils root out the work of masonry,
 Nor Mars his sword nor war's quick fire shall burn
 The living record of your memory.
 'Gainst death and all-oblivious enmity
 Shall you pace forth; your praise shall still find room
 Even in the eyes of all posterity
 That wear this world out to the ending doom.
 So, till the judgment that yourself arise,
 You live in this, and dwell in lover's eyes.

לא שיש המצבות, זהב כותרים
 יחיו כמו שירי בדור הבא.
 אתה תשרד באלה הטורים
 עת תתגולל האבן באשפה.
 והיה כי בסערת קרבות תמוט
 אנדרטה; אש תאכל עמל בנאי,
 לא אש, לא חרב מרס יוכלו למחות,
 את זכרך מקרב חרוזי.
 מול נשיה ומות גא תדרוך,
 יונף שמך על במתי עולם,
 יודוך מבלי כל הדורות,
 תהי תהלתך בפי כלם;
 ועד שלתחיה מלא און תכון
 תחיה בשיר, בלב אוהב תשכון.

Sweet love, renew thy force; be it not said
 Thy edge should blunter be than appetite,
 Which but to-day by feeding is allay'd,
 To-morrow sharpen'd in his former might:
 So, love, be thou; although to-day thou fill
 Thy hungry eyes even till they wink with fullness,
 To-morrow see again, and do not kill
 The spirit of love with a perpetual dullness.
 Let this sad interim like the ocean be
 Which parts the shore, where two contracted new
 Come daily to the banks, that, when they see
 Return of love, more blest may be the view;
 Else call it winter, which being full of care
 Makes summer's welcome thrice more wish'd, more rare.

חַדְשֵׁי אוֹנִיָּךְ, אֶהְבֶּה, לְבַל
 יִגְד שְׁלֵהְבֶךָ קָהָה. רָעַב
 שְׂאֵךְ הָאֵכִילוּהוּ וְאָפַל,
 מָחָר יָשׁוּב, וְגִבֵּר בְּעֵצָם רַב.
 קָךְ, אֶהְבֶּה, גַּם אִם הַיּוֹם מְלֵאתָ
 אֶת אוֹר עֵינֶיךָ עַד שְׁבֻעָה וְרָדָם,
 מָחָר אוֹתָן פִּקְחִי, מִבְּלִי לְתַת
 לְנִשְׁמַתְךָ אֶל בּוֹר יְגוֹן לְרָדָת.
 תִּהְיָ זֶה הַפּוֹגָה מְלֵאת תּוֹגָה,
 כַּיִּם שְׁבִין הָאוֹהֲבִים יִפְרִיד,
 וְאֵל חוֹפְיוֹ בָּאִים הֵם בְּדֹאָגָה,
 לְרֵאוֹת אִם יֵשׁ לְאֶהְבְּתָם שְׁרִיד.
 מִשְׁתַּדְּמָה לְחֶרֶף מֵר וְקָר,
 יְהֵא הַקִּיץ פִּי שְׁבֻעָה יְקָר.

Being your slave, what should I do but tend
 Upon the hours and times of your desire?
 I have no precious time at all to spend,
 Nor services to do, till you require.
 Nor dare I chide the world-without-end hour
 Whilst I, my sovereign, watch the clock for you,
 Nor think the bitterness of absence sour
 When you have bid your servant once adieu;
 Nor dare I question with my jealous thought
 Where you may be, or your affairs suppose,
 But, like a sad slave, stay and think of nought
 Save, where you are how happy you make those.
 So true a fool is love that in your will,
 Though you do any thing, he thinks no ill.

הַרִינִי עֲבָדְךָ. נְכוֹן אֲנִי
 צְוִיךָ לְמֵלֵא בְּלֵא גְבוּלוֹת.
 אֶכְּף רֵאשִׁי, לְךָ נְתוּן זְמַנִּי,
 אֶסוּר לְמְרוֹתֶיךָ, יְדֵי כְּבוֹלוֹת.
 גַּם לֹא אֶקְבֵּל עֵת אַחֲכָה עַד בּוֹשׁ.
 לְבוֹאֶיךָ, אֲדוֹן, עֵינֵי כָּלָה.
 לֹא אֶתְמַרְמֵר עֲלֶיךָ עֵת תִּטְשׁ
 אוֹתִי, אֶת עֲבָדְךָ, בְּלֵא מֶלֶה.
 שְׁאֵלוֹת קִנְיָה לֹא תַעֲלִינָה כָּלֵל:
 הֵיכֵן אֶתָּה? מָה עֲנִינֶיךָ שָׁם?
 וְאֵךְ, כְּעֶבֶד מִן, אֲשֵׁב דּוֹמָם,
 אֶחְשֵׁב אֵיךְ תַּעֲנֵג אֶת הַזּוֹלֹת.
 הָאֶהְבָּה הִיא אֲוִילָה, וּבְכוֹן,
 עֲשֵׂה מָה שֶׁתִּרְצֶה, הִיא לֹא תִמְחָה.

That god forbid that made me first your slave,
 I should in thought control your times of pleasure,
 Or at your hand the account of hours to crave,
 Being your vassal, bound to stay your leisure!
 O, let me suffer, being at your beck,
 The imprison'd absence of your liberty;
 And patience, tame to sufferance, bide each cheque,
 Without accusing you of injury.
 Be where you list, your charter is so strong
 That you yourself may privilege your time
 To what you will; to you it doth belong
 Yourself to pardon of self-doing crime.
 I am to wait, though waiting so be hell;
 Not blame your pleasure, be it ill or well.

ישמר השם, שאת אזני רצע
 למשקופך, פן פרוטוקול אדרש
 על מעלליך בהלולה פרוצה,
 אני אף עבד, ולא ארימה ראש.
 אלמד הצדק את היותך רחוק
 (דרור עבורך, ועבורי בית כלא).
 שלט ביצרי אלמד, קבל דבר חוק,
 מבלי לקבל על מעשיך אלה.
 בחר דרךך לפי ראות עיניך,
 שלל זכויותיך כבר על קלף נחרת.
 אתה רשאי לשלט בעתותיך,
 לעצמך לסלח על חטאת.
 אמתי, הגם שהשהות לי תפת,
 ובגנוניך לא אטיל כל דפי.

If there be nothing new, but that which is
 Hath been before, how are our brains beguiled,
 Which, labouring for invention, bear amiss
 The second burden of a former child!
 O, that record could with a backward look,
 Even of five hundred courses of the sun,
 Show me your image in some antique book,
 Since mind at first in character was done!
 That I might see what the old world could say
 To this composed wonder of your frame;
 Whether we are mended, or whether better they,
 Or whether revolution be the same.
 O, sure I am, the wits of former days
 To subjects worse have given admiring praise.

אם אין חדש, הכל בלה מזקן,
 מדוע את עצמי אוליך שולל,
 את חדושי אוביל אפוא אל שקת,
 שבְּרִיהַ כְּכֹל הַפְּלֵת עוֹלָל.
 לוֹ אֵד וְכִלְתִּי לְהַפְנוֹת מִבֶּט
 אֶל הָעֶבֶר, לַפְּנֵי יוֹבְלוֹת עֶשְׂרֵת,
 לְרֵאוֹת דְּמוֹתֶיךָ עַל מְגִלָּה רַבַּת
 שָׁנִים, וְהִיא עוֹדָה אוֹתוֹת עוֹטְרֵת.
 לְרֵאוֹת אֵיךְ אֲנָשִׁים בְּנֵי הָעֶבֶר
 הָיוּ מִיִּפֵּי דְמוֹתֶיךָ מִתְפַּעֲלִים,
 הֲאֵם הַכֹּל מֵאִזְּאוֹתוֹ דְּבָר,
 אוֹ שְׁמָא הֵם עַל כָּל חֲדוּשׁ עוֹלָיִם?
 לִי אֵין סִפְק, חֲכָמֵי הַקְּדָמוֹנִים
 גַּם לְזוֹטוֹת הָיוּ שְׁבַחִים מוֹנִים.

Like as the waves make towards the pebbled shore,
 So do our minutes hasten to their end;
 Each changing place with that which goes before,
 In sequent toil all forwards do contend.
 Nativity, once in the main of light,
 Crawls to maturity, wherewith being crown'd,
 Crooked elipses 'gainst his glory fight,
 And Time that gave doth now his gift confound.
 Time doth transfix the flourish set on youth
 And delves the parallels in beauty's brow,
 Feeds on the rarities of nature's truth,
 And nothing stands but for his scythe to mow:
 And yet to times in hope my verse shall stand,
 Praising thy worth, despite his cruel hand.

ברוץ גלים אלי סלעים בחוף,
 כך רגעינו אל קצם אצים.
 כל יום נחליף יום תמול שניחליף,
 וכך כלם מבלי עצר רצים.
 עולל, שאף נכנס לנתיב האור,
 זוחל אלי בגרות; ורק הוא גח,
 וכבר יעיב חיו לקוי מאור:
 את שנתנה העת, העת תקח.
 יוביש הזמן את זיו העלומים,
 תלמים יחרש במצח הצעיר;
 זיון מן היפים, המשלמים,
 ואין מי שיוכל לו ביום קציר.
 תהלתך אוסיף ואמלל,
 גם אם הזמן יכה ויתעלל.

Is it thy will thy image should keep open
 My heavy eyelids to the weary night?
 Dost thou desire my slumbers should be broken,
 While shadows like to thee do mock my sight?
 Is it thy spirit that thou send'st from thee
 So far from home into my deeds to pry,
 To find out shames and idle hours in me,
 The scope and tenor of thy jealousy?
 O, no! thy love, though much, is not so great:
 It is my love that keeps mine eye awake;
 Mine own true love that doth my rest defeat,
 To play the watchman ever for thy sake:
 For thee watch I whilst thou dost wake elsewhere,
 From me far off, with others all too near.

האם תאבה שְׁעַפְעַפִּי אֶפְקַח,
 כִּי צִלְמִךָ יִגְזַל שְׁנָה מִמְּנִי?
 אִם רְצוֹנְךָ שְׁכָל שְׁלֹוה אֶשְׁכַּח,
 צִלְךָ יִרְדֹּף, לְלַעַג יַעֲשֵׂנִי?
 הַרוּחְךָ הִיא שְׁתַּשְׁלַח אֵלַי
 מִמְרַחֲקִים, בְּמַעֲשֵׂי לְבַלֵּשׁ?
 הֵטַל בִּי דָפִי, מְנוֹת כָּל מְחַדְדֵי לִי?
 הַכֹּל פְּרִי קִנְיָתְךָ, הֲלֹא תִבוֹשׁ!
 הוּ לֹא! הֵרִי אֵינְךָ כֹּה מְאֹהֵב,
 אֲהַבְתִּי הִיא שְׁמַנּוּחָה תִשְׁבִּית,
 אֲהַבַת אֲמַת שְׁכָל שְׁנָה תִכְרִית,
 כְּשֶׁל שׁוֹמֵר שְׂאֵת צִלְךָ יִשְׂאֵף.
 דְּמוּתְךָ הוּ מִרְחוֹק תִּמְיֵד אֶצֶר,
 תַּעֲוֹר עִם אֲחֵרִים, אֵךְ לֹא אֶטֹר.

Sin of self-love possesseth all mine eye
 And all my soul and all my every part;
 And for this sin there is no remedy,
 It is so grounded inward in my heart.
 Methinks no face so gracious is as mine,
 No shape so true, no truth of such account;
 And for myself mine own worth do define,
 As I all other in all worths surmount.
 But when my glass shows me myself indeed,
 Beated and chopp'd with tann'd antiquity,
 Mine own self-love quite contrary I read;
 Self so self-loving were iniquity.
 'Tis thee, myself, that for myself I praise,
 Painting my age with beauty of thy days.

כָּל אֲשִׁיּוֹתַי אַחַז כְּבַתְנוּפָה
 חֲטָא אֲהַבָּה עֲצָמִית, מְנִי וּבִי הוּא,
 וּלְזֶה הַחֲטָא לֹא תִמְצָא תְרוּפָה,
 כִּי כֹה עֲמַק מִשְׂרֵשׁ בְּתוֹךְ לִבִּי הוּא.
 אִין כְּדָמוֹתַי לְנוֹי, כִּד אֲתַבְרֵד,
 דְּבָרֵי בְּסֻלַּע, חֲטוּבֵי מִשְׁלָם,
 כְּשֵׁאֵת שְׂבַחֵי עֲצָמֵי אֲנִי עוֹרֵד,
 בְּמַעֲלוֹת הָרִי עֲלִיתִי עַל כָּלָם.
 אִד עֵת מִן הַמְרָאָה אֵלַי נִשְׁקָפֶת
 דְּמוֹתַי-שְׁלִי בְּלָה וּמְבַקְעָה,
 בְּאֲהַבָּה עֲצָמִית שׁוּב אִין לִי חֲפָץ,
 תְּרוֹנוֹתַי אֲצִיג לְהוֹקְעָה.
 אִד אֵת צְלִי אוֹסִיף וְאֲהַלֵּל
 עַדִּי חֲרָפִי יָמֵי בְלוֹתַי יְהֵל.

Against my love shall be, as I am now,
 With Time's injurious hand crush'd and o'er-worn;
 When hours have drain'd his blood and fill'd his brow
 With lines and wrinkles; when his youthful morn
 Hath travell'd on to age's steepy night,
 And all those beauties whereof now he's king
 Are vanishing or vanish'd out of sight,
 Stealing away the treasure of his spring;
 For such a time do I now fortify
 Against confounding age's cruel knife,
 That he shall never cut from memory
 My sweet love's beauty, though my lover's life:
 His beauty shall in these black lines be seen,
 And they shall live, and he in them still green.

הן יום יבוא, וגם רעי ידעך,
 לשחוק יהיה ביד זמן ידונית.
 שחרית-חיו לא לעולם תזרח,
 ועל מצחו – תלמים ומענית.
 ירד משיא ימיו אל בור זקנה,
 וכל אוצרות חיו שכם משל
 ביד רמה – ללעג, לשנינה –
 ואף מאביבו הוא ינשל.
 לקראת אותו היום חומה אבנה,
 מול מאכלת זמן, גזרות השמד,
 מנשיה את אהובי תפדה.
 וגם אם לא תפדהו מכל איד,
 יפיו יצהר באותיות שחורות
 לעד תחינה. בן יפיו ישרד.

When I have seen by Time's fell hand defaced
 The rich proud cost of outworn buried age;
 When sometime lofty towers I see down-razed
 And brass eternal slave to mortal rage;
 When I have seen the hungry ocean gain
 Advantage on the kingdom of the shore,
 And the firm soil win of the watery main,
 Increasing store with loss and loss with store;
 When I have seen such interchange of state,
 Or state itself confounded to decay;
 Ruin hath taught me thus to ruminare,
 That Time will come and take my love away.
 This thought is as a death, which cannot choose
 But weep to have that which it fears to lose.

לעת אַראָה אַיך זיך הַזְמֵן נוֹגֶשֶׁת
 בְּהַדָּר יָמֵינוּ שֶׁל דּוֹר גָּאָה נִכְחָד,
 אַראָה מִגִּדָּל נְטוּי, אַראָה אַיך עֲשֵׂת
 פֶּר תִּתְפַּוֶּרֶר וְכָל כְּחָה נִשְׁחַת.
 וְכִי אַראָה אַיך יָם זוֹעֵף יִסִּיג
 גְּבוּל הַמַּיִשׁוּר, לְבוֹ אֶת נַחְלָתוֹ;
 וּמִמְצוּלוֹת יַעַל הַחֹף, יִשִּׁיג
 חֲמַדַּת יָמִים (שְׁכָרוֹ בְּהִפְסָדוֹ).
 וְכִי אַראָה קִיּוֹם שְׁמִתְעַרְעֵר
 וְהוּא עֲצָמוֹ כְּלוֹ מְלֵא רָמָה,
 אֲשֶׁב בֵּין חֲרָבוֹת וְאַהֲרָהָר
 שְׁגָם אֶהוּב לְבִי כִצֵּל יָמַח.
 הַרְהוֹר כְּמִנּוֹת הוּא : לְבָכוֹת נוֹעַד
 עַל הָאֶהוּב הַחַי שְׁחִישׁ יֵאבֵד.

Since brass, nor stone, nor earth, nor boundless sea,
 But sad mortality o'er-sways their power,
 How with this rage shall beauty hold a plea,
 Whose action is no stronger than a flower?
 O, how shall summer's honey breath hold out
 Against the wreckful siege of battering days,
 When rocks impregnable are not so stout,
 Nor gates of steel so strong, but Time decays?
 O fearful meditation! where, alack,
 Shall Time's best jewel from Time's chest lie hid?
 Or what strong hand can hold his swift foot back?
 Or who his spoil of beauty can forbid?
 O, none, unless this miracle have might,
 That in black ink my love may still shine bright.

אם מר המָוֹת בְּעַז-אִפּוֹ יִחַרִּיב
 יָם, אֲדָמָה, סְלָעִים, הַרְרֵי זָהָב;
 אֵיךְ יִלְחַם הַיָּפִי בַּיָּרִיב,
 וְכָל כַּחוֹ כְּשֶׁל עֵלָה נִדְּוֶה?
 אֵיכָה תִמְצָא נְשִׁמַּת עֵסִיס הַקִּיץ
 מִפְּנֵי אֵילֵי הָעֵת אֶת מִפְּלֻטָּה?
 אִם הֵם יַעֲוִטוּ עַל סְלָעִים כְּעֵיט,
 שְׁעָרֵי בְרֹזֶל יִפְּלוּ מִחֲמַתָּם?
 הַרְהוֹר נוֹרָא וְאַכְזָרִי! הֵיכֵן תִּטְמֹן
 פְּנִינַת הַזְּמַן מִפְּנֵי תִבַּת הַזְּמַן?
 אֵי כַח אֶת הַשְּׁעֵט יַעְצֹר?
 וּמִי עַל שֵׁד הַיָּפִי יִאַסֹּר?
 אֲהָהּ, אֵין אִישׁ, וְרַק בְּדָרְדֹר נִס,
 יִנְצַח רַעִי, בְּדִיו שְׁמוֹ יִתְנוּסֵס.

Tired with all these, for restful death I cry,
 As, to behold desert a beggar born,
 And needy nothing trimm'd in jollity,
 And purest faith unhappily forsworn,
 And guilded honour shamefully misplaced,
 And maiden virtue rudely strumpeted,
 And right perfection wrongfully disgraced,
 And strength by limping sway disabled,
 And art made tongue-tied by authority,
 And folly doctor-like controlling skill,
 And simple truth miscall'd simplicity,
 And captive good attending captain ill:
 Tired with all these, from these would I be gone,
 Save that, to die, I leave my love alone.

הו, מנות בוא, נלאו עיני מראות:
 איש מעלה לבוש בלויי אביון!
 ריק ופוחז עטוי במחלצות!
 איכה יתן כבוד לאיש קלון!
 איכה תפקר לזנות תמת בתולים!
 איכה לתם ירע השלטון,
 ומוט מושלים יהיה להתולים!
 איכה תרדה שררה באמנות!
 איכה סכל ישים עצמו מבין!
 אמת פשוטה תוצג כפשטנות,
 והשבוי ישפט את הקצין!
 הו, בואה מנות, מה חיי אנוש!
 אך אם אמות, הן את רעי אטוש.

Ah! wherefore with infection should he live,
 And with his presence grace impiety,
 That sin by him advantage should achieve
 And lace itself with his society?
 Why should false painting imitate his cheek
 And steal dead seeing of his living hue?
 Why should poor beauty indirectly seek
 Roses of shadow, since his rose is true?
 Why should he live, now Nature bankrupt is,
 Beggar'd of blood to blush through lively veins?
 For she hath no exchequer now but his,
 And, proud of many, lives upon his gains.
 O, him she stores, to show what wealth she had
 In days long since, before these last so bad.

הוּי לָמָּה זֶה יַחֲיֶה עִתָּהּ, בְּעֵת
 בְּכָל יַפְשָׁה רָקֵב, אֹר יוֹם יִקְדָּר?
 הֵן בְּעֵטְיוֹ עֲכָשׂוּ יִטְהַר הַחֲטָא,
 וּבְחִבְרַת רַעְהוּ יִתְהַדָּר.
 וְלָמָּה הַכְּזָב יִבְחַר לְעֵטוֹת
 עָלֵי לְחִיו צָבְעוּ שֶׁל סִמְקֵי מֵת?
 וַיִּפִּי דַל מִדּוּעַ זֶה יִשְׁדָּד
 צַל-הַיְוֵדִים, בְּעוֹד וַיְרַדִּי אֶמֶת?
 הוּי, לָמָּה זֶה יַחֲיֶה בְּעֵת תִּבְל
 תִּפְשֹׁט רִגְלָהּ, תִּשְׁמַט אֶת כָּל אֲשֶׁר לָהּ?
 כִּי זוֹלָתוֹ דָּבָר הִיא לֹא תֵאבָה,
 אֵף לֹא תִאָּסֵף שׁוֹם עֲשֶׂר הַחֲסֵר לָהּ.
 רַק לוֹ תִשָּׂאֵף תִּבְל: הַפְּגוּ הַוְנָה,
 אֲשֶׁר הָיָה לָהּ טָרָם הַתְרוֹקְנָה.

LXVIII

Thus is his cheek the map of days outworn,
When beauty lived and died as flowers do now,
Before the bastard signs of fair were born,
Or durst inhabit on a living brow;
Before the golden tresses of the dead,
The right of sepulchres, were shorn away,
To live a second life on second head;
Ere beauty's dead fleece made another gay:
In him those holy antique hours are seen,
Without all ornament, itself and true,
Making no summer of another's green,
Robbing no old to dress his beauty new;
And him as for a map doth Nature store,
To show false Art what beauty was of yore.

סונטה 68

על לחייו מפת ימי עבר,
עת חי ומת החן כציץ גנים ;
לפני שחן-בלי-אב אליו חבר,
בעז מצחו הרים ראש על פנים.
לפני שמחלפות פז, שעפר
אמור הנה לכסותן בקבר,
על ראש התנוססו ברב הדר,
ואת גזת המת הפכו לנזר.
ואלו בו קדשת ימים מקדם,
בלי כל קשוט, כלו אמת צרופה,
ואביבו לא יתהדר בכתר
זר ושאול, מורשת פאר תקופה.
הטבע ישמרו דוגמה לעד,
יראו הנלוזים מה שאבד.

Those parts of thee that the world's eye doth view
 Want nothing that the thought of hearts can mend;
 All tongues, the voice of souls, give thee that due,
 Uttering bare truth, even so as foes commend.
 Thy outward thus with outward praise is crown'd;
 But those same tongues that give thee so thine own
 In other accents do this praise confound
 By seeing farther than the eye hath shown.
 They look into the beauty of thy mind,
 And that, in guess, they measure by thy deeds;
 Then, churls, their thoughts, although their eyes were kind,
 To thy fair flower add the rank smell of weeds:
 But why thy odour matcheth not thy show,
 The solve is this, that thou dost common grow.

צְדִידָה הַגְּלוּיִים – כְּעִין חֲמָה.
 יָפִים מֵהֵם לֹא יִבְקֹשׁ הַלֵּב.
 יְהַלְלִים כָּל פֶּה – קוֹל הַנְּשָׁמָה –
 אֲמַת הַיָּא, לֹא יִכְפֹּר בָּה אֶף אוֹיֵב.
 חוֹן מִרְאֵה נִשְׂא בְּפִי כָל, אוֹלָם,
 כִּי יִדְרְשׁוּ בוּ, בְּדַבְרָם חֲבוּי
 גַּם צְלִיל צוּרִם, רוֹמֵז הוּא לְכָלִּם,
 שֶׁהָאֲמַת טְמוּנָה לֹא בְּגֵלוּי.
 בְּתוֹךְ לִבָּהּ, מַעֲבֵר לְכָל הַחוֹן,
 כִּי תִמְדַּד בְּפִלְס הַגִּיוֹן,
 הוּן טִיב מַעֲלֵלִידָה יִבְחוּן,
 וּלְפָרְחִידָה – רִיחַ קִקְיוֹן.
 אֶף שְׂיִפִיתָ, צַחֲנָה תִלְוֵהָ
 תִּדְבֹק בְּדָ מִחֲבֵר מִרְעִידָה.

That thou art blamed shall not be thy defect,
 For slander's mark was ever yet the fair;
 The ornament of beauty is suspect,
 A crow that flies in heaven's sweetest air.
 So thou be good, slander doth but approve
 Thy worth the greater, being woo'd of time;
 For canker vice the sweetest buds doth love,
 And thou present'st a pure unstained prime.
 Thou hast pass'd by the ambush of young days,
 Either not assail'd or victor being charged;
 Yet this thy praise cannot be so thy praise,
 To tie up envy evermore enlarged:
 If some suspect of ill mask'd not thy show,
 Then thou alone kingdoms of hearts shouldst owe.

כי יגנוף – לא בך הדפי.
 אבק חשד תמיד הן יערם.
 רואי שחורות יראו תכופות בפי,
 עורב עף בשמיהם, יעכירם.
 את אמתך נצר! דוקא הלעז
 יטהרך בלב הדור מחטא.
 מבחר הנצנים תבחר תולעת,
 אך תכלת תמתך לא תשחת.
 ממאבק הנעורים יצאת
 בלי פגע, לא אחת אף כמנצח;
 אך הקנאה הזעומה נצתה,
 אז דבתך יצאה ותתלקח.
 לולא עותו דמותך ללכלכה,
 ממלכת הלבבות פלה לך.

LXXI

No longer mourn for me when I am dead
Then you shall hear the surly sullen bell
Give warning to the world that I am fled
From this vile world, with vilest worms to dwell:
Nay, if you read this line, remember not
The hand that writ it; for I love you so
That I in your sweet thoughts would be forgot
If thinking on me then should make you woe.
O, if, I say, you look upon this verse
When I perhaps compounded am with clay,
Do not so much as my poor name rehearse.
But let your love even with my life decay,
Lest the wise world should look into your moan
And mock you with me after I am gone.

סונטה 71

אל תבכני, אחרי מותי
תשמע קול פֶּעֶמוֹן. תדע, הדיו את
שברון לבי יודיעו ואת לקתי
מגיא צלמות אל רמת המות.
וכשתקרא את אלה השורות,
את זכרוני מחה פליל מלב;
הן לא אבה שפאב זכרי ישרט
רעי אשר אותו עודי אוהב.
אם בשירי תביט אחרי מותי
עת אהיה עפר שוכן עפר,
מוטב לך שלא תזכיר אותי
ואהבתך עם צל-זכרי תגוע.

פן תהיה לשחוק בפי המון
שבחני גררני אל קלון.

LXXII

O, lest the world should task you to recite
 What merit lived in me, that you should love
 After my death, dear love, forget me quite,
 For you in me can nothing worthy prove;
 Unless you would devise some virtuous lie,
 To do more for me than mine own desert,
 And hang more praise upon deceased I
 Than niggard truth would willingly impart:
 O, lest your true love may seem false in this,
 That you for love speak well of me untrue,
 My name be buried where my body is,
 And live no more to shame nor me nor you.
 For I am shamed by that which I bring forth,
 And so should you, to love things nothing worth.

סונטה 72

בל ישאלוך מהן סגלותי,
 שבי מצאת ואהבת בי,
 ביום מותי, שכח כל מעלותי,
 גם את זכרי נשה, אהוב לבי.
 אלא אם כן כזב חסוד תבדה,
 נאה הרבה יותר משמגיע,
 ששום אמת עלי לא תעדה
 בלי הגביהני עד גבהי רקיע.
 לבל יאשימוך בשקרים,
 כי תשבחני בלי מצא תרפה,
 קבר שמי לצד גוי, בין הפגרים,
 וכך תגל משנינו החרפה.
 כי חרפתי מוטלת בין טורי,
 וחרפתך היא אהבת שירי.

That time of year thou mayst in me behold
 When yellow leaves, or none, or few, do hang
 Upon those boughs which shake against the cold,
 Bare ruin'd choirs, where late the sweet birds sang.
 In me thou seest the twilight of such day
 As after sunset fadeth in the west,
 Which by and by black night doth take away,
 Death's second self, that seals up all in rest.
 In me thou see'st the glowing of such fire
 That on the ashes of his youth doth lie,
 As the death-bed whereon it must expire
 Consumed with that which it was nourish'd by.
 This thou perceivest, which makes thy love more strong,
 To love that well which thou must leave ere long.

הֵבֵט בִּי, וְתִכְּוֶיר אוֹתָהּ עוֹנָה,
 שְׁבֵה עָלַיִם קִמְלִים, נוֹשְׂרִים בְּלֵאט,
 עֲרִיט זְרָדִים תִּרְעַד מִכַּת צָנָה,
 חֲרָבוֹת בְּמָה בָּהּ רוֹן זְמִירִים שְׁבֵת.
 תִּרְאֶה בִּי דְמָדוּמִים, בְּגוֹעַ אוֹר
 בַּמַּעֲרָב, אַחַר שְׁקִיעַת חַמָּה;
 עַת שֶׁהוֹלֵךְ וּמִתְגַּבֵּר הַשְּׁחוֹר,
 בֶּן-דְּמוּת הַמָּוֶת, חוֹתְמוֹ דְּמָמָה.
 תִּרְאֶה בִּי אֵשׁ לוֹחֶשֶׁת, עוֹמָמָה,
 לוֹחֶכֶת נְעוּרֶיהָ הָאוֹבְדִים,
 תִּכְלָה וּתֵאָכֵל בְּאֵבֶד חַמָּה,
 תִּדְעַד בְּדָשׁוֹן, רִמְץ וְאוֹדִים.
 מִשְׁתַּרְאֲנִי הוֹן תֵּאָהֵב בְּכָל לֵב
 אֶת שְׁתוּתִיר מְחַר אַחַר הַגּוֹ.

But be contented: when that fell arrest
 Without all bail shall carry me away,
 My life hath in this line some interest,
 Which for memorial still with thee shall stay.
 When thou reviewest this, thou dost review
 The very part was consecrate to thee:
 The earth can have but earth, which is his due;
 My spirit is thine, the better part of me:
 So then thou hast but lost the dregs of life,
 The prey of worms, my body being dead,
 The coward conquest of a wretch's knife,
 Too base of thee to be remembered.
 The worth of that is that which it contains,
 And that is this, and this with thee remains.

אֵד אֶל תִּרְגֵּן אִם גָּזַר דִּין הַחֲלוּף
 יִגְרַר אוֹתִי מִמֶּדָּה בְּלִי חֲנִינָה ;
 כִּי בְּשִׁירֵי חוֹתֶם חֲנִי צְרוּף
 וְעִבּוּרָה – מִזְכָּרֶת מִנְּגִינָה.
 לְכַשְׁתַּקְרָא בּוֹ שׁוֹב וְשׁוֹב תִּלְמַד
 כִּי הַמֵּיטֵב שָׁבוּ לָךְ הַקְדֹּשׁ,
 עֶפֶר יִשׁוּב אֶל הָעֶפֶר לָעֵד,
 אֲבָל רוּחִי לָךְ קִנְיֹן חֲדָשׁ.
 וְכִי אָמוֹת, יֵאבֹד לָךְ בְּדָל
 שֶׁל פֶּגֶר נִמְבֹזָה, מֵאֲכָל רֶמָה.
 שְׁמִפְגִּיּוֹן נָבֵל נֶפֶל חָלָל,
 נִקְלָה מִנְּצָר אוֹתוֹ בְּנִשְׁמָה.
 הַשִּׁיר עָרְכוּ בְּמָה שָׁבוּ אֶצְק,
 וְהוּא שְׁלָךְ – יְבוּ הַחֲזֵק חֲזָק.

So are you to my thoughts as food to life,
 Or as sweet-season'd showers are to the ground;
 And for the peace of you I hold such strife
 As 'twixt a miser and his wealth is found;
 Now proud as an enjoyer and anon
 Doubting the filching age will steal his treasure,
 Now counting best to be with you alone,
 Then better'd that the world may see my pleasure;
 Sometime all full with feasting on your sight
 And by and by clean starved for a look;
 Possessing or pursuing no delight,
 Save what is had or must from you be took.
 Thus do I pine and surfeit day by day,
 Or gluttoning on all, or all away.

להגיגי אתה כֶּמֶן לַנֶּפֶשׁ,
 וּכְגִשְׁמֵי בְרָכָה לְאֲדָמָה,
 וּבְגִלְלָהּ בִּי מִלְחָמָה נְטֹשֶׁת,
 כְּבָלָב כִּילֵי שְׂאֵת הוֹנוֹ טָמֹן.
 עֵתָה סֶחְרָחַר רֹאשִׁי מִן הַמְטָמוֹן,
 חוֹשֵׁשׁ פֶּן הַחֲלוֹף אוֹתוֹ יִגְזֹל,
 בַּל יִרְאֶה אֲשֶׁרֵנוּ בְּלֵב הַמּוֹן,
 לְבַד נִמְצָנוּ, לֹא לְעֵינֵי כָל.
 יֵשׁ שְׂכָלִי צָמָא לְמֵאוֹר עֵינֶיךָ,
 מְרַעֵב עַד כָּלוֹת, וְלוֹ גַם לְמַבְט,
 וּמִשְׁתַּוִּקֵק לְזִיק מִזִּיו פְּנִיךָ,
 מִשְׁאֵר אוֹצְרוֹת תַּבֵּל לִי לֹא אֶכְפֹּת.
 כֶּךָ, חֲלִיפוֹת, בֵּין אֲשֶׁר לְבִין סָבֵל,
 יוֹם אֶתְהוֹלֵל, וַיּוֹם אֶתְכַסּ בְּאַבֵּל.

Why is my verse so barren of new pride,
 So far from variation or quick change?
 Why with the time do I not glance aside
 To new-found methods and to compounds strange?
 Why write I still all one, ever the same,
 And keep invention in a noted weed,
 That every word doth almost tell my name,
 Showing their birth and where they did proceed?
 O, know, sweet love, I always write of you,
 And you and love are still my argument;
 So all my best is dressing old words new,
 Spending again what is already spent:
 For as the sun is daily new and old,
 So is my love still telling what is told.

הִיתְנַכֵּר שִׁירִי לְרֵהֵב הַחֲדוּשׁ?
 מִדּוּעַ קֶחַץ בְּשִׁנוּיֵי אֶפְנֵה?
 בְּחִלְפוֹת הָעֵת הֵן לֹא אֲחוּשׁ
 אֶל בְּרֵק שְׁטוֹת שְׂצָצוּ לְעוֹנֵה?
 מִדּוּעַ זֶה כְּמִימִים יְמִימָה?
 אֲזַנַּח אֶת הַחִידוּת, הַחֲדוּדִים,
 עַד כָּל מַלְּה טְבוּעָה בְּחוֹתְמִי; מֵה
 מְקוֹר שְׁרָשָׁה אֲדַע, שְׁבִיל הַנְּדוּדִים.
 הֲרִי בְּלִי סוּף אֶכְתֵּב עַל נִפְלְאוֹת
 הָאֱהָבָה וְעַל נֶס הַרְעוֹת,
 אֲלִבִּישׁ אֶת הַיָּשׁוּן בְּמַחְלְצוֹת,
 וְשׁוֹב וְשׁוֹב אֲשׁוֹב לְלֹא לְאוֹת.
 הַשֶּׁמֶשׁ חֲדָשָׁה הִיא וַיִּשְׁנָה,
 וְאֱהָבָתִי חוֹזֶרֶת וְשׁוֹנָה.

Thy glass will show thee how thy beauties wear,
 Thy dial how thy precious minutes waste;
 The vacant leaves thy mind's imprint will bear,
 And of this book this learning mayst thou taste.
 The wrinkles which thy glass will truly show
 Of mouthed graves will give thee memory;
 Thou by thy dial's shady stealth mayst know
 Time's thievish progress to eternity.
 Look, what thy memory can not contain
 Commit to these waste blanks, and thou shalt find
 Those children nursed, deliver'd from thy brain,
 To take a new acquaintance of thy mind.
 These offices, so oft as thou wilt look,
 Shall profit thee and much enrich thy book.

הָרָאִי יוֹכִיחַ שְׁחִנְךָ הוֹעֵם.
 הָאוֹרְלוֹגִין יִרְאֶה בְּלִית הַזְּמַן.
 וְסֵפֶר זֶה דְּפִיו יִשְׂאוּ חוֹתָם -
 הַגִּיּוֹן-לְבִי, לָךְ הוּא מְזַמֵּן.
 קִמְטִים שֶׁבָּרָאִי לָךְ מִזְכָּרֶת
 לְפָה פְּעוֹר שֶׁל קֶבֶר רַעְנָן,
 הָאוֹרְלוֹגִין יַעֲיֵד אִיךָ בַּמַּחְתָּרֶת
 חוֹמֶק הַזְּמַן אֶל נֶצַח כְּגִנְבִי.
 וַיְמָה שְׁזַכְרוֹנְךָ לֹא יִשְׁמְרוּ
 חֲתָם בְּסֵפֶר, עַל חֶלְקֶת הַדָּף.
 כָּךְ אֶל לְבָבְךָ תִּשׁוּב לְהַפִּירוֹ
 בְּגַמְל פְּרִי רוּחְךָ אֲשֶׁר נִקְטָף.
 וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַכְּלָלִים הַלְלוּ,
 שְׁכַרְךָ מִבְּטָח וּפְרִי עֵטְךָ יִגְדֵל הוּא.

So oft have I invoked thee for my Muse
 And found such fair assistance in my verse
 As every alien pen hath got my use
 And under thee their poesy disperse.
 Thine eyes that taught the dumb on high to sing
 And heavy ignorance aloft to fly
 Have added feathers to the learned's wing
 And given grace a double majesty.
 Yet be most proud of that which I compile,
 Whose influence is thine and born of thee:
 In others' works thou dost but mend the style,
 And arts with thy sweet graces graced be;
 But thou art all my art and dost advance
 As high as learning my rude ignorance.

לא פעם קראתיך בשירי
 להעלות באוב מבחר טורי,
 עד שחקה אותם כל עט נכרי;
 וחרוזים פניך מתוך שירי.
 עיניך שלמדו אלם רנה,
 וכסיל למדו כיצד לפרש כנף,
 נוצות הצמיחו לכנף הבינה,
 וגם ליפי נוי-משנה נוסף.
 אך לו מפרי עטי ירחב לבך,
 כי כל ילדי רוחי הם ילדיך,
 מי שממדך יקח כלי מלאכה,
 פרחי שיריו ינצו בחסדך.
 אתה אמנותי, ובזכותך
 בורות שבי הופכת לברכה.

Whilst I alone did call upon thy aid,
 My verse alone had all thy gentle grace,
 But now my gracious numbers are decay'd
 And my sick Muse doth give another place.
 I grant, sweet love, thy lovely argument
 Deserves the travail of a worthier pen,
 Yet what of thee thy poet doth invent
 He robs thee of and pays it thee again.
 He lends thee virtue and he stole that word
 From thy behavior; beauty doth he give
 And found it in thy cheek; he can afford
 No praise to thee but what in thee doth live.
 Then thank him not for that which he doth say,
 Since what he owes thee thou thyself dost pay.

שְׁעָה שָׂרַק קוֹלִי לְךָ שְׁוֹעַ,
 רַק עַל שִׁירֵי שְׂרָה חֲנֻדָּה הַזֶּה;
 עֲכָשׁוּ מִשְׁשִׁירֵי קָמֶל, גִּוַע,
 שִׁיר זֶר יוֹרְשׁוֹ, וּבַת-שִׁירֵי תַדְח.
 אוֹדָה, אֶהוּב לְבִי, לְךָ יָאֵה
 פְּרִי קֶלְמוֹסוֹ שֶׁל מְשׁוֹרֵר מְזַהֵיר,
 אֵד דַּע שְׂמָה שְׁפִיטְנָה יְבַדָּה
 יִשְׁדָּד מִמֶּךָ, וּלְכִיסָה יַחְזִיר.
 צְדָקָה לְךָ שְׁוֹה? הֲרַעֲיוֹן
 נִגְזַל מִמֶּךָ; וְאֵת הַחַן גָּלָה
 עַל לְחִידָה? אֵין לוֹ טַפַּת דְּמִיוֹן!
 מִמֶּךָ יִשָּׂאב כָּל שְׂבַח וּתְהִלָּה.
 עַל אֲמָרָיו אֵל נָא תוֹדָה לָרַע.
 אֵת חוּבוֹתָיו הֲרִי אֶתָּה פּוֹרַע.

O, how I faint when I of you do write,
 Knowing a better spirit doth use your name,
 And in the praise thereof spends all his might,
 To make me tongue-tied, speaking of your fame!
 But since your worth, wide as the ocean is,
 The humble as the proudest sail doth bear,
 My saucy bark inferior far to his
 On your broad main doth wilfully appear.
 Your shallowest help will hold me up afloat,
 Whilst he upon your soundless deep doth ride;
 Or being wreck'd, I am a worthless boat,
 He of tall building and of goodly pride:
 Then if he thrive and I be cast away,
 The worst was this; my love was my decay.

כַּמָּה רַפִּיתִי בְּדַרְשֵׁי שְׁבַחֲךָ
 מֵאֵז יִדְעֵתִי טוֹב מִמֶּנִּי שֶׁר
 תִּהְלֶתְךָ. לְבוֹ רוּחֲךָ אֶלֶיךָ.
 עַל כֵּן אָדָם, וְלֹא אֶכְתָּב דְּבָר.
 אֲבָל אֶתָּה כֵּים, וְעַל גְּלוֹי
 מְרַחֵב יֵשׁ גַּם לְגֵא, גַּם לְצַנוּע,
 בּוֹ מִפְרָשִׁי, שְׂאִין כַּחוֹ כֹּה רַב,
 אַף הוּא בְּתַעוּזָתוֹ נוֹעַ יְנוּעַ.
 אִם רַק תּוֹשֵׁיט יִדְךָ, אוֹכֵל לְצוּף,
 בְּעוֹד יְרִיבִי עֲלֶיךָ בְּדַהְרָה,
 כִּי אֶתְנַפֵּץ, אֲנִי מִפְרָשׁ עֲלוּב,
 וְהוּא רֵם-תֵּרֶן וְרַב-תִּפְאָרָה.
 אִם תִּשְׁלִיכֵנִי, וְהוּא יִשְׁגֶּה אֶל עַל
 אִין רַע בְּכָךְ: אֶהֱב עַד שְׂאֶכְשֵׁל.

Or I shall live your epitaph to make,
 Or you survive when I in earth am rotten;
 From hence your memory death cannot take,
 Although in me each part will be forgotten.
 Your name from hence immortal life shall have,
 Though I, once gone, to all the world must die:
 The earth can yield me but a common grave,
 When you entombed in men's eyes shall lie.
 Your monument shall be my gentle verse,
 Which eyes not yet created shall o'er-read,
 And tongues to be your being shall rehearse
 When all the breathers of this world are dead;
 You still shall live--such virtue hath my pen--
 Where breath most breathes, even in the mouths of men.

אם בְּמוֹתֶךָ אֶדְרֹשׁ בְּשִׁבְחֶךָ,
 וְאִם תִּחְיֶה עֵת אֶלְחָךְ עֶפֶר,
 הַמָּוֹת לֹא יִמְחָה אֶת זְכָרֶךָ;
 אֲנִי כִּמּוֹץ בְּרוּחַ אֶסְעֵר.
 לְתַהֲלֶתֶךָ צְפוּיִים חַיֵּי עוֹלָם
 בְּעוֹד שְׁאֲנֹכִי אֶחָדֵל לְחַיּוֹת.
 הֵם יִקְבְּרוּנִי בֵּין דְּלֵי הָעַם,
 אֲתָה טָמוֹן בְּעֵין כָּל הַבְּרִיּוֹת.
 שִׁירֵי לֶךָ גִּלְעָד, וּמַעֲתָה
 יִצְפֶּה בָהֶם גַּם מִי שֶׁלֹּא נוֹלַד;
 בְּפִי הַדּוֹר הַבָּא שִׁבְחָם יִגַּד,
 עַד שֶׁהַחֶלֶד יִהְיֶה בְּתָה.
 תּוֹסִיף לְחַיּוֹת (עֵטִי הֵן לֹא יִשְׁבֹּת)
 בְּפִי כָּל חַי וּבִנְשָׁמַת אִפּוֹ.

I grant thou wert not married to my Muse
 And therefore mayst without attaint o'erlook
 The dedicated words which writers use
 Of their fair subject, blessing every book
 Thou art as fair in knowledge as in hue,
 Finding thy worth a limit past my praise,
 And therefore art enforced to seek anew
 Some fresher stamp of the time-bettering days
 And do so, love; yet when they have devised
 What strained touches rhetoric can lend,
 Thou truly fair wert truly sympathized
 In true plain words by thy true-telling friend;
 And their gross painting might be better used
 Where cheeks need blood; in thee it is abused.

אַתָּה וּבֵת-שִׁירֵי אֵינְכֶם קְשׁוּרִים,
 עַל כֵּן, בַּל אֶכְחָד, אֵין כָּל עֲלָה,
 שְׁלֹא תִחַן שִׁירֵי מְשׁוּרְרִים,
 שְׁלֹרְאִשְׁדֵּי קוֹשְׁרִים כְּתַרֵי תִהְלֶה.
 לָדֵ חוֹ וְחֻכְמָה, וּמָה אוֹנִי
 לְמִנּוֹת שְׁבַחֲדֵד? הוּן דְּרוֹשׁ עֲכָשׁוּ
 עֵט שֶׁל פִּיטוֹן חֲדָשׁ וְחִיוּנִי,
 בְּקִי בְּרִזֵי הַדּוֹר וּבְחֻדוֹשֵׁיו.
 לוֹ כֵּד יְהִי, אֲדֵ בְחֻלּוֹף הַזְּמַן,
 תִּמְאַסׁ בְּסָרְק, בְּבָרַק הַמְּלִיצוֹת,
 דְּבַרֵי אֶמֶת שֶׁל רַע נֶאֱמָן
 בְּתוֹדֵ שִׁירֵי הַזֶּדֶד תּוֹכַל לְמַצֵּא.
 כִּי סִמֵּק עַז דְּרוֹשׁ לוֹ לַחֲנוּר,
 לָדֵ – צְבָעֵי הַטֶּבַע – לֹא יוֹתֵר.

I never saw that you did painting need
 And therefore to your fair no painting set;
 I found, or thought I found, you did exceed
 The barren tender of a poet's debt;
 And therefore have I slept in your report,
 That you yourself being extant well might show
 How far a modern quill doth come too short,
 Speaking of worth, what worth in you doth grow.
 This silence for my sin you did impute,
 Which shall be most my glory, being dumb;
 For I impair not beauty being mute,
 When others would give life and bring a tomb.
 There lives more life in one of your fair eyes
 Than both your poets can in praise devise.

ידעתי: אין אתה זקוק לסמך,
 וצבע לא הוספתי לתפארת.
 מצאתי – כד השבתי לי – שעמך
 דמותך לא יעלו מכחל וחרט.
 נרפיתי, ושיר הלל כלאה עטי,
 עד קיומך? היא מופת ואות,
 לכך שכל עט דל הוא ואטי
 משיוכל תהלות חנך למנות.
 את שתיקתי זקפת לגנותי,
 בעוד האלם ראש מעלותי,
 כי לא אשחית שום חן באלם פי,
 ואחרים הן יקברוהו חי.
 עינך תפיק חיים ונעורים
 משיסכינו שני משוררים.

Who is it that says most? which can say more
 Than this rich praise, that you alone are you?
 In whose confine immured is the store
 Which should example where your equal grew.
 Lean penury within that pen doth dwell
 That to his subject lends not some small glory;
 But he that writes of you, if he can tell
 That you are you, so dignifies his story,
 Let him but copy what in you is writ,
 Not making worse what nature made so clear,
 And such a counterpart shall fame his wit,
 Making his style admired every where.
 You to your beauteous blessings add a curse,
 Being fond on praise, which makes your praises worse.

הלל גדול מזה אין בתביל
 מדבר שבחי, שרק אתה – אתה.
 בך טבועה תבנית, שעוד תהיה
 מופת לנבראים בדוגמתה.
 עלוב העט שלא ידע שוות
 הדר-מה למבחר נושאי שירו,
 השר עליך לו יאמר רק זאת:
 "אתה – אתה", וכבר שירו ירם.
 די שילכד מה שלך נתן,
 ובמתת שמים לא יפגם;
 כבוד ויקר יתן לו הדיוקו,
 יוציא שמו לתהלה בכל מקום.
 אך לשבחיה תתלנה קללה:
 רוידף כבוד לא לו התהלה.

My tongue-tied Muse in manners holds her still,
 While comments of your praise, richly compiled,
 Reserve their character with golden quill
 And precious phrase by all the Muses filed.
 I think good thoughts whilst other write good words,
 And like unletter'd clerk still cry 'Amen'
 To every hymn that able spirit affords
 In polish'd form of well-refined pen.
 Hearing you praised, I say "Tis so, 'tis true,'
 And to the most of praise add something more;
 But that is in my thought, whose love to you,
 Though words come hindmost, holds his rank before.
 Then others for the breath of words respect,
 Me for my dumb thoughts, speaking in effect.

עָטִי בְעֵדִינוֹת דָּם יְאֵלִם,
 שְׁעָה שְׁמֹסְבִיבָךְ נְעַרְמִים
 תְּלִי שְׁבַחִים וְשָׂאֵר דְּבָרֵי הַלֵּל
 שְׁבִנוּצַת זָהָב כְּתָבוֹם זָרִים.
 הֵם מִיִּטְיָבִים לְכֹתֵב, אֲנִי לְחֹשֵׁב,
 עַל כֵּן אוֹמֵר "אָמֵן" כְּמוֹ חֲשָׁמוֹן,
 עַל כָּל הַמְנוֹן שֶׁקְּלִמוֹסָם יְכֹתֵב,
 בְּסִגְנוֹנָם הַקֵּל, הַמְיָמוֹן.
 "אָמֵת!" אֵיךְ אִם שְׁבַחְךָ יִגַּד,
 וְאֵת לְבִי אֶתֵּן לְךָ בְּשִׁקְט.
 בְּרֹאשׁ תִּצְעַד אֶהְבֵּתִי, וְלֹאט
 שִׁירַת חַיִּי בְּעֵרֶךְ מִשְׁתַּרְכֵּת.
 בְּזָכוֹת בְּרִק הַמְלִיצָה כְּבֹד אוֹתָם,
 אוֹתִי – עַל דְּמִית לְבִי הַתָּם.

Was it the proud full sail of his great verse,
 Bound for the prize of all too precious you,
 That did my ripe thoughts in my brain inhearse,
 Making their tomb the womb wherein they grew?
 Was it his spirit, by spirits taught to write
 Above a mortal pitch, that struck me dead?
 No, neither he, nor his compeers by night
 Giving him aid, my verse astonished.
 He, nor that affable familiar ghost
 Which nightly gulls him with intelligence
 As victors of my silence cannot boast;
 I was not sick of any fear from thence:
 But when your countenance fill'd up his line,
 Then lack'd I matter; that enfeebled mine.

הָאֵם סְפִינַת שִׁירָיו בְּמֵלֵא הוֹדֵם,
 תִּפְלִיג אֶלַיִךְ כְּאֵל אוֹצְרָה?
 שִׁירִי, בְּתוֹךְ מַחִי, הִיא שְׁקִבְרָתָם.
 קִבְרָם – הֶרְחַם שְׁאוֹתָם הָרָה.
 הָאֵם רוּחוֹ, שְׁהֵרוּחוֹת אֶלְפוּהָ
 לְכַתֵּב כְּבִנְי-מָרוֹם, שִׁירִי חֲנֻקָּה?
 לֹא הוּא, אֵף לֹא רָעִיו שְׁרָדְפוּהָ,
 אֶת בֵּית שִׁירִי, בְּאֶפֶל, עַד שְׁתַּקָּה.
 לֹא הוּא, אֵף לֹא אוֹתוֹ שֶׁד רְפָאִים,
 הַמְלַעִיטוּ בְּלִיל חֲכָמָה זָרָה,
 יוֹכְלוּ לְהִתְרַבֵּרֵב, כְּמִתְנַגְּאִים
 שְׁפִי נִסְתָּם וּבִי הֵטַל מוֹרָא.
 אֵךְ עֵת דְּמוֹתֶךָ אֶת חֲרוֹזָיו מְלַאָּה,
 נוֹתַרְתִּי רִיק, וְשִׁירְתִּי – לֵאָה.

Farewell! thou art too dear for my possessing,
 And like enough thou know'st thy estimate:
 The charter of thy worth gives thee releasing;
 My bonds in thee are all determinate.
 For how do I hold thee but by thy granting?
 And for that riches where is my deserving?
 The cause of this fair gift in me is wanting,
 And so my patent back again is swerving.
 Thyself thou gavest, thy own worth then not knowing,
 Or me, to whom thou gavest it, else mistaking;
 So thy great gift, upon misprision growing,
 Comes home again, on better judgment making.
 Thus have I had thee, as a dream doth flatter,
 In sleep a king, but waking no such matter.

שְׁלוֹם! בְּמַחִיר הוּן לֹא אוֹכֵל עֲמֹד;
 אַתָּה הוּן עֶרְכָּךְ הֵיטֵב יוֹדֵעַ.
 לְךָ רְשׁוּת יֵשׁ כְּרִצּוֹנְךָ עֲשׂוֹת,
 וְאֵלוֹ תְּבִיעוֹתַי תִּקְפֶּן פּוֹקֵעַ.
 אֵיכָה לְזָכוֹת בְּחִסְדְּךָ אוֹכֵל,
 וְאֵין לִי שְׂטֵר קִנְיָן אוֹ בַעֲלוּת?
 עַל כֵּן אֵינִי רְאוּי לְךָ בְּכֹלֵל,
 וַיְמָה יִקְנֶה לִי חֲזָקָה אוֹ זְכוּת?
 אוֹתְךָ הִגַּשְׁתָּ לִּי כְּשֵׁי בְּלִי דַעַת,
 לִפְנֵי שְׂטוֹב וְרַע הִבְחַן יִדַעַת.
 עַתָּה תִּחְלִיט הַמַּתְנָה לְטַעַת,
 בְּחִיק נוֹתֵן הַשִּׁי, וְכָךְ נְטַעַת.
 הֵייתָ לִי חֵלוֹם; בְּלִילָה – מְלָךְ;
 הַקְצַתִּי – וְאֵינְנִי אֶלָּא הַלֵּךְ.

When thou shalt be disposed to set me light,
 And place my merit in the eye of scorn,
 Upon thy side against myself I'll fight,
 And prove thee virtuous, though thou art forsworn.
 With mine own weakness being best acquainted,
 Upon thy part I can set down a story
 Of faults conceal'd, wherein I am attained,
 That thou in losing me shalt win much glory:
 And I by this will be a gainer too;
 For bending all my loving thoughts on thee,
 The injuries that to myself I do,
 Doing thee vantage, double-vantage me.
 Such is my love, to thee I so belong,
 That for thy right myself will bear all wrong.

אם תעלב בי ותרמס כבודי,
 ואם תחליט לראות בי בן-בליעל,
 הן לצדך אצא לקרב נגדי,
 ובך אתמוך, גם אם מעלת מעל.
 מאחרים איטיב פגמי הכר,
 ואת סתרי מומיך לגולל,
 דומני שאלי אם תתנכר,
 עוד יזמרו לך שירי הלל.
 ואף אני אצא נשכר מכך,
 כי הרהורי נסבו רק עליך,
 ולך רק הצלחה מזה תצמח,
 הנזקים עלי, על איש חלכה.
 לבי לך נתון, אדע אהב,
 למענך אני מוכן לרעב.

Say that thou didst forsake me for some fault,
 And I will comment upon that offence;
 Speak of my lameness, and I straight will halt,
 Against thy reasons making no defence.
 Thou canst not, love, disgrace me half so ill,
 To set a form upon desired change,
 As I'll myself disgrace: knowing thy will,
 I will acquaintance strangle and look strange,
 Be absent from thy walks, and in my tongue
 Thy sweet beloved name no more shall dwell,
 Lest I, too much profane, should do it wrong
 And haply of our old acquaintance tell.
 For thee against myself I'll vow debate,
 For I must ne'er love him whom thou dost hate.

אָמַר שְׁעִזְבִּיתָנִי בְּגַלְל חֲטָא,
 אוֹדָה, וְאִדְבֵר בִּי רַק סָרָה.
 "פִּסַּח" קָרָא – תִּצְלַע רַגְלִי וְתִט, וְלֹא
 אֶכְחִישׁ גְּנוּתְךָ לְהַסִּירָהּ.
 וְאִם תִּפְרַר בְּרִיתְךָ עִמִּי, אֶסְכִּים.
 אֶפְלוּ אֲנִימָק זֹאת טוֹב מִמֶּךָ.
 אֶהְיֶה לְךָ כְּזֶר, וְלֹא אֶסְגִּיר
 אֶת דְּבַר אֶהְבַּתְנוּ עַד הַרְגַע.
 אֲדִיר עֲצָמִי מִמְקוֹמְךָ. עַל דָּל
 שְׁפַתִּי שְׂמֶךָ לְעַד לֹא יִפְקֹד.
 לְבַל בְּלִי דַעַת שֵׁם זֶה יִחַלְל, וְלִחְלוּם-חִלוֹף
 יִהְיֶה הוּא עַד. לְמַעַנְךָ אֶצֵּא נְגִדִי לְקָרֵב.
 אֶת שְׂאֵתָה שׁוֹנֵא הֵן לֹא אֶהֱב.

Then hate me when thou wilt; if ever, now;
 Now, while the world is bent my deeds to cross,
 Join with the spite of fortune, make me bow,
 And do not drop in for an after-loss:
 Ah, do not, when my heart hath 'scoped this sorrow,
 Come in the rearward of a conquer'd woe;
 Give not a windy night a rainy morrow,
 To linger out a purposed overthrow.
 If thou wilt leave me, do not leave me last,
 When other petty griefs have done their spite
 But in the onset come; so shall I taste
 At first the very worst of fortune's might,
 And other strains of woe, which now seem woe,
 Compared with loss of thee will not seem so.

אם ברצונך לשנא, שְנאַנִי נָא
 עֲכָשׁוּ, בְּעוֹד כָּלֶם שׁוֹטְמִים אוֹתִי.
 הֵךְ בִּי, כְּגוֹרְלִי, בְּלִי חֲנִינָה,
 אַךְ אֵל תַּחַג אֶתֶם אַחַר מוֹתִי.
 עֲתֵה לְבִי מִן הַמְשָׁבֵר יְנוּחַ,
 וּבֵל יִכֶּה מֵעַרְף; הוּא חֲלָשׁ.
 יְהֵא זֶה לַיִל גִּשְׁמִים אַחַר לַיִל רוּחַ,
 שֶׁבְּסוּפָה גֹזֵל כְּבֶשֶׁת הָרֶשׁ.
 אֲתֵה נוֹטְשָׁנִי? אֵל תִּהְיֶה אַחֲרוֹן,
 מִשְׁכָּלֶם כְּלוּ בִי חֲמַתֶם,
 בּוֹא בְּחֶטֶף, הַכְנִי. אֶת שְׁבָרוֹן
 הַלֵּב אַחוּשׁ; אֲדַע, הַכֹּל כְּבָר תִּם.
 כִּי כָל מָה שֶׁנֶּחְשָׁב לִי לְכָאֵב,
 כְּאִין הוּא מוֹל אֲבַדְנָךְ לְלֵב.

Some glory in their birth, some in their skill,
 Some in their wealth, some in their bodies' force,
 Some in their garments, though new-fangled ill,
 Some in their hawks and hounds, some in their horse;
 And every humour hath his adjunct pleasure,
 Wherein it finds a joy above the rest:
 But these particulars are not my measure;
 All these I better in one general best.
 Thy love is better than high birth to me,
 Richer than wealth, prouder than garments' cost,
 Of more delight than hawks or horses be;
 And having thee, of all men's pride I boast:
 Wretched in this alone, that thou mayst take
 All this away and me most wretched make.

יש ותהלל בטיב מעלליו,
 יש גא בהון, בספר יחסיו,
 באון גופו, בבגד שעליו,
 או שמא בכלבים, נצים, סוסים.
 וכל אחד מפיק מין הנאה
 מיתרונו על פני האחרים,
 אך לי ההתהדרות אינה נאה,
 ענגן אחד אוקיר, בלי מתחרים.
 אהבתך תיקר מכל חוס,
 תיטב מהון ומבגדי תפארת,
 אעדיפה על פני כל נץ וסוס,
 שלי אתה, ואין גדלה אחרת.
 כל חששי הוא פן תטל כל זאת,
 ודל תבחר ממני לעשות.

But do thy worst to steal thyself away,
 For term of life thou art assured mine,
 And life no longer than thy love will stay,
 For it depends upon that love of thine.
 Then need I not to fear the worst of wrongs,
 When in the least of them my life hath end.
 I see a better state to me belongs
 Than that which on thy humour doth depend;
 Thou canst not vex me with inconstant mind,
 Since that my life on thy revolt doth lie.
 O, what a happy title do I find,
 Happy to have thy love, happy to die!
 But what's so blessed-fair that fears no blot?
 Thou mayst be false, and yet I know it not.

אם רע מפל יקרה, ותחמק,
 שלי תהיה עד בוא חליפתי ;
 כי ים אהבתנו כה עמק,
 שעל חופו יגיע יום מותי.
 רע לא אירא, כי חטא של מה בכך
 הופך חיי לגיהנם ושחת ;
 אך כך מוטב מהיות תלוי בדך,
 וכך להדרדר מפח אל פחת.
 חיי עתה גוזו, ואותי
 תהפוכות לבך לא תיראנה ;
 טובים חיי, וטוב לי במותי,
 רק אשר ושמה עיני תראינה.
 היש חמדה תמימה, בלי מעידה !?
 אולי שקרתי לי, ולא אדע !?

So shall I live, supposing thou art true,
 Like a deceived husband; so love's face
 May still seem love to me, though alter'd new;
 Thy looks with me, thy heart in other place:
 For there can live no hatred in thine eye,
 Therefore in that I cannot know thy change.
 In many's looks the false heart's history
 Is writ in moods and frowns and wrinkles strange,
 But heaven in thy creation did decree
 That in thy face sweet love should ever dwell;
 Whate'er thy thoughts or thy heart's workings be,
 Thy looks should nothing thence but sweetness tell.
 How like Eve's apple doth thy beauty grow,
 if thy sweet virtue answer not thy show!

אוסיף לחיות כבעל מרמה,
 כאלו לא רמה. האהבה
 תוליך אותי שולל כמדמה;
 אתה בנפשי, לבך כבר עזבה:
 אך בעיניך לא תשכן שנאה,
 את תהפוכות לבך אינני חש.
 יש אנשים שגורלם מנה
 להם מראה בו כל תמורה תרגש,
 אך משמים לך נתן קלסתר,
 שרק טוב, אהבה וזך קורן הוא;
 אחת היא מה מזמה בו תסתתר,
 מעתיר הוא מתיקות על כל רואהו.
 כפרי פתוי אדם חנף יגדל,
 אך זיו פניך לא יסגיר זאת כלל.

They that have power to hurt and will do none,
 That do not do the thing they most do show,
 Who, moving others, are themselves as stone,
 Unmoved, cold, and to temptation slow,
 They rightly do inherit heaven's graces
 And husband nature's riches from expense;
 They are the lords and owners of their faces,
 Others but stewards of their excellence.
 The summer's flower is to the summer sweet,
 Though to itself it only live and die,
 But if that flower with base infection meet,
 The basest weed outbraves his dignity:
 For sweetest things turn sourest by their deeds;
 Lilies that fester smell far worse than weeds.

שְׁבַכְחֶם לְזוּלָתָם הָרַע,
 אֵדָּךְ יִכְבְּשׁוּ יִצְרָם, מֵרַע יִרְחֲקוּ,
 אֶת הַלְּבָבוֹת אֲמַנִּים יוֹכְלוּ הַנֶּע,
 אֵדָּךְ לְבָבְכֶם כְּאַבֶּן-צַר חֲזֵק הוּא.
 רַק הוּא, שְׁלוֹ יְאִים חֲסָדֵי מְרוֹם,
 יִנְצֵר אוֹצְרוֹת הַטֵּבֵעַ מֵאַבְדָּן;
 רַבּוֹן לְגוֹף, לְגוֹרְלוֹ אֲדוֹן,
 רַעֲיוֹ – רַק שְׁרֵתִים הֵם לְעַבְדָּם.
 הַפָּרַח קֶצֶר-חַיִּים, אֵדָּךְ שִׂיא תִפְאֶרֶת –
 חֲמַדַּת יְמֵי הַתָּם וְחֵם הַקִּיץ,
 אֵדָּךְ אִם מִקַּיִסָּה עָלֶי כוֹתֶרֶת,
 טוֹבִים מִמֶּנּוּ אֵף שְׁמִיר וְשִׂית.
 הַמֶּתֶק אֶת מִקַּח חֲטָאִיו יִבְלִיט,
 רִקְבַּ שׁוֹשֵׁן יִבְאִישׁ מִכָּל יִבְלִית.

How sweet and lovely dost thou make the shame
 Which, like a canker in the fragrant rose,
 Doth spot the beauty of thy budding name!
 O, in what sweets dost thou thy sins enclose!
 That tongue that tells the story of thy days,
 Making lascivious comments on thy sport,
 Cannot dispraise but in a kind of praise;
 Naming thy name blesses an ill report.
 O, what a mansion have those vices got
 Which for their habitation chose out thee,
 Where beauty's veil doth cover every blot,
 And all things turn to fair that eyes can see!
 Take heed, dear heart, of this large privilege;
 The hardest knife ill-used doth lose his edge.

עד מה תמתיק, רעי, את הכלמה,
 שפתולע בןרד ריחני
 פרחי תהלתך היא מכתימה,
 ועונך תלביש גלימת שני?!
 הפה, שקורו תיך מגולל,
 עליך מתגולל בלשון זמה.
 בחללו נמצא הוא מהלל:
 שמך יכון וכל דבה תמח.
 איזה ארמון בחר לו העון
 אשר אנה אותו לו למעון.
 היפי על כל פגם בו מכסה,
 והנגלה יפה בו נעשה.
 לאט רעי, בנצלך זכות זו.
 הטוב בתערים לאבד חדו.

Some say thy fault is youth, some wantonness;
 Some say thy grace is youth and gentle sport;
 Both grace and faults are loved of more and less;
 Thou makest faults graces that to thee resort.
 As on the finger of a throned queen
 The basest jewel will be well esteem'd,
 So are those errors that in thee are seen
 To truths translated and for true things deem'd.
 How many lambs might the stem wolf betray,
 If like a lamb he could his looks translate!
 How many gazers mightst thou lead away,
 If thou wouldst use the strength of all thy state!
 But do not so; I love thee in such sort
 As, thou being mine, mine is thy good report.

מומֶדָּ – אומְרִים – הַיָּצָר, הַעֲלוּמִים,
 וַיֵּשׁ אומְרִים: בְּהֵם חֲנֻדָּ שׁוֹכֵן.
 יוֹדוּדָּ עַל חֲנֻדָּ, עַל הַמוּמִים,
 כִּי רַק אֶתְּהָ הוֹפֵדָּ הַמוּם לְחֵן.
 עַל אֶצְבַּע הַמַּלְכָּה תִכְשִׁיט פְּשׁוּט
 הֵן יִחְשַׁב עַדִּי כִּלּוֹ תִפְאֶרֶת,
 וְכֵד גַּם לְגַבִּיָּדָּ, כֹּל דְּבַר שְׁטוּת,
 נִרְאֶה כְּוֹדֵאֹת כֹּה נִהְדָּרֶת.
 כַּמָּה כְּבָשִׂים הָיוּ לְזֵאֵב שְׁלָל
 אֱלוֹ עֶטָה עָלָיו פְּרוּהָ שֶׁל שָׂה;
 כַּמָּה בְּרִיּוֹת מוֹלִידָּ אֶתְּהָ שׁוֹלָל,
 אִם רְשָׁמָדָּ אֵינְנוּ מְעַשֶׂה.
 אֵל תַּעֲשֶׂה כֵּן. כֹּל כֵּד אוֹהֲבָדָּ,
 כְּשֶׁבְרִשׁוּתִי אֶתְּהָ, שְׁלִי שְׁמָדָּ.

How like a winter hath my absence been
 From thee, the pleasure of the fleeting year!
 What freezings have I felt, what dark days seen!
 What old December's bareness every where!
 And yet this time removed was summer's time,
 The teeming autumn, big with rich increase,
 Bearing the wanton burden of the prime,
 Like widow'd wombs after their lords' decease:
 Yet this abundant issue seem'd to me
 But hope of orphans and unfather'd fruit;
 For summer and his pleasures wait on thee,
 And, thou away, the very birds are mute;
 Or, if they sing, 'tis with so dull a cheer
 That leaves look pale, dreading the winter's near.

?מי פְּרָדָה הָיוּ לִי כַיָּמֵי כְּפוֹר ;
 אַתָּה מְשׁוֹשׁ הַזְּמַן הַגָּזוּ בִיעָף,
 גְּלִידֵי צָנָה נִתְלוּ, הַכֹּל אָפֵר !
 סְבִיבֵי דְצִמְמָר קָר וְנֶעְצָב !
 אַף שֶׁהָיָה זֶה קוֹץ שְׁטוּף זָהָב,
 עוֹנֵת אֲסִיף דְשִׁנָּה בִיבּוּלִיָּה,
 וְסִתּוֹ שֶׁנִּתְעַבֵּר בְּעֵלוֹמִיו,
 כְּאֵלְמָנָה בְּמוֹת אִישָׁה עָלֶיהָ :
 שֶׁפָּעַת הַמְּגִדִים הַזֹּאת דְּמִתָּה
 לְאִמּוֹן לֵב יְתוֹם, לְפָרִי בְּלֵא אָב ;
 כִּי לְדָ הַקּוֹץ וְכֹל הַחֲמִידָה,
 תִּרְחַק – ?דְּמוּ בְּעֵלֵי כָּנָף ;
 לוֹ רִנְנוּ הָיָה שִׁירָם כֹּה דָל,
 עַד כִּי יַחַת מִחֲרָף כָּל עֲלֵעֵל.

From you have I been absent in the spring,
 When proud-pied April dress'd in all his trim
 Hath put a spirit of youth in every thing,
 That heavy Saturn laugh'd and leap'd with him.
 Yet nor the lays of birds nor the sweet smell
 Of different flowers in odour and in hue
 Could make me any summer's story tell,
 Or from their proud lap pluck them where they grew;
 Nor did I wonder at the lily's white,
 Nor praise the deep vermilion in the rose;
 They were but sweet, but figures of delight,
 Drawn after you, you pattern of all those.
 Yet seem'd it winter still, and, you away,
 As with your shadow I with these did play.

מִמֶּדָּךְ רָחֲקֵתִי כָּל יְמוֹת אָבִיב,
 בְּעוֹד אֶדְר גּוֹאֵה בְּהַדְרָיו,
 וְרֵךְ רוּחוֹת שׁוֹפֵךְ הוּא מִסְבִּיב,
 וְרֵגֶן סִטוֹרֵן בְּחִיוּךָ רָחֵב.
 אֵד לֹא רֵן צִפְרִים, וְאֵף לֹא שְׁלֵל
 צְבָעֵי פְרָחִים בִּגְן וְנִיחוּחַם
 יִרְצוּ שְׁאֲגֵדַת הַקִּיץ תִּגּוֹלֵל,
 עַד יִקְטֹפוּ מִחִיק גִּנָּם הַחֵם;
 לֹא אֶסְפֵּר שְׁבַחִי חֲבַצְלוֹת,
 וְאֵדָם הַוְרָדִים לֹא אֶקְלֵס;
 כָּל אֵלֶּה דְמוּיִים לְהַתְּלוֹת
 בִּיפֵי דְמוּתְךָ הַמְשַׁמֵּשׁ לִי נֵס.
 זְמַן הַפְּרָדָה עָלֵי צִנָּה עָטָה,
 צִלְךָ אֶחְמַד כְּאֵלוֹ הוּא אֶתָּה.

The forward violet thus did I chide:
 Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet that smells,
 If not from my love's breath? The purple pride
 Which on thy soft cheek for complexion dwells
 In my love's veins thou hast too grossly dyed.
 The lily I condemned for thy hand,
 And buds of marjoram had stol'n thy hair:
 The roses fearfully on thorns did stand,
 One blushing shame, another white despair;
 A third, nor red nor white, had stol'n of both
 And to his robbery had annex'd thy breath;
 But, for his theft, in pride of all his growth
 A vengeful canker eat him up to death.
 More flowers I noted, yet I none could see
 But sweet or colour it had stol'n from thee.

גַּעַרְתִּי בְּסִגְל חֲצוּף : מֵאֵינָן
 גְּזֵלֶת בְּשִׁמְךָ, שׁוֹדֵד חֲבִיב?
 הֲבֵל שְׁפָתֶיךָ שֶׁל אֶהוּבִי תַדְדִּיף?
 וְהַשְּׁנִי עַל לְחִידָךְ מִנִּי?
 בְּדָם רַעִי הוּן מְכַחֵלֶךְ טִבֵּל.
 שׁוֹשׁן גְּזַל אֶת לֶבֶן זְרוּעֶךָ,
 וְנִצְנִי מִרְוּחַ – חֲמֵדַת תִּלְתֵּל.
 וְרָדִים עַל קוֹצֵיהֶם בְּגוֹן – אֵיכָה
 צְמַחוּ? אֶחָד סָמוּק אֶחָד עָנוּ,
 וְהַשְּׁלִישִׁי – גְּזַל אֶת שְׁנֵי גְּוָנָיו,
 וּבְשִׁמְךָ הוֹסִיף עַל הַגְּזֵלָה.
 חֲטָאוּ שְׁלֵם : עוֹדוּ בְּשִׂיא אוֹנִיּוֹ,
 תוֹלַעַת הַנִּקָּם אוֹתוֹ אֶכְלָה.
 פָּרַחִים רָאִיתִי. אֵין בָּהֶם בְּכֻלָּל
 אֶחָד שְׁאֵת אוֹנִידָךְ לֹא גְּזַל.

C

Where art thou, Muse, that thou forget'st so long
 To speak of that which gives thee all thy might?
 Spend'st thou thy fury on some worthless song,
 Darkening thy power to lend base subjects light?
 Return, forgetful Muse, and straight redeem
 In gentle numbers time so idly spent;
 Sing to the ear that doth thy lays esteem
 And gives thy pen both skill and argument.
 Rise, resty Muse, my love's sweet face survey,
 If Time have any wrinkle graven there;
 If any, be a satire to decay,
 And make Time's spoils despised every where.
 Give my love fame faster than Time wastes life;
 So thou prevent'st his scythe and crooked knife.

אֵיךָ אַתָּה מוֹזֶה, זֶה מִכְּבָּר הָעוֹ
 אֲבַד לְךָ, אֵי מְקוֹר אוֹנֵךְ?
 אֶת לְהִטּוֹךְ כְּלִית עַל שִׁיר נְלוֹז,
 עַל עֲנִינִים נְקָלִים – אֶת כָּל הוֹנֵךְ?
 חֲזְרִי, בֵּת-שִׁיר לְאֵה, חֲסַרְת עֲצָה,
 גִּאֲלֵי הָעֵת שֶׁהִשְׁחִיתָה רַפְיוֹן;
 הַמְבִינִים יוֹדוּ לְךָ; לְנוֹצָה
 תִּנְי כִּשֶׁר יִצְיָרָה וְרַעֲיוֹן.
 אֶת פְּנֵי רַעִי, בֵּת-שִׁיר נְרַפִּית, בְּדָקִי,
 אִם קָמַט כְּלִשְׁהוֹ חֲרָתָה הָעֵת,
 וְאִם חֲרָתָה – אֶת לַעֲגוֹךְ שֶׁכָּכִי;
 הַפְּכִיָּה לְשִׁנִּינָה וּלְרוֹעֵץ.
 כִּי בְטָרָם מוֹת, רַעִי בְּךָ יִהְלֵל;
 יִשְׁבִּית חֲרַמֵּשׁ הַזְּמֹן הַמְּקַלֵּל.

O truant Muse, what shall be thy amends
 For thy neglect of truth in beauty dyed?
 Both truth and beauty on my love depends;
 So dost thou too, and therein dignified.
 Make answer, Muse: wilt thou not haply say
 'Truth needs no colour, with his colour fix'd;
 Beauty no pencil, beauty's truth to lay;
 But best is best, if never intermix'd?'
 Because he needs no praise, wilt thou be dumb?
 Excuse not silence so; for't lies in thee
 To make him much outlive a gilded tomb,
 And to be praised of ages yet to be.
 Then do thy office, Muse; I teach thee how
 To make him seem long hence as he shows now.

הַתְּכַפְּרִי בַת-שִׁיר רְפַת כָּנֹף,
 עַל שְׁנִטְשֶׁת אֶמֶת בְּלוּלָה בְּחֹן?
 שְׁנִיָּהֶם תְּלוּיִים בְּאִישׁ אֲשֶׁר אֶהֱבֶה,
 וּבְזִכּוֹתָם גַּם מִצְבֵּךְ הֶכֵן.
 עֲנִינִי נָא! אוֹלִי תֹאמְרִי: הַפְּחַל
 זֶר לְאֶמֶת הָעִירָמָה?! מִכְּחוּל
 שֶׁל צְנִירִים לָהּ מִיָּתֵר בְּכָלֵל!
 יֵיטֵב לָהּ לֹא בְּבָלִיל, רַק בְּמִכְלוּל!
 הַתְּחַשִּׁי כִּי הוּא אֵינוֹ זְקוּק
 לַתְּהַלְתָּךְ?! אֵינָה תִּרְוַץ דְּחוּק!
 הֵן בְּכַחֲךָ לְהַאֲדִיר כָּחוֹ,
 וְדוֹר שֶׁלֹּא נוֹלַד יִשְׁיֵר שִׁבְחוֹ.
 אֵל הַמְּלֶאכֶה, בַת-שִׁיר! אוֹרְךָ כִּיצַד
 לְנַצֵּר אֶת פְּנֵי רְעִי לְעַדֵּי עַד.

My love is strengthen'd, though more weak in seeming;
 I love not less, though less the show appear:
 That love is merchandized whose rich esteeming
 The owner's tongue doth publish every where.
 Our love was new and then but in the spring
 When I was wont to greet it with my lays,
 As Philomel in summer's front doth sing
 And stops her pipe in growth of riper days:
 Not that the summer is less pleasant now
 Than when her mournful hymns did hush the night,
 But that wild music burthens every bough
 And sweets grown common lose their dear delight.
 Therefore like her I sometime hold my tongue,
 Because I would not dull you with my song.

גְּבַרְהָ אֶהְבֵּתִי, גַּם אִם תּוֹפִיעַ
 בְּרַפְיוֹנָהּ. כִּחָה בְּשִׂיא עֵזוֹ.
 אוֹהֵב שְׁאֵת אֶהְבֵּתוֹ יוֹדִיעַ –
 תִּגְרַע עִם מִרְכָּלָתוֹ בְּרֹאשׁ חוּצוֹת.
 בְּאַבִּיב אֶהְבַּתְנוּ, כַּמּוּבָן,
 בְּקִשְׁתִּי בְּשִׁירֵי קִיבֵל פְּנִיָּה,
 כְּרֹן זְמִיר יִפְצַח בְּפֶרֶס סִינֹן,
 יָדָם בָּבוֹא עוֹנֵת חֵם לְשִׁלְהִיָּה.
 לֹא שֶׁהִקְיָץ הוּא פְּחוֹת נְעִים
 מִיּוֹם שֶׁקִּינּוּתָיו הִשְׁלִיטוּ דָם;
 אֲדָ שִׁירָתוֹ פֶּרְעָה הֶעֱפָאִים,
 וְלֵב יִקּוּץ בְּמִמְתַּקֵּי יוֹם-יוֹם.
 כְּמוֹ הַזְּמִיר אַחֲרֵי־שׁ מַעַת לָעַת
 לְבַל תִּתְכַּרַח כְּעַל שִׁירֵי לְשֵׁאת.

Alack, what poverty my Muse brings forth,
 That having such a scope to show her pride,
 The argument all bare is of more worth
 Than when it hath my added praise beside!
 O, blame me not, if I no more can write!
 Look in your glass, and there appears a face
 That over-goes my blunt invention quite,
 Dulling my lines and doing me disgrace.
 Were it not sinful then, striving to mend,
 To mar the subject that before was well?
 For to no other pass my verses tend
 Than of your graces and your gifts to tell;
 And more, much more, than in my verse can sit
 Your own glass shows you when you look in it.

אָבוּי, פֶּרִי דַל הַנִּיבָה בַּת-הַשִּׁיר,
 וְלֹא נִסְתָּה עוֹד מִחֲצִית דְּרָכֶיהָ,
 זָפָה הִיא עֵת אֶת צְעִיפָה אָסִיר,
 וְלֹא אֲשִׁים עָלֶיהָ כָּסוֹת שְׁבָחֶיהָ.
 אֵל תִּרְשָׁיעֵנִי אִם כָּחִי דָּלֵל,
 בְּרָאִי הַבֵּט, וּבּוֹ נִבֵּט קִלְסִיתָר,
 אֲשֶׁר יִשִּׁים אֶת פְּרִי רוּחִי לְאֵל,
 נִבְאִישׁ טוֹרִי וְאֶת כְּבוֹדֵי יִסְתָּר.
 הַאִין הוּא חֲטָא לְטָרַח וּלְשַׁפֵּר,
 אֵד לְעוֹת דְּבַר מַה זֶד וְשָׁלֵם?
 שִׁירֵי אֶת כָּל שְׁבָחֶיךָ לְסַפֵּר
 נוֹעַד. פְּעֻלְיֶךָ הוּא יְהַלְלֵם.
 שִׁירֵי דַל מְהַכִּיל חֲנֻדָּה, רַעִי,
 יִיטִיב מִמֶּנּוּ לְסַפֵּר הֶרְאִי.

To me, fair friend, you never can be old,
 For as you were when first your eye I eyed,
 Such seems your beauty still. Three winters cold
 Have from the forests shook three summers' pride,
 Three beauteous springs to yellow autumn turn'd
 In process of the seasons have I seen,
 Three April perfumes in three hot Junes burn'd,
 Since first I saw you fresh, which yet are green.
 Ah! yet doth beauty, like a dial-hand,
 Steal from his figure and no pace perceived;
 So your sweet hue, which methinks still doth stand,
 Hath motion and mine eye may be deceived:
 For fear of which, hear this, thou age unbred;
 Ere you were born was beauty's summer dead.

לְדִידִי הַנֶּדֶד צְעִיר, גְּדִיד זְקָר,
 מִמַּשׁ כְּבִיוֹם פְּגִשְׁתִּידָה רֵאשׁוֹנָה.
 מֵאִז שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הִקְרָה עֵקֶר
 גְּאוֹן קִיץ, וְהִכְהוּ בְּצַנָּה.
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, בְּהִפְךָ אָבִיב לְסִתּוֹ
 בְּחִלּוּפֵי עוֹנוֹת, חִזְתָּה עֵינֵי
 פְּרִיחֵי נִיסוֹן כְּמִשׁוֹ בְּחֻדְשׁ אָב,
 וְרַק אֶתָּה – צְעִיר וְחֻנְנִי.
 אוֹיָהּ, הִלְפִי כְּמוֹ מְחוּג שְׁעוֹן
 מִהַשְׁעָה חוֹמֶק בְּאִין רוֹאָה;
 וְכֵן אוֹלֵי, מִבְּלֵי מִשִּׁים, גַּם גּוֹן
 פְּנִידָה גֹז, וְהִמְרָאָה מְטֻעָה.
 בֶּן-דוֹר-גִּבּוֹא, יְרֵא-נָא וְהִסְכַּת!
 בְּטָרָם בָּאתָ, יְפִי הַקִּיץ מֵת.

Let not my love be call'd idolatry,
 Nor my beloved as an idol show,
 Since all alike my songs and praises be
 To one, of one, still such, and ever so.
 Kind is my love to-day, to-morrow kind,
 Still constant in a wondrous excellence;
 Therefore my verse to constancy confined,
 One thing expressing, leaves out difference.
 'Fair, kind and true' is all my argument,
 'Fair, kind, and true' varying to other words;
 And in this change is my invention spent,
 Three themes in one, which wondrous scope affords.
 'Fair, kind, and true,' have often lived alone,
 Which three till now never kept seat in one.

חֲשָׁקִי אֵינְנוּ עֲבוֹדָה זָרָה,
 וְאַהוּבִי בֶל יִחְשַׁב אֱלִיל;
 כִּי רַק אֱלֹהֵי חֲלִיתִי בְּשִׁירָה,
 אֱלֹהֵי, וְרַק אֱלֹהֵי, תִּמְיֵד אוֹחִיל.
 טוֹב אַהוּבֵי הַיּוֹם, וְטוֹב מָחָר,
 לֹלֵא שְׁנוּי נוֹתְרוּ מֵעֲלוֹתָיו,
 עַל כֵּן שִׁירֵי בִקְבָעוֹן בָּחַר,
 וְלֹא יִחְלִיף בְּמֵלוֹתָיו אֶף תּוֹ.
 יָפָה, טוֹב, כֵּן – זֶה כָּל הַרְעִיוֹן.
 טוֹב, כֵּן, יָפָה – בְּחֵלוּפֵי גִרְסָה,
 וּבְשְׁנוּי גְלוּם כָּל הַדְּמִיוֹן –
 שְׁלֹשָׁה קוּיִם שֶׁיָּד אַחַת עוֹשָׂה.
 יָפָה, טוֹב, כֵּן – שׁוֹכְנִים הֵם לְבָדָד,
 וְכֵאֵן יָדוּרוּ בְּכַפִּיפָה אַחַת.

When in the chronicle of wasted time
 I see descriptions of the fairest wights,
 And beauty making beautiful old rhyme
 In praise of ladies dead and lovely knights,
 Then, in the blazon of sweet beauty's best,
 Of hand, of foot, of lip, of eye, of brow,
 I see their antique pen would have express'd
 Even such a beauty as you master now.
 So all their praises are but prophecies
 Of this our time, all you prefiguring;
 And, for they look'd but with divining eyes,
 They had not skill enough your worth to sing:
 For we, which now behold these present days,
 Had eyes to wonder, but lack tongues to praise.

כְּשֶׁבִּגְוִיִּלִּים הֶעֱתִיקִים אֲמָצָא
 תִּיאֹר שֶׁל אֲבִירִים כְּלִילֵי הַדָּר,
 זְפִים חֲרוֹת בְּשִׁיר וּמְלִיצָה
 עַל פְּרָשִׁים, גְּבִירוֹת שׁוֹכְנוֹת עֶפְרָ.
 וּמוֹל כָּל הַפָּאֵר הַמְצָר:
 זְרוּעַ וְרֶגֶל, פֶּה, עַפְעָף, קִדְקִד,
 אֲבִין שָׂרֵק מְשׁוֹרְרֵי עֶבֶר
 יִדְעוּ חוֹן כְּשֶׁלֶד בְּעֵט לְלֶכֶד.
 לְזַמֵּן הַזֶּה כְּוִנּוּ הֵם בְּחִזּוֹן,
 חֲנֹךְ נִבֵּט לָהֶם – אוֹת מְשָׁמִים;
 אֶת קִלְסֵתֶרֶךְ רְאוּ הֵם בְּדַמְיוֹן,
 אֵךְ לְהִבִּין זֹאת לֹא יִדְעוּ עֲדִין.
 תִּבְיֵט הָעֵין בְּמַבֵּט שׁוֹאֵל:
 אֵיכָה נִכְרַת מְפִינוּ הַהֵלֶל.

Not mine own fears, nor the prophetic soul
 Of the wide world dreaming on things to come,
 Can yet the lease of my true love control,
 Supposed as forfeit to a confined doom.
 The mortal moon hath her eclipse endured
 And the sad augurs mock their own presage;
 Incertainties now crown themselves assured
 And peace proclaims olives of endless age.
 Now with the drops of this most balmy time
 My love looks fresh, and death to me subscribes,
 Since, spite of him, I'll live in this poor rhyme,
 While he insults o'er dull and speechless tribes:
 And thou in this shalt find thy monument,
 When tyrants' crests and tombs of brass are spent.

לא חיל לְבָבִי, לא חֲזִיוֹנוֹת לְבוֹ
 שֶׁל הַיְקוּם – רוֹאֵי עֲתִיד לְבוֹא,
 נְגִידוֹ כִּי אֶהְבֵּתִי צְפוּיָה
 לְזִמְן קָצוּב – לְמֹת וּכְלָיָה.
 אֲדָ תַם לְקוֹי גֶרַח – וּמְיָד,
 הַיִּדְעוֹנֵי עַל הַנְּבוּאָה יִלְעָג.
 בְּרִי, יֹאמֶר, לֹא שְׂמָא. וְהֶמְנִית
 יוֹנָה עִם זֵית יְבַשְׂרוֹ שְׁלוֹם-עַד.
 בְּעֵת כְּזוֹ אֶהְבֵּתִי בְטַל
 שְׁקוּיָה, וְאֶת הַמֹּת לֹא אִירָא.
 אֲנִי אֶחֱיָה לִי בְּשִׁירֵי הַדָּל,
 וְהוּא לְקַהֵל הַנְּבָעָרִים יִרַע.
 שִׁירֵי לְךָ גִלְעָד לְעַדְנִים,
 בְּמוֹט אֲנִדְרֹטְאוֹת שֶׁל רוֹדְנִים.

What's in the brain that ink may character
 Which hath not figured to thee my true spirit?
 What's new to speak, what new to register,
 That may express my love or thy dear merit?
 Nothing, sweet boy; but yet, like prayers divine,
 I must, each day say o'er the very same,
 Counting no old thing old, thou mine, I thine,
 Even as when first I hallow'd thy fair name.
 So that eternal love in love's fresh case
 Weighs not the dust and injury of age,
 Nor gives to necessary wrinkles place,
 But makes antiquity for aye his page,
 Finding the first conceit of love there bred
 Where time and outward form would show it dead.

מָה עוד אוֹצֵר מִחֵי שְׁלֵא נִכְתָּב?
 שְׁלֵא יֵצֵק לְקִרְבָּךְ רוּחִי?
 הַיֵּשׁ עוד נִיב חֲדָשׁ, צִיוֹן אוֹ תוֹ,
 שְׁיִפְאַרְךָ, אוֹ יִסְפֵּר שְׁבַחִי?
 לֹא, אֵין רַעִי! אֵךְ כְּתִפְלַת-תְּמִיד,
 אַחֲזֹר וְאַשְׁנֶן יוֹם-יוֹם בְּלֵי הַרְףּ,
 "אַתָּה – שְׁלִי! אֲנִי – שְׁלֶךְ!" כֹּל עֶרְבּ,
 כְּבִתְחִלָּה, וְזֶה כֹּל עוֹלָמִי.
 אֶהְבֵּת עוֹלָם עוֹטָה שְׁלֵמַת אוֹרָה,
 כְּאֵין לָהּ פְּגָעִים וְאַבֶּק הַזִּמּוֹן,
 כְּאֵין לָהּ קִמְטִים שְׁבַעוֹרָה,
 וּבִזְקָנָה תִשְׁלַט בְּיַד רַמָּה.
 שֶׁם אֶת מוֹצֵא הָאֶהְבָּה תִמְצָא,
 בְּעוֹד הַכֹּל סְבוּרִים שֶׁהוּא מְצָה.

O, never say that I was false of heart,
 Though absence seem'd my flame to qualify.
 As easy might I from myself depart
 As from my soul, which in thy breast doth lie:
 That is my home of love: if I have ranged,
 Like him that travels I return again,
 Just to the time, not with the time exchanged,
 So that myself bring water for my stain.
 Never believe, though in my nature reign'd
 All frailties that besiege all kinds of blood,
 That it could so preposterously be stain'd,
 To leave for nothing all thy sum of good;
 For nothing this wide universe I call,
 Save thou, my rose; in it thou art my all.

אל נא תאמר שְׁלִבְבִי בּוֹגֵד,
 הַגַּם שֶׁהֲרַחֵק מִתּוֹן הַלֵּהט;
 לִי מֵעֲצָמִי יִקַּל לְהִפָּרֵד,
 וְלֹא מִנַּפְשִׁי שֶׁבָּדָה מִבְּלַעַת.
 אֶל קוֹן אֶהְבֵּתִי, אֲשׁוּב כָּעֵת,
 גַּם אִם תִּפְעִיתִי וְהִרְחַקְתִּי נְדוּד.
 בְּלִי שׁוּם אוֹתוֹת שֶׁל עֵת, שֶׁב לְמוֹעֵד,
 לִי מִים בְּכָלִי כְּתַמִּים לְמַחוֹת.
 אֵל תֵּאֱמִין, גַּם אִם חֲלָשׁוֹת אֲנוּשׁ
 שׁוֹנוֹת קָנֹן יִשְׁכִּינֵנוּ בְּקִרְבִּי,
 שֶׁכֶּה נוֹאֲלָתִי שֶׁאֲחַלִּיט לְנִטְשׁ
 אֶת כָּל הַטוֹב הַזֶּה, מְשׁוֹשׁ לְבִי.
 כִּי רַק אֶתָּה קַיָּם. הַשָּׁאֵר – לֹא כְּלוּם.
 וּבִלְעֲדִיד אֵין לִיקוּם קִיוּם.

Alas, 'tis true I have gone here and there
 And made myself a motley to the view,
 Gored mine own thoughts, sold cheap what is most dear,
 Made old offences of affections new;
 Most true it is that I have look'd on truth
 Askance and strangely: but, by all above,
 These blenches gave my heart another youth,
 And worse essays proved thee my best of love.
 Now all is done, have what shall have no end:
 Mine appetite I never more will grind
 On newer proof, to try an older friend,
 A god in love, to whom I am confined.
 Then give me welcome, next my heaven the best,
 Even to thy pure and most most loving breast.

אָמֶת, כָּל נְתִיבַת חַיִּי עֲוֹתָהּ,
 וּכְמִקְיוֹן נִקְלָה דַרְכֵי שִׁרְכָתִי,
 יִלְדֵי רוּחִי מְכַרְתִּי בְפָרוּטָה,
 וּרְגָשׁוֹת לְעֶלְבוֹנוֹת הַפְּכָתִי.
 אָמֶת, הַפְּרָתִי לְעֵתִים הַבְּרִית.
 לֹא אֶכְחָד, פְּזַלְתִּי לֹא אַחַת.
 אֵד לְפִיכָד נִיצוֹץ חֲדָשׁ נֹצֵת,
 הָאִיד הַצְּמִיחַ אֶהְבֶּה כְּפָרִי.
 הַכֹּל עָבַר. קִבְּלֵנִי בְּלִי תַנְאִים.
 כְּבָר לֹא אֶשְׂאֵף נִסוֹת לְבָד לְשׂוּא.
 שְׂכָד תִּאָּבֹנִי לְתוֹפִינִים.
 אֶסִּיר אֶהְבֶּתְךָ לְהִיּוֹת אֶשְׂאֵף.
 חֲבָקֵנִי – וְחִיקֶךָ יְהֵא לִי עֵדוֹ.
 וּבו אֶשְׁבֵּת מִעַמְלִי עַד רָדָם.

O, for my sake do you with Fortune chide,
 The guilty goddess of my harmful deeds,
 That did not better for my life provide
 Than public means which public manners breeds.
 Thence comes it that my name receives a brand,
 And almost thence my nature is subdued
 To what it works in, like the dyer's hand:
 Pity me then and wish I were renew'd;
 Whilst, like a willing patient, I will drink
 Potions of eisel 'gainst my strong infection
 No bitterness that I will bitter think,
 Nor double penance, to correct correction.
 Pity me then, dear friend, and I assure ye
 Even that your pity is enough to cure me.

הַה, קוֹבְלָנָה הַטַּח כְּלָפִי שְׁמִים,
 הֵם הָעֵלָה לְכָל הַקְּלָקְלוֹת.
 לֹא כְּלִפְלוֹנִי אֱלֵא מִי אֶפְסִים,
 וְאִף אֶלְפוֹנִי הִלִּיכוֹת נִקְלוֹת.
 וּמְשׁוּם כֶּךָ הֵן שְׁמִי הִרַע לִי בָּא,
 וְכֶךָ עֲצַב מְזִגִי הַמְּסַעֵר ;
 דְּבִק בָּהֶם רָבַב כְּבִכְף צָבַע,
 חוּס נָא עָלַי, אֲשׁוּבָה וְאֶטְהַר.
 אֲזֶ כְּחוּלָה צִיְתָן אֶסְפִּים לְגַמֵּעַ
 מִי לְעֵנָה הַמְּדַבְּרִים זְהוּם,
 שׁוּם מַר לִי לֹא יִמַר. לְהוֹי יְדוּעַ:
 שׁוּם כְּפָל קִנְס לֹא יִהְיֶה אֵיוּם.
 חֲמַל עָלַי, רַעִי, חוּס עַל שְׁבָרִי,
 לְבֶדֶד יִנְחַמְנִי וְאַבְרִיא.

Your love and pity doth the impression fill
 Which vulgar scandal stamp'd upon my brow;
 For what care I who calls me well or ill,
 So you o'er-green my bad, my good allow?
 You are my all the world, and I must strive
 To know my shames and praises from your tongue:
 None else to me, nor I to none alive,
 That my steel'd sense or changes right or wrong.
 In so profound abysm I throw all care
 Of others' voices, that my adder's sense
 To critic and to flatterer stopped are.
 Mark how with my neglect I do dispense:
 You are so strongly in my purpose bred
 That all the world besides methinks are dead.

אהבתך וחמלתך ימחו
 תו הקלון הטבע עלי מצחי,
 כי מה אם הם בדפי ישמחו,
 אם בי תבטח ותספר שבחי?
 הן רק אתה תדון, אתה תברא
 כל עולמי. שבחי, גנותי תאשר.
 אני נחשב כמת. אין לי אחר
 שאת לבי ישפט – מטוב עד רע.
 לתהום אשליך את דעת הקהל,
 אאטם אני לשבח ולגנאי
 כפתו. אף אשים כלם לאל.
 אמר, איכה אצדיק את מעשי?
 דמותך על עולמי תשליט אמת,
 עד כי כל העולם הוא לי כמת.

Since I left you, mine eye is in my mind;
 And that which governs me to go about
 Doth part his function and is partly blind,
 Seems seeing, but effectually is out;
 For it no form delivers to the heart
 Of bird of flower, or shape, which it doth latch:
 Of his quick objects hath the mind no part,
 Nor his own vision holds what it doth catch:
 For if it see the rudest or gentlest sight,
 The most sweet favour or deformed'st creature,
 The mountain or the sea, the day or night,
 The crow or dove, it shapes them to your feature:
 Incapable of more, replete with you,
 My most true mind thus makes mine eye untrue.

מיֹּם פָּרַדְה נִוְתָרו עֵינֵי הָרוּחַ,
 וְעֵין זוֹ, שֶׁתִּפְקִידָה הַנְּחוּת,
 כְּבִתָּהּ, וְאֵף שֶׁעֲפֵפֶה פְּקוּחַ,
 נוֹתֵרָה בְּסִמָּאוֹן לְאַנְחוּת.
 וְאִם תִּלְכֹּד מִרְאֵה צְפוּר אוֹ פָּרַח,
 לֵלֵב הִיא לֹא תִבִּיא אֶת מְלִקוּחָהּ,
 הָרוּחַ לֹא תִקַּח מִמֶּנּוּ פְּלַח,
 וְעֵין לֹא תִשָּׂאב מִנּוּ כֹחָהּ.
 וְכִי תִרְאֶה מִרְאֵה גֶס אוֹ עֶרֶב,
 כְּלִיל הַשְּׁלֵמוֹת אוֹ סִמֵּל הַכְּעוּר,
 הַר-גִּים, יוֹם-לַיְלָה, אוֹ יוֹנָה-עוֹרֵב,
 הִיא אֶת כָּלֶם בְּצִלְמָד תִּצּוֹר.
 מִבְּלֵי הֶבֶא הַתֵּבּוֹן לְעֶפְרִים,
 לְבֵי הַטּוֹב יִכְחִישׁ מִרְאֵה עֵינַיִם.

Or whether doth my mind, being crown'd with you,
 Drink up the monarch's plague, this flattery?
 Or whether shall I say, mine eye saith true,
 And that your love taught it this alchemy,
 To make of monsters and things indigest
 Such cherubins as your sweet self resemble,
 Creating every bad a perfect best,
 As fast as objects to his beams assemble?
 O, 'tis the first; 'tis flattery in my seeing,
 And my great mind most kingly drinks it up:
 Mine eye well knows what with his gust is 'greeing,
 And to his palate doth prepare the cup:
 If it be poison'd, 'tis the lesser sin
 That mine eye loves it and doth first begin.

האם לבי, שהכתרתיו זָהב
 שְׁתֶּה סֵם מְלָכִים – דְּבָרֵי חֲנָף?
 האם בְּמִקּוֹם אֲמַת אֲרָאָה כְּזָב,
 וְאֶלְפִתְנֵי כָּכָה לְכַשֵּׁף?
 שֶׁכֵּל יִצוֹר גְּלָמִי, שִׂיא זְעוּה,
 ?הֵא מִלְאֲדָּ בְּצִלָּם תִּבְנִיתָדָּ,
 וְכֹל מְאוּס – רְצוּף בְּאַהֲבָה,
 כְּשֶׁאֲדָּ תִפְגַּע בּוֹ קֶרֶן מְעִינָדָּ!
 וְכֶאֱמֹר, מִמְּסָדָּ דְּבָרֵי חֲנָף
 מִשְׁקָה הָעֵינַן וְשׁוֹתָה הַלֵּב.
 עֵינֵי יוֹדַעַת מַה לְּבִי יִתְאוּ,
 וְלַחֲפֵי מִגִּשְׁתִּי סֵם בְּסָף.
 אֲכֹן תִּרְעִיל, אֲדָּ אֵינִן לְתַעֲבָה,
 הֵיא רֵאשׁוֹנָה לְגִמָּה, וַיִּמְאֲהָבָה.

Those lines that I before have writ do lie,
 Even those that said I could not love you dearer:
 Yet then my judgment knew no reason why
 My most full flame should afterwards burn clearer.
 But reckoning time, whose million'd accidents
 Creep in 'twixt vows and change decrees of kings,
 Tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents,
 Divert strong minds to the course of altering things;
 Alas, why, fearing of time's tyranny,
 Might I not then say 'Now I love you best,'
 When I was certain o'er uncertainty,
 Crowning the present, doubting of the rest?
 Love is a babe; then might I not say so,
 To give full growth to that which still doth grow?

שִׁקְרוּ טוֹרֵי שִׁירֵי כְּאֶשֶׁר הִצְהִירוּ,
 שְׁלֵא אוֹכֵל לְאֶהְבֶּךָ יוֹתֵר ;
 עֲתָה חֲשִׁקִי בּוֹעֵר , אוֹרוֹ בְּהִיר הוּא ,
 מִדּוֹעַ? זֶה חִידָה לָּהּ אֵין פּוֹתֵר .
 אֵד זָמַן צִיָּקוֹ , גְּדוּשׁ רַבְבוֹת מְקָרִים
 כָּל נוֹי יִשְׁחִית , הֶגְיוֹן לֵב יִשְׁבֹּשׁ ,
 יִשְׁבֵּר מִטָּה מְלָכִים , יִפֵּר נְדָרִים ,
 חֲכָמָה יִטָּה אֶלֵי נְתִיב עֲקֹשׁ ;
 אוֹתוֹת עֲרִיצוֹתוֹ אוֹתֵי הַכְּחִידוֹ ,
 חֲשִׁשְׁתִּי פֶן אוֹדָה שְׁאֵין כְּמוֹד ,
 מֵה גַם שְׁמִנְהִגִי כְּלָם הַעִידוֹ :
 בְּרִי וְשָׁמָּא לִי בְּנוֹ מְבוֹד ,
 אוֹדָה , הָאֶהְבָּה הִיא כְּעוֹלָל ,
 תִּנְי לָּהּ מְרַחֵב וְהִיא תִשְׁגָּה אֶל עַל .

Let me not to the marriage of true minds
 Admit impediments. Love is not love
 Which alters when it alteration finds,
 Or bends with the remover to remove:
 O no! it is an ever-fixed mark
 That looks on tempests and is never shaken;
 It is the star to every wandering bark,
 Whose worth's unknown, although his height be taken.
 Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
 Within his bending sickle's compass come:
 Love alters not with his brief hours and weeks,
 But bears it out even to the edge of doom.
 If this be error and upon me proved,
 I never writ, nor no man ever loved.

מוטב לא אֶתְכַחֵשׁ לְבְרִית אֲמֶת,
 הָאֶהְבָּה לֹא תִיף אִם כָּל הָעֵת
 תִּתּוֹר אַחַר תִּמּוֹרָה, תִּחְפֹּץ שְׁנוֹי,
 תִּאָרֵב לְפִתַח וּלְכֹל פְּתוּי:
 הוֹ, לֹא! הִיא כְּמִגְדָּל לְעֵד יְכוֹן
 מוֹל זַעַף הַיָּמִים יַעֲמֵד קְבוּעַ;
 לְכֹל סִפּוֹן תּוֹעָה – כּוֹכֵב צָפוֹן,
 עָרְכוּ בְּלִי גְבוּל אֶף שֶׁגָּבְהוּ יְדוּעַ.
 לֹא יִכְלוּהָ זְמַן וְחֶרֶם שְׁיוֹ,
 הַגִּם שְׂאֵדָם לָחִי לֹא יִשְׂרָד;
 יָמִים רַבִּים בָּהּ לֹא יִתְנוּ רַבֵּב,
 עַד פִּי הַקֶּבֶר רֹאשׁ תִּשָּׂא בְהוֹד.
 וְאִם לֹא דִקְתִּי, נוֹצְתִי תִשָּׁבֵת,
 אִישׁ לֹא אֶהֱבֶה, וְלֹא כְּתִבְתִּי אוֹת.

Accuse me thus: that I have scanted all
 Wherein I should your great deserts repay,
 Forgot upon your dearest love to call,
 Whereto all bonds do tie me day by day;
 That I have frequent been with unknown minds
 And given to time your own dear-purchased right
 That I have hoisted sail to all the winds
 Which should transport me farthest from your sight.
 Book both my wilfulness and errors down
 And on just proof surmise accumulate;
 Bring me within the level of your frown,
 But shoot not at me in your waken'd hate;
 Since my appeal says I did strive to prove
 The constancy and virtue of your love.

אוֹדָה, בִּי הָאֵשׁ. יְדִי קִפְצָתִי,
 וְלֹא פָרַעְתִּי אֶת חוּבֵי כְדִין.
 אֶת עֲתוֹתֵי הָאֱהָבָה הַחֲמִצָּתִי,
 אֶף שֶׁלְבִי קָשׁוּר בְּהוֹן תְּדִיר.
 תְּכּוּפוֹת חֲבֵרְתִי אֶל דְּגֵי רֶקֶק,
 וּבִזְכִּיּוֹת בְּכוֹרָה פּוֹרְתָא לֹא דִקְתִּי,
 אֶת מִפְרָשֵׁי פְרָשְׁתִּי לְמַרְחָק,
 וּמִמְרָאָה עֵינֶיךָ הִתְנַתְּקִתִּי.
 פִקֵּד כָּל מְשׁוּגָה עָלַי, עוֹלָה אוֹ חֲטָא,
 וּמִנָּה אוֹתָם, שִׁימָם בְּרִשׁוּמוֹת,
 שְׁלַח חֲרוֹן אַפֶּיךָ, תִּלְהֶה קוֹיִן אֲשָׁמוֹת,
 אֲךָ אֵל תִּשְׁלַח אֵלַי שְׁנֵאָה בְּחֶץ.
 כִּי לְזִכוֹתַי אֶטְעַן: כָּל זֶה נוֹעַד
 לְבָרוֹן אֱהָבָתְךָ. הִתְחִי לְעַד?

Like as, to make our appetites more keen,
 With eager compounds we our palate urge,
 As, to prevent our maladies unseen,
 We sicken to shun sickness when we purge,
 Even so, being tuff of your ne'er-cloying sweetness,
 To bitter sauces did I frame my feeding
 And, sick of welfare, found a kind of meetness
 To be diseased ere that there was true needing.
 Thus policy in love, to anticipate
 The ills that were not, grew to faults assured
 And brought to medicine a healthful state
 Which, rank of goodness, would by ill be cured:
 But thence I learn, and find the lesson true,
 Drugs poison him that so fell sick of you.

כָּאִישׁ שִׁיעוֹרֵר הַתְּאָבוֹן
 בְּצִרוּפֵי תְּבָלִים מִפְּלֶפְלִים,
 וְלִמְנִיעַת חָלִי שְׂבִד־מִיּוֹן,
 נִגְבִּיר אֶת תַּחֲלוּאָיו בְּמִשְׁלֵשְׁלִים ;
 עַל מִתְקָה, לֹא אֶשְׁבְּעוּ לְעַד,
 בְּמֵאֲכָלֵי מִסְכְּתֵי לַעֲנָה,
 וְהִנְנִי חוֹלָה מְטוֹב. אֶלְמַד,
 כִּי הַחָלִי נְחוּץ פְּהִגְנָה.
 וְזֶהוּ סוּד הָאֶהְבָּה : חֲשֵׁשׁ
 חָלִי חִישׁ יִהְפֹּךְ לְשִׁבְרוֹן לֵב ;
 וְלְרוּפֵא בְּלִי שׁוּם סִבָּה יוֹחֵשׁ
 אֲדָם בְּרִיא, יִמְצָא מְזוֹר בְּכָאֵב.
 מוֹסֵר הַשְּׂכָל : הַסֵּם הוּא תַרְעֵלָה
 לְאִישׁ אֲשֶׁר רַק בְּגִלְגֵּל חָלָה.

What potions have I drunk of Siren tears,
 Distill'd from limbecks foul as hell within,
 Applying fears to hopes and hopes to fears,
 Still losing when I saw myself to win!
 What wretched errors hath my heart committed,
 Whilst it hath thought itself so blessed never!
 How have mine eyes out of their spheres been fitted
 In the distraction of this madding fever!
 O benefit of ill! now I find true
 That better is by evil still made better;
 And ruin'd love, when it is built anew,
 Grows fairer than at first, more strong, far greater.
 So I return rebuked to my content
 And gain by ill thrice more than I have spent.

איזה שקוי השקוני בנות היים
 באביקי הגיהנם טבל?
 איום ביהב ויהב במאים,
 מנחיל תבוסה, אף באמת משפל.
 כמה משגים עשה לבי הכן,
 בעת חשב לאור רוחו מגעת!?
 איכה יצאו עיני מחורייהן
 מטלטלת הנפש והדעת!?
 הו, שכר הרע! רק עתה אבין:
 כי טוב יפגש ברע, אף ישבית.
 כשמעפר יקומו אוהבים,
 צרופים יהיו מכל חלצה ופית.
 וכך אשוב ארוה מטל שמים,
 ממכאובי הן אשתכר כפלים.

That you were once unkind befriends me now,
 And for that sorrow which I then did feel
 Needs must I under my transgression bow,
 Unless my nerves were brass or hammer'd steel.
 For if you were by my unkindness shaken
 As I by yours, you've pass'd a hell of time,
 And I, a tyrant, have no leisure taken
 To weigh how once I suffered in your crime.
 O, that our night of woe might have remember'd
 My deepest sense, how hard true sorrow hits,
 And soon to you, as you to me, then tender'd
 The humble slave which wounded bosoms fits!
 But that your trespass now becomes a fee;
 Mine ransoms yours, and yours must ransom me.

בַּעֲנוּתְךָ עָתָה לְבִי יִשְׁמַח.
 הֵהָ, אֱלֵמָּלָא הִרְבִּיתָ בִּי לְפָגַע,
 כִּי עַל פְּשָׁעֵי עָתָה נִפְשִׁי תִשָּׁח,
 וְעַצְבִּי הוּן לֹא יִדְעוּ מְרֻגוּעַ.
 אִם בְּגִלְלִי, כְּמוֹנִי, הִתְעַנִּיתָ,
 אֲכֹן חוּיֶת יְסוּרִים קָשִׁים,
 אַךְ בְּקִשְׁיוֹת לְבִי, אֵף לֹא לְרַגַע
 טָרַחְתִּי סָבֵל עַל מִשְׁקַל לְשִׁים.
 אָמַת, לוֹ לֵיל שְׁבַרְנוּ לֹא שָׁכַח
 מִכֶּת הָאֲהָבָה הָאֲכֹזְרִית,
 כְּמוֹךְ הוּן אַחוּשׁ אֶלֶיךָ : קַח
 לְרוּחַ נְכֵאָה מְנַת צָרִי.
 אִם עוֹוֹנְךָ הוֹפֵךְ לְתַגְמוּלִי,
 שְׁלָלִי שְׁלָדָה, שְׁלָלְךָ יְהֵא שְׁלִי.

'Tis better to be vile than vile esteem'd,
 When not to be receives reproach of being,
 And the just pleasure lost which is so deem'd
 Not by our feeling but by others' seeing:
 For why should others false adulterate eyes
 Give salutation to my sportive blood?
 Or on my frailties why are frailer spies,
 Which in their wills count bad what I think good?
 No, I am that I am, and they that level
 At my abuses reckon up their own:
 I may be straight, though they themselves be bevel;
 By their rank thoughts my deeds must not be shown;
 Unless this general evil they maintain,
 All men are bad, and in their badness reign.

הִיָּה נָבֵל, וּבֵל תִּחְשָׁב נָבֵל!
 אֵינְךָ קָיָם, אֶדְ קִיּוּמְךָ נָתוּן הוּא
 לְהַשְׁמָצָה. חֲבֵל, שְׂמֵךְ נָבֵל.
 זָרִים, וְלֹא לְבָדָּךְ, אוֹתְךָ גְּדוֹנוּ.
 וְלָמָּה עֵין צְפִירִים שְׁטוּפֵי זָמָה
 בִּי תִזְהָה מִיַּד עֲוֹנוֹתֶיךָ?
 חוֹרְשֵׁי רָעָה יִתְּלוּ בִי מִזְמָה,
 כִּי מָה שְׁטוּב לִי אֵין בְּהֵם יוֹדֵעַ.
 אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. מְצֵאוּ בִי חֲטָא?
 אֶת חֲטָאתְכֶם פּוֹרְשִׁים הֵם לְעֵין כָּל!
 אֶפְשָׁר אֲנִי יָשָׁר, וְהֵם פְּתִלְתֵּל!
 וּבְאֲשֶׁם אֵינִי יָכוֹל לְשֹׂאת!
 אֶלָּא אִם כֵּן יֵאחָזוּ בְּכָלֵל בְּרָזָל:
 הֲלֵב הוּא רַע, וּבְרַע הוּא מוֹשֵׁל.

Thy gift, thy tables, are within my brain
 Full character'd with lasting memory,
 Which shall above that idle rank remain
 Beyond all date, even to eternity;
 Or at the least, so long as brain and heart
 Have faculty by nature to subsist;
 Till each to razed oblivion yield his part
 Of thee, thy record never can be miss'd.
 That poor retention could not so much hold,
 Nor need I tallies thy dear love to score;
 Therefore to give them from me was I bold,
 To trust those tables that receive thee more:
 To keep an adjunct to remember thee
 Were to import forgetfulness in me.

וַתְּשׁוּרְתֶךָ – לוֹחוֹת יוֹמָן, חֲרָתוּ
 בְּזַכְרוֹנִי, לְמֵלֵא כָּל הַפְּרָטִים.
 בְּכִלּוֹת עֲלִים בְּלִים הֵם יִשְׁרְדוּ,
 וַיִּוָּתְרוּ עַד בּוֹא חֲלִיפָתִי.
 אוּ לְמַצְעָר, כָּל עוֹד לִלְבָב, לְרֹאשׁ,
 שְׁמוּרָה זְכוּת הַקִּיּוּם מִן הַפְּרִיאָה,
 עַד שְׁאַחַד אַחַד גּוֹפֶךְ יִטֹּשׁ
 וַיִּבְלַע בְּתַהוֹם הַנְּשִׂיָה.
 מַה צָר מְלַהֲכִיל כָּל זֹאת הַלוּחַ,
 וַלְמַחֵר יַחֲלֹף הוּא עִם כָּל רוּחַ.
 אֲזַרְתִּי עוֹז, מִסְרִתִּיהוּ לְאַחַר,
 שְׂמֶךְ יַחֲקֹק לְמַעַן יִזְכֹּר.
 כִּי אִם לְזַכְרֶךָ אֲדַרְשׁ יוֹמָן,
 כְּמוֹ הָאֲשֵׁמֹתִי בְּבִגְדָה בְּזִמָּן.

No, Time, thou shalt not boast that I do change:
 Thy pyramids built up with newer might
 To me are nothing novel, nothing strange;
 They are but dressings of a former sight.
 Our dates are brief, and therefore we admire
 What thou dost foist upon us that is old,
 And rather make them born to our desire
 Than think that we before have heard them told.
 Thy registers and thee I both defy,
 Not wondering at the present nor the past,
 For thy records and what we see doth lie,
 Made more or less by thy continual haste.
 This I do vow and this shall ever be;
 I will be true, despite thy scythe and thee.

זְקִנְתִּי. אֵל יִרְהַב לְבָדָּךְ, הַזְמַן!
 צְרִיחֶיךָ שְׁעֵטוּ עֵז רַעְנָן
 אֵינָם חֲדוּשׁ כָּלֵל. אֵין בָּהֶם עֲגִיב.
 רַק מְלַבּוּשִׁים הֵם לְמִרְאָה נוֹשֵׁן.
 קֶצֶר יוֹמֵנוּ. עַל כֵּן נִשְׁתַּאֲהַ
 אִם כְּחֻדָּשׁ יֵצֵג לָנוּ הָאֶמֶשׁ.
 נִשְׁלָה עֲצֵמֵנוּ אֲזִ, גַם אִם נִרְאָה
 מִיָּד, שְׂאִין חֻדָּשׁ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ.
 בָּדָּךְ וּבְכַתְבֶּיךָ לֹא אֶתְחַשֵּׁב,
 אֶף לֹא אֶחְשִׁיב הַזֶּה וְלֹא עֶבֶר,
 קוֹרוֹת וְרִשׁוּמוֹת הָעֵת הֵן שְׂוֹא,
 פְּרִי פְחֻדָּךְ הַמֵּר וְהַנְּמָהֵר.
 נִשְׁבַּעְתִּי כֹּן וְנֶאֱמָן לַהֲיוֹת,
 הַגַּם שְׁחִרְמֻשְׁךָ כָּלֵל לֹא יִשְׁבַּת.

If my dear love were but the child of state,
 It might for Fortune's bastard be unfather'd'
 As subject to Time's love or to Time's hate,
 Weeds among weeds, or flowers with flowers gather'd.
 No, it was builded far from accident;
 It suffers not in smiling pomp, nor falls
 Under the blow of thrall'd discontent,
 Whereto the inviting time our fashion calls:
 It fears not policy, that heretic,
 Which works on leases of short-number'd hours,
 But all alone stands hugely politic,
 That it nor grows with heat nor drowns with showers.
 To this I witness call the fools of time,
 Which die for goodness, who have lived for crime.

לו בַּיַד מְקַרָּה נוֹלְדָה לִי אֶהְבָּה,
 כָּבֵת בְּלִי אָב, מִמְזֻרֶת לַמְזָר,
 נְתוּנָה לְאַהֲדַת הַזְּמַן, אוֹ לְאַיְבָה,
 כְּחוּחַ בָּר, כְּפָרַח זֶר נִשְׁזָר.
 כִּלְל לֹא מְקַרָּה הוּא שְׁהוֹלִיד אוֹתָהּ;
 לֹא יִרְשִׁימוּהָ שְׂגָב אוֹ דְכָא
 בְּחִלְפוֹת הָעֵת אֵין הִיא נוֹטָה
 לַפֶּשֶׁט צְנֹאֵר בְּהִנְחַת מַכָּה;
 לֹא תִקְבֵּל מְרוֹת, זֶה הַסּוֹרְרֶת,
 חוֹבָה נְתוּן לְמוֹעֲדִים קְצָרִים,
 וּלְבִדָּה בְּרֹאשׁ זְקוּף שׁוֹרְרֶת,
 וְלֹא יִטוּהָ חֵם אוֹ מְמַטְרִים.
 עֲדִים אֲזַמִּין מִבֵּין סְכְלֵי מוֹעֵד
 שְׁבוּ מִטוֹב מֵתִים, חַיִּים מִחֶטָּא.

Were 't aught to me I bore the canopy,
 With my extern the outward honouring,
 Or laid great bases for eternity,
 Which prove more short than waste or ruining?
 Have I not seen dwellers on form and favour
 Lose all, and more, by paying too much rent,
 For compound sweet forgoing simple savour,
 Pitiful thrivers, in their gazing spent?
 No, let me be obsequious in thy heart,
 And take thou my oblation, poor but free,
 Which is not mix'd with seconds, knows no art,
 But mutual render, only me for thee.
 Hence, thou suborn'd informer! a true soul
 When most impeach'd stands least in thy control.

לָמָּה אֲשָׂא בָּאוֹן הָאֶפְרַיִן
 וְאֶרְאֶה סוּגֵד לְכָבוֹד עֲלִיּוֹן ;
 מִנִּיחַ יְסוּדוֹת לְהוֹד וַיִּקְרַר ,
 כְּמוֹץ וּכְצֵל יְעוֹף יוֹמָם קֶצֶר?
 יֵשׁ לֹא מְעַט דְּרִי חֲסוֹת שְׁדָלוֹ ,
 וְכֹל כְּסָפָם אֶבֶד מֵרַב תְּשֻׁלוֹם ;
 בּוֹזֵי הַפֶּת , שְׁתוֹפִינִים אֲכֹלוֹ ,
 אֶל קוֹ הַקֶּץ יִגִּיעוּ בְּלֹא כְלוֹם .
 לֹא , תֵּן לִי הַכֶּנֶעַ לְלִבְבְּךָ ,
 קַח מִנְחָתִי – דָּלָה , אֲבָל זָכָה ,
 מְסִיג צְרוּפָה הִיא , אִין בָּהּ כָּל סִרְכָּה .
 כִּלְהָ מִתַּת גּוֹמְלִין : "אֲנִי – לְךָ" .
 סוּרָה מְסִית! הֵן נִפְשׁ הַצַּדִּיק
 תַּחֲמֹק מִשְׁלִיטָתְךָ אִם לָהּ תִּצְיֹק .

O thou, my lovely boy, who in thy power
 Dost hold Time's fickle glass, his sickle, hour;
 Who hast by waning grown, and therein show'st
 Thy lovers withering as thy sweet self grow'st;
 If Nature, sovereign mistress over wrack,
 As thou goest onwards, still will pluck thee back,
 She keeps thee to this purpose, that her skill
 May time disgrace and wretched minutes kill.
 Yet fear her, O thou minion of her pleasure!
 She may detain, but not still keep, her treasure:
 Her audit, though delay'd, answer'd must be,
 And her quietus is to render thee.

הו, עֵלֶם חֲמוּדוֹת, בְּחֻזֶק רַב
 תִּנְאַחֵז רְאִי הַזְּמַן, חֶרֶמֶשׁ שְׁעוֹתָיו ;
 אֶתָּה שְׁמִסְבִּיבֵךְ נּוֹפְלִים רְעִים,
 בְּעוֹד אוֹנֵיךְ כָּלֵל לֹא נִגְרָעִים.
 אֵךְ הַבְּרִיאָה שְׁעַל הַכְּמוּשׁ שׁוֹלֵטֵת
 תִּצְעֵד קִדְיָמָה, תִּגְרָרֵךְ אַחֹר ;
 לְמַעֲנֶה הִיא אֶת אוֹנֵךְ כּוֹלֵאת ; אֶת
 הַזְּמַן תִּבְזֶה ; אֶת שְׁעוֹתָיו תַּעֲכֹר.
 רְאֵה, הַזְּהִרְתְּ, עֵלֶם-חַן נְחַמֵּד,
 אוֹלֵי תִדְחָה הַקֶּחַךְ, אֵךְ לֹא לְעַד ;
 פְּרַעוֹן חוֹבָה גַם אִם יִתְמַהֲמַה,
 הֵן בּוֹא וְבוֹא ; אֶתָּה הוּא אִישׁ דְּמִיָּה.

In the old age black was not counted fair,
 Or if it were, it bore not beauty's name;
 But now is black beauty's successive heir,
 And beauty slander'd with a bastard shame:
 For since each hand hath put on nature's power,
 Fairing the foul with art's false borrow'd face,
 Sweet beauty hath no name, no holy bower,
 But is profaned, if not lives in disgrace.
 Therefore my mistress' brows are raven black,
 Her eyes so suited, and they mourners seem
 At such who, not born fair, no beauty lack,
 Slandering creation with a false esteem:
 Yet so they mourn, becoming of their woe,
 That every tongue says beauty should look so.

הָיוּ זְמַנִּים : שְׁחַר נְחֻשֵׁב עָכוּר,
 וְלֹא נִמְנָה הוּא עִם הַחֲשׁוּבִים.
 עֲתָה יִרְשׁ כִּס הַיָּפֶה שְׁחַר,
 וְכָל הַשְּׂאָר – יִלְדֵי נֶאֱפוּפִים.
 מֵאִזְ כָּל יָד נִטְלָה סְמִכוֹת הָאֵל,
 וְהַנּוּוֹל יִיף בְּמִכְחוּל וְחָרֵט,
 אֶת מְקַדְשֵׁי הַיָּפִי תַחֲלֵל,
 וּבְמִרְמָה אֶת מִזְבְּחוֹ עוֹכֵרֵת.
 עַל כֵּן עֵינַי גְּבַרְתִּי הֵן כְּעוֹרֵב,
 וְעַפְעַפִּיהָ כְּמוֹ עוֹטִים שְׁחוּרִים,
 אֵין בָּן צַחוּת, אֵדָּ כֵּד אֲנִי אוֹהֵב,
 זִיו יִשְׁתַּקֵּף מֵהֵן, בְּלֹא כָּל שְׁקָרִים.
 נְאוֹת הֵן בְּאֶבְלָן. כִּי תִבְחֲנוּ,
 הֲלֹא מִיָּד תִּנְדָּה : הֵן שִׂיא הַחֵן.

How oft, when thou, my music, music play'st,
 Upon that blessed wood whose motion sounds
 With thy sweet fingers, when thou gently sway'st
 The wiry concord that mine ear confounds,
 Do I envy those jacks that nimble leap
 To kiss the tender inward of thy hand,
 Whilst my poor lips, which should that harvest reap,
 At the wood's boldness by thee blushing stand!
 To be so tickled, they would change their state
 And situation with those dancing chips,
 O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
 Making dead wood more blest than living lips.
 Since saucy jacks so happy are in this,
 Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

כְּשֶׁאַתָּה, נְעִימָתִי, תִּשְׁמִיעֵי צְלִיל,
 לוֹטְפֹת אֶת קְלִידֵי שֵׁל כְּלֵי הָעֵץ,
 אֶת תֵּאֵם הַצְּלִילִים כְּבִחְלִיל
 תִּטְוֶה יָדְךָ בְּעֲדִינוֹת אֵין קֶץ.
 בְּאַלֶּה הַקְּלִידִים כְּלֵי קִנְיָה,
 כִּי מִנְשָׁקִים הֵם כִּף יָדְךָ בְּהִנְיָה,
 בְּעוֹד שְׁפָתַי חוֹמְדוֹת וּמְבִיטוֹת,
 עוֹמְדוֹת בְּצַד, מֵאֲדָם לוֹהֲטוֹת.
 לְמַגְעֶךָ כְּמָה כְּמֵהִים קְלִידֵיךָ,
 בְּעִבּוּרוֹ יִתְּנוּ חֲצֵי מַלְכוֹת,
 עַל כְּפִיס הָעֵץ רוֹקְדוֹת אֶצְבְּעוֹתֶיךָ,
 הִפֵּה נְחוּת אֶף מֵאֵלּוֹן בְּכוֹת.
 לְמַגְעֶךָ עוֹלֵז לוֹ קְלִיד חֲצוֹף.
 תִּנְנִי לוֹ יָדְךָ, אֶת פִּי הַשְּׁקִינֵי צוֹף.

The expense of spirit in a waste of shame
 Is lust in action; and till action, lust
 Is perjured, murderous, bloody, full of blame,
 Savage, extreme, rude, cruel, not to trust,
 Enjoy'd no sooner but despised straight,
 Past reason hunted, and no sooner had
 Past reason hated, as a swallow'd bait
 On purpose laid to make the taker mad;
 Mad in pursuit and in possession so;
 Had, having, and in quest to have, extreme;
 A bliss in proof, and proved, a very woe;
 Before, a joy proposed; behind, a dream.
 All this the world well knows; yet none knows well
 To shun the heaven that leads men to this hell.

מְקוּם בו רוח תתגולל בדם
 ויסחי חרפה שם מעון התאווה:
 אכזרת, רצחנית, שונאת אדם,
 מגנה, פרועה, קשת לב לראווה.
 עוד תתענג בה, וכבר בה תקוץ,
 רק תשיגנה – כבר היא מאוסה,
 ולהטריף תטמן היא פח יקוש,
 ובטרוף הסם לבד הושם.
 טרוף הו במרדף, הו במלקוח,
 הב-הב תתבע, וכד ללא שבועה,
 און בד תצק, אד תותרד בלי כח,
 תבטיח גיל, אד לא תפרע חובה.
 איש כי ידע זאת, לא ידע לחמק
 מעדן המוביל לבור עמק.

My mistress' eyes are nothing like the sun;
 Coral is far more red than her lips' red;
 If snow be white, why then her breasts are dun;
 If hairs be wires, black wires grow on her head.
 I have seen roses damask'd, red and white,
 But no such roses see I in her cheeks;
 And in some perfumes is there more delight
 Than in the breath that from my mistress reeks.
 I love to hear her speak, yet well I know
 That music hath a far more pleasing sound;
 I grant I never saw a goddess go;
 My mistress, when she walks, treads on the ground:
 And yet, by heaven, I think my love as rare
 As any she belied with false compare.

עיני אהובתי אינן כשמש ;
 אֶלְמוֹג אָדָם מְפִיָּה בְּשֵׁשֶׁר ;
 וְאִם צָחַר הַכֶּפּוֹר, שְׂדֵיָּה כְּמֶשׁ ;
 וְשַׁעֲרָה? חֲבָלֵי שְׁחוֹר עַל רֵאשָׁה.
 יֵשׁ שׁוֹשְׁנִים נִמְרוּ שְׁנֵי וְשָׁלֵג,
 אֵד לֹא עַל לְחֵיָּה, כְּמַדְמָה,
 וְיֵשׁ אֶף נִיחֻחוֹת טוֹבִים מֵאֵלָה,
 שְׁמִקְרָבָה בּוֹקְעִים עִם הַבֵּל פֶּה.
 אֶהֱבֶה אֶת צְלִיל קוֹלָהּ, אֵד שְׁבַעֲתִים
 עֶרֶב מִמֶּנּוּ קֶהֱל יוֹדְעֵי נֶגֶן ;
 אֶתְמַה אֵיךְ תִּהְלֵךְ בֵּת הַשָּׁמַיִם,
 שְׁלִי תִצְיֵג אֶת כַּף רַגְלָהּ הַכּוֹ.
 אֵד חֵי מְרוֹמִים, טוֹבָה הִיא מִזֶּהֱב,
 לֹא אֶפְפוּהָ דְמוּיֵי כָזָב.

Thou art as tyrannous, so as thou art,
 As those whose beauties proudly make them cruel;
 For well thou know'st to my dear dotting heart
 Thou art the fairest and most precious jewel.
 Yet, in good faith, some say that thee behold
 Thy face hath not the power to make love groan:
 To say they err I dare not be so bold,
 Although I swear it to myself alone.
 And, to be sure that is not false I swear,
 A thousand groans, but thinking on thy face,
 One on another's neck, do witness bear
 Thy black is fairest in my judgment's place.
 In nothing art thou black save in thy deeds,
 And thence this slander, as I think, proceeds.

רוֹדָה אֶתְּ בִּי קָשׁוֹת כְּמוֹ אוֹתָן
 יָפוֹת, שֶׁלְּבָבָן גָּא וְאֶכְזָר.
 הֵן עַל נַפְשִׁי שֶׁמְתִידָךְ לִי כְחוֹתֶם
 וּבְלִי חֲנֻךְ לְבִי הִדְדָךְ יַחֲסֵר.
 יֵשׁ שְׂיֵאמְרוּ שֶׁדִּיּוֹקֵנֶךְ גְּנִיחוֹת
 שֶׁל אֶהְבֶּה בְּאִישׁ לֹא יַעוֹרֵר,
 לֹא אֶתְכַחֵשׁ לְכֹל הַהֲנַחוֹת,
 רַק בְּמִסְתָּר לְבִי לִי כֶּךָ נוֹדֵר.
 וּכְדִי אֲדַע שֶׁנִּדְרִי לֹא שָׂוֵא,
 אֲעַל דְּמוּתֶךָ מוֹלִי וְאֶאֱנַח,
 יַעֲיִדוּ בְּךָ כָּל אֲנַחוֹתַי יַחְדָּו,
 שֶׁגוֹן שֶׁחוֹרֵךְ לִי נִהְדָּר כָּל כֶּךָ.
 שֶׁחוֹרָה אֵינֶךָ אֶלָּא בְּמַעֲלָלִים,
 וְזֶה מִקּוֹר אֲשֶׁם שֶׁבְּךָ תוֹלִים.

Thine eyes I love, and they, as pitying me,
 Knowing thy heart torments me with disdain,
 Have put on black and loving mourners be,
 Looking with pretty ruth upon my pain.
 And truly not the morning sun of heaven
 Better becomes the grey cheeks of the east,
 Nor that full star that ushers in the even
 Doth half that glory to the sober west,
 As those two mourning eyes become thy face:
 O, let it then as well beseem thy heart
 To mourn for me, since mourning doth thee grace,
 And suit thy pity like in every part.
 Then will I swear beauty herself is black
 And all they foul that thy complexion lack.

אהב עיניך בְּחַמְלָן עָלַי,
 יַעַת לְבַבְךָ יְבִזְנִי. הֵן שְׁחֹרִים
 עֹטוֹת כְּמִקְוִנּוֹת, וְ"אַלְלִי"
 אוֹמְרוֹת הֵן נִכַח פְּנֵי הַיְסוּרִים.
 אֲכֹן, זְרִיחַת הַשָּׁחַר לֹא תֵאִיר
 בְּסִמְקָא עַז אֶת לְחַיֵי מִזְרַח;
 קִדְרוֹת הַמַּעֲרָב הֵן לֹא תִבְהִיר
 מֵאוֹר כּוֹכַב אֶחָד אֲשֶׁר דָּרָךְ.
 עֵינֶיךָ, שְׂמֵחַן נִשְׁקָף הָאֵבֶל,
 כְּמוֹתֶךָ גַם לְבַבְךָ שְׁחֹרִים לְבַשׁ,
 יַחְמַל עָלַי וְיִשְׁתַּתֵּף בְּסִבָּל
 שֶׁל אִישׁ כְּמוֹנֵי שְׂאֵמֵר נוֹאֵשׁ.
 אֲזִי אֲדַר: הַחַן יִלִּין בְּשָׁחֹר.
 כָּל הַמְשַׁלֵּל גּוֹנֵיךָ הוּא עָכוֹר.

Beshrew that heart that makes my heart to groan
 For that deep wound it gives my friend and me!
 Is't not enough to torture me alone,
 But slave to slavery my sweet'st friend must be?
 Me from myself thy cruel eye hath taken,
 And my next self thou harder hast engross'd:
 Of him, myself, and thee, I am forsaken;
 A torment thrice threefold thus to be cross'd.
 Prison my heart in thy steel bosom's ward,
 But then my friend's heart let my poor heart bail;
 Whoe'er keeps me, let my heart be his guard;
 Thou canst not then use rigor in my gaol:
 And yet thou wilt; for I, being pent in thee,
 Perforce am thine, and all that is in me.

אָרוּר הַלֵּב שֶׁאֶת לְבִי יִסֹּר,
 וְגַם אֶת כְּבוֹד רַעֲי הַטּוֹב שְׁחַת.
 הַאִם לֹא דֵי שֶׁרַק בִּי יִתְאַכְזֵר?
 וְלָמָּה אֶת רַעֲי יִשְׁעַבְדֵּךְ?
 מֵעַם עֲצָמַי בְּמַבְטְךָ נֶעְקַרְתִּי,
 וְגַם אֶת תְּאוֹם-נַפְשִׁי חִמְּסָה גְדֹךְ,
 מִשְׁגִּינֵנוּ יַחַד וּמִמֶּךָ הִפְקַרְתִּי,
 סִבְּלַתִּי פִי שְׁלֵשָׁה מַחְמַתֶּךָ.
 בְּתָא פְּלִדָּה אֶסְרִי נָא אֶת לְבִי,
 אֲךָ תִּנְיִי נָא לִי אֶת לֵב רַעֲי לְכֹלֵא,
 גַּם אִם כְּלוּא אֲנִי, הוּא בְּקַרְבִּי,
 וְשֵׁם אֵין לְךָ מְלָקוֹת וְאֵין מְקָלוֹת.
 עַם זֹאת תִּלְקִינִי, כִּי קִלְעוּנִי בְּךָ.
 אֲנִי וְכֹל שֶׁבְּרִשׁוֹתַי – שְׁלֶךְךָ.

So, now I have confess'd that he is thine,
 And I myself am mortgaged to thy will,
 Myself I'll forfeit, so that other mine
 Thou wilt restore, to be my comfort still:
 But thou wilt not, nor he will not be free,
 For thou art covetous and he is kind;
 He learn'd but surety-like to write for me
 Under that bond that him as fast doth bind.
 The statute of thy beauty thou wilt take,
 Thou usurer, that put'st forth all to use,
 And sue a friend came debtor for my sake;
 So him I lose through my unkind abuse.
 Him have I lost; thou hast both him and me:
 He pays the whole, and yet am I not free.

רעי כָּלוּ שְׁלֶךְ, אָנִי מוֹדָה,
 וְגַם אָנִי בְּשִׁעְבוֹד כְּפוֹת.
 בְּשׂוֹי גִּאֲלָתִי אוֹתוֹ אֶפְדֶּה,
 וְלַחִיקִי יָשׁוּב הוּא בְּעֶרְבוֹת.
 אֶךְ לַפְדִּיּוֹן הוּא לֹא יֵאבֶה (הוּא טוֹב),
 וְגַם אֶת־ לֹא תֵאבִי (יִדְדֶךָ קְפוּצָה),
 הוּא רַק לְמַעַנִי בָּא לְעֶרֶב,
 וּמִיָּד כְּמוֹתֵי הַשְּׁלֶךְ לְמַעַצֵּר.
 וְאֶת־ יָפֶה וְאֶכְזָרִית נוֹגֶשֶׁת,
 תּוֹבַעַת בְּלִי רַחֵם אֶת־ הַחַיֵּב,
 אֶת־ מִפְּלִילָה עֶרֶב טוֹב וְרַב-חֶסֶד.
 רְעִי אֶבֶד. הִרְסֵתִי אֶת־ חַיִּי.
 הוּא לִי אֶבּוֹד, וּשְׂנִינּוּ בְּיָדֶךָ,
 חוֹבֵי סֵלֶק, וְעוֹד אָנִי עֶבְדֶּךָ.

Whoever hath her wish, thou hast thy 'Will,'
 And 'Will' to boot, and 'Will' in overplus;
 More than enough am I that vex thee still,
 To thy sweet will making addition thus.
 Wilt thou, whose will is large and spacious,
 Not once vouchsafe to hide my will in thine?
 Shall will in others seem right gracious,
 And in my will no fair acceptance shine?
 The sea all water, yet receives rain still
 And in abundance addeth to his store;
 So thou, being rich in 'Will,' add to thy 'Will'
 One will of mine, to make thy large 'Will' more.
 Let no unkind, no fair beseechers kill;
 Think all but one, and me in that one 'Will.'

לְכָל אִשָּׁה תְּשׁוּקָה, וְלָךְ נִתָּן
 הַחֲשֵׁק עַד-בְּלִי-דֵי, תִּאֲוֹת-הַלֵּב.
 אֲנִי אֶגְדִּיל הַסֶּדֶךְ, כִּי שְׁמִי "נִתָּן",
 וְאֶל הַמִּפְלְאִים שְׁמִי אֶצְרֵף.
 וְאֵת שְׁתֵּשׁוּקֶתְךָ כַּמְשֻׁבְּרִים,
 הוֹאִילִי הַכְּנִיסֵנִי לְבֵיתְךָ ;
 מִדּוּעַ זֶה תִּקְבְּלִי חֲסֵדִי זָרִים,
 וְלֹא מִתַּת מִמִּי שֶׁשְּׁמוֹ "נִתָּן"?
 הַיָּם מְלֵא בְּמַיִם, אֵדךְ צָבֵר
 גַּם שֹׁפֵעַ מִי גְשָׁמִים לְאֲגִירָה.
 הוֹסִיפִי עוֹד "נִתָּן" לְמָה שֶׁכָּבֵר
 נִתָּן. מִמֶּךָ דָּבָר לֹא יִגְרַע.
 אֵל תִּקְפְּדִי רֵאשׁוֹ שֶׁל שׁוֹם חֲתָן,
 הֵטִי חֲסֵדְךָ לְזֶה שֶׁשְּׁמוֹ "נִתָּן".

If thy soul cheque thee that I come so near,
 Swear to thy blind soul that I was thy 'Will,'
 And will, thy soul knows, is admitted there;
 Thus far for love my love-suit, sweet, fulfil.
 'Will' will fulfil the treasure of thy love,
 Ay, fill it full with wills, and my will one.
 In things of great receipt with ease we prove
 Among a number one is reckon'd none:
 Then in the number let me pass untold,
 Though in thy stores' account I one must be;
 For nothing hold me, so it please thee hold
 That nothing me, a something sweet to thee:
 Make but my name thy love, and love that still,
 And then thou lovest me, for my name is 'Will.'

אם לְבַבְךָ בְּזַעַף יִנְתֵּר,
 אִמְרֵי לוֹ לְסוּמָא: "זֶה רַק נִתְּו".
 הוּא לֹא יִכְעַס: לְנִתְּו הוּא יִנְתֵּר,
 וְאִזּוֹ אוּכַל לְהִיּוֹת לְךָ לְחֻתָּו.
 אֶת אוֹצְרֶךָ כִּי יִמְלֵא נִתְּו,
 וּמִתְּנוּת יִגְדֵּשׁ מְלֵא הַתִּבְּה,
 הֵן בְּתוֹךְ הַשְּׁפַע עוֹד אֶחָד קָטָן,
 לֹא יִחְשַׁב מְכַשׁוּל לְאַהֲבָה.
 גַּם אִם בְּסוּף חֲשֵׁבוֹן בְּמֵלֵאֵי יִמְנוּנֵי,
 תִּנְנִי לִי בֵּין הַסְּפָרוֹת לְהַסְתֵּתֵר,
 אֶפֶס אֶהְיֶה בְּסֶד, וְכֵךְ יִרְאוּנִי,
 וְכֵה נִפְשֶׁךָ תֵּאָהֵב אוֹתִי יוֹתֵר.
 לוֹ בְּלִבְבְּךָ אוֹיֵת לְשָׁמִי מִשְׁכּוֹן,
 אוֹתִי תֵּאָבִי כָּל כֶּךָ כִּי שְׁמִי "נִתְּו".

Thou blind fool, Love, what dost thou to mine eyes,
 That they behold, and see not what they see?
 They know what beauty is, see where it lies,
 Yet what the best is take the worst to be.
 If eyes corrupt by over-partial looks
 Be anchor'd in the bay where all men ride,
 Why of eyes' falsehood hast thou forged hooks,
 Whereto the judgment of my heart is tied?
 Why should my heart think that a several plot
 Which my heart knows the wide world's common place?
 Or mine eyes seeing this, say this is not,
 To put fair truth upon so foul a face?
 In things right true my heart and eyes have erred,
 And to this false plague are they now transferr'd.

מַה לְרוֹאוֹת עוֹלְלֶת, כְּסִיל סוּמָא –
 אִשׁ הַתְּשׁוּקָה? בְּלִי בִין אַתָּה בּוֹחֵן.
 בְּסַחֵי מְגִלָּה תִפְאָרֶת מִדְּמָה.
 הֲלֹא יִדְעֶתָ אֵי הַחַן שׁוֹכֵן.
 אִם עֵין מִבְּטִיָּה הַשְּׁחִיתוּהָ
 בְּחוּף פְּרוּץ לְכָל אִישׁ תַּעֲגוֹן,
 אִם סְפִינְתֶךָ נוֹי כְּזָב הַטּוֹהָ,
 וְאַלִּיָּהֶם דִּין לְבָבִי יִכּוֹן?
 לָמָּה יִרְאֶה לְבָבִי בְּעִיר הוֹמִיָּה,
 חֲלֻקֶת הַפֶּרֶט – מְקוֹם סוּדִי, כְּמוֹס?
 לָמָּה יִפְלוּ עֵינַי בְּפַח רְמִיָּה,
 וַיִּשׂוּוּ פָנַי כֵּן לְאִישׁ מְאוּס?
 לְבָבִי, עֵינַי טָעוּ טְעוֹת מְרָה,
 עַל כֵּן פִּשְׁתָּהּ בָּהֶם הַמְּאַרָּה.

When my love swears that she is made of truth
 I do believe her, though I know she lies,
 That she might think me some untutor'd youth,
 Unlearned in the world's false subtleties.
 Thus vainly thinking that she thinks me young,
 Although she knows my days are past the best,
 Simply I credit her false speaking tongue:
 On both sides thus is simple truth suppress'd.
 But wherefore says she not she is unjust?
 And wherefore say not I that I am old?
 O, love's best habit is in seeming trust,
 And age in love loves not to have years told:
 Therefore I lie with her and she with me,
 And in our faults by lies we flatter'd be.

כְּשֶׁהִיא נִשְׁבַּעַת : "כָּל דְּבָרֵי אִמְתִּי",
 לְשִׁקֵּר אֶאֱמִין כְּדֵי שֶׁלֹּא
 תִּרְאֶה בִּי סֵתֶם טִירוֹן אוֹ מִתְלַמֵּד,
 שֶׁנִּכְלֹוֹלִי תִּבֵּל אֵינָם שְׁלוֹ.
 שְׁוֹא אֲדַמָּה : תִּרְאֶה בִּי עוֹל יָמִים,
 אֲף שְׁמִיטֵב יָמֵי חֲלָפוֹ בְּלִי שׁוֹב ;
 כְּזָבִיָּה אֶאֱמֵץ בְּלֵב תָּמִים,
 וְשִׁנִּינוּ נְרוֹמָם אֶת הַסְּלוֹף.
 אֲךָ לָמָּה לֹא תוֹדָה הִיא בְּכִזְבָּה?
 וְסוֹד גִּילִי מִדּוּעַ לֹא אֲגַל?
 יָאִים שִׁקְרֵי-אֲגַב לֹאֲהַבָּה,
 וְלֹא תִמְנָה שְׁנוֹתֶיהָ לְעֵין כֹּל.
 וְכָךְ נִכְיִן יְצוּעַ לְמַרְמָה,
 וְנִתְעַנֵּג בְּצֵל הַמְּזֻמָּה.

O, call not me to justify the wrong
 That thy unkindness lays upon my heart;
 Wound me not with thine eye but with thy tongue;
 Use power with power and slay me not by art.
 Tell me thou lovest elsewhere, but in my sight,
 Dear heart, forbear to glance thine eye aside:
 What need'st thou wound with cunning when thy might
 Is more than my o'er-press'd defense can bide?
 Let me excuse thee: ah! my love well knows
 Her pretty looks have been mine enemies,
 And therefore from my face she turns my foes,
 That they elsewhere might dart their injuries:
 Yet do not so; but since I am near slain,
 Kill me outright with looks and rid my pain.

אל תקראיני להצדיק דרכיך,
 יעת זדון-לבך רובך על מצפוני,
 לו לשונך תפגע בי, לא עיניך,
 קטלי, אך לא מחר בצפועוני.
 הודי כי בזרים את מתחפכת.
 לדי מנעי עיניך מפזילה.
 אל תפצעיני נא, הן עצמתך את
 כל בצורי לארץ מפילה.
 כך אצדיקך: "אהובתי יודעת
 שמבטיה לי אויבים מרים;
 על כן לא בי חציה היא קולעת.
 חציה תכנון לאחרים".
 חדלי! הלא קרב הוא יום מותי,
 שלחי מבט, ושחררי אותי.

Be wise as thou art cruel; do not press
 My tongue-tied patience with too much disdain;
 Lest sorrow lend me words and words express
 The manner of my pity-wanting pain.
 If I might teach thee wit, better it were,
 Though not to love, yet, love, to tell me so;
 As testy sick men, when their deaths be near,
 No news but health from their physicians know;
 For if I should despair, I should grow mad,
 And in my madness might speak ill of thee:
 Now this ill-wresting world is grown so bad,
 Mad slanderers by mad ears believed be,
 That I may not be so, nor thou belied,
 Bear thine eyes straight, though thy proud heart go wide.

אל תנסיני בלב אכזר. גלי
 תבונה. שמרי על תם שלא רחם,
 לבל אעקר מלים מצור סבלי,
 בם יתאר מרי-לב לא מנחם.
 שמעי: גם אם לבך אינו נתון הוא
 לאהבתי. גלי לי אהבה
 (כמו שכיב מרע שכל רופאיו יטעוהו
 שהוא בריא, אף ששעתו קרבה).
 אם ביאוש בך אדבר סרה,
 ואף אוציא את דבתך רעה,
 עולם, מכה טרוף, אִזְנו יטה
 ולדברי חרוף לבו יטה.
 לבל יקרני זאת, פקחי עיניך.
 הביטי בי. אל תשרכי דרכיך.

In faith, I do not love thee with mine eyes,
 For they in thee a thousand errors note;
 But 'tis my heart that loves what they despise,
 Who in despite of view is pleased to dote;
 Nor are mine ears with thy tongue's tune delighted,
 Nor tender feeling, to base touches prone,
 Nor taste, nor smell, desire to be invited
 To any sensual feast with thee alone:
 But my five wits nor my five senses can
 Dissuade one foolish heart from serving thee,
 Who leaves unsway'd the likeness of a man,
 Thy proud hearts slave and vassal wretch to be:
 Only my plague thus far I count my gain,
 That she that makes me sin awards me pain.

הן מִבְּטֵי אַחֲרֵיךָ לֹא יִחַזַר,
 כִּי בְּךָ אֶלְפֵי פְגָמִים הוּא יֵאָתֵר;
 אֲכֹן עֵינַי תִּבּוּז, אֲבָל הַלֵּב
 אֶף-עַל-פִּי-כֹן עֲלִיךָ הוּא עוֹגֵב.
 וְגַם קוֹלְךָ אֵינּוּ פֶּעַמוֹנִים,
 וְהַצִּטְמָרְרֵתִי מִמַּגַּע יָדְךָ,
 אִין רִיחַ, טַעַם, בֵּין הַמְזֻמָּנִים
 לַחֲגִיגַת חוּשִׁים בְּמַחֲצֵתְךָ.
 אֲבָל לֹא הִיא בִּינּוֹת וְהִיא חוּשִׁים
 יוֹכְלוּ שִׁכְנַע לֵב אֲוִיל אֶחָד
 שֶׁלֹּא יֵאָבֵד צְלָמוֹ הָאֲנוּשִׁי,
 וְלָךְ יִסְגָּד וְלָךְ יִהְיֶה שְׁרֵת.
 אֲבָל בְּצַר לִי, זֹאת אֲנִי אוֹהֵב:
 אֶת מְקוֹר הַחֲטָא וְגַם מְקוֹר הַכָּאֵב.

Love is my sin and thy dear virtue hate,
 Hate of my sin, grounded on sinful loving:
 O, but with mine compare thou thine own state,
 And thou shalt find it merits not reproving;
 Or, if it do, not from those lips of thine,
 That have profaned their scarlet ornaments
 And seal'd false bonds of love as oft as mine,
 Robb'd others' beds' revenues of their rents.
 Be it lawful I love thee, as thou lovest those
 Whom thine eyes woo as mine importune thee:
 Root pity in thy heart, that when it grows
 Thy pity may deserve to pitied be.
 If thou dost seek to have what thou dost hide,
 By self-example mayst thou be denied!

חֶטְאִי הִיא אֲהַבָּה ; שְׁנֵאָה – חֶסֶדְךָ.
 שְׁנֵאת חֶטְאִי חוֹטֵאת בְּאֲהַבָּה.
 הַשְׂוִי בֵּינִי לְבִין מֵעַמְדְךָ,
 וּתְגַלִּי שְׂאִין אֲנִי נָבֵל.
 הֵן לֹא מִפִּיךָ אֲשַׁמַּע דְּבָרֵי מוֹסֵר,
 מִפֶּה אֲשֶׁר חָלַל צְמִיד אֲרָגְמוֹ,
 וּבְרִית כְּזָב שֶׁל אֲהַבָּה קָשֶׁר,
 מִיִּצוּעַ זֶר שֶׁדָּד הוֹן שֶׁהִטְמִן.
 אֲהַבְתִּי הֵן לֹא תִכְשֶׁר פְּחוֹת
 מִכָּל עוֹגְבִיךָ וְכָל עֲגָבִיךָ.
 צָקִי רַחֲמִים לְלִבְךָ, אַחוֹת,
 לְמַעַן יִרְחֲמוּ גַם הֵם עָלֶיךָ.
 הִסְתַּרְתְּ דְּבַר-מָה וְאַחֲרָיו תִּתְרַגְּלִי,
 רְאוּי לָךְ שְׁאוֹתוֹ לֹא תִגְלִי.

Lo! as a careful housewife runs to catch
 One of her feather'd creatures broke away,
 Sets down her babe and makes an swift dispatch
 In pursuit of the thing she would have stay,
 Whilst her neglected child holds her in chase,
 Cries to catch her whose busy care is bent
 To follow that which flies before her face,
 Not prizing her poor infant's discontent;
 So runn'st thou after that which flies from thee,
 Whilst I thy babe chase thee afar behind;
 But if thou catch thy hope, turn back to me,
 And play the mother's part, kiss me, be kind:
 So will I pray that thou mayst have thy 'Will,'
 If thou turn back, and my loud crying still.

אָבוי, כָּאֶשֶׁת חֵיל שֶׁתְּרַדֶּף
 אַחַר שְׂכּוּי אֲשֶׁר נִמְלֵט מִלּוּל,
 תִּזְנַח אֶת בְּנָהּ, תִּדְלַק אַחַר הָעוֹף
 חֶסֶר הָעֶרְךָ בְּמֵרוֹץ בְּהוּל.
 יִלְדָּה מִבֵּיט בָּהּ בְּעוֹד הִיא מִתְרוֹצְצֶת,
 וּמְנַסֶּה לְלַכֵּד אֶת מִבְטָהּ,
 אֵךְ הִיא בִּכְנֹף הָעוֹף עֵינָהּ נוֹעֶצֶת,
 תִּשְׁפַח שֶׁבְנָה שְׂרוּי בְּבָעֲתָהּ.
 כִּךָ אַתְּ רוֹדֶפֶת אַחֲרֵי הַנֶּס,
 אֲנִי הֵבֵן שֶׁמֵאַחֹר נִשְׁאַר ;
 כִּשְׁתִּלְכְּדִיהוּ, שׁוּבֵי וְאַמֵּס
 מִחֲבוּקָךְ הוּן לְבָבִי יִסְעֵר.
 מוֹטָב חֲפָצְךָ תִּשְׁיַגֵּי וְאַלֵּי
 תִּשׁוּבֵי ; לֹא אֶמַר עוֹד "אַלְלִי".

Two loves I have of comfort and despair,
 Which like two spirits do suggest me still:
 The better angel is a man right fair,
 The worser spirit a woman colour'd ill.
 To win me soon to hell, my female evil
 Tempteth my better angel from my side,
 And would corrupt my saint to be a devil,
 Wooing his purity with her foul pride.
 And whether that my angel be turn'd fiend
 Suspect I may, but not directly tell;
 But being both from me, both to each friend,
 I guess one angel in another's hell:
 Yet this shall I ne'er know, but live in doubt,
 Till my bad angel fire my good one out.

שְׁתֵּי אֱהָבוֹת לִי – נַחַם וְנִכְאִים,
 רוּחוֹת פְּתוּי, מוֹשְׁכוֹת הֵן מִכֹּל יַעֲבֹר:
 אַחַת בְּדַמוֹת מְלֶאֱךָ צַח וְנָעִים,
 אַחַת בְּדַמוֹת אִשָּׁה שְׁחוּרָה כְּקָבֶר.
 הִיא מְדִיחָה אֶת מְלֶאכִי הַטּוֹב,
 וּבְזוּנוּנֶיהָ תַּהֲפֹכוּ לְשָׂד,
 אֶת הַיִּשָּׁר הוֹפְכֶת לְעֶקֶב,
 שָׂרָף לְבָכוֹר שֶׁטָּן הִיא תַעֲשֶׂה.
 הָאִם כָּבֵר נֶהְפֵּךְ הַטּוֹב לְשָׂד?
 לֹא קֵל לְפַסֵּק, אֵךְ כֵּךְ אֲנִי חוֹשֵׂד.
 הֵם עֲזוּבוּנִי – הִיא לְכַדָּה אוֹתוֹ,
 וְהוּא לְכוּד בְּשָׂאוֹל שֶׁל רְעוּתוֹ.
 זֹאת לֹא אֲדַע עַד רַע יִגְרֹשׁ
 רַעוֹ הַטּוֹב וְיַעֲלוּ בְּאֵשׁ.

Those lips that Love's own hand did make
 Breathed forth the sound that said 'I hate'
 To me that languish'd for her sake;
 But when she saw my woeful state,
 Straight in her heart did mercy come,
 Chiding that tongue that ever sweet
 Was used in giving gentle doom,
 And taught it thus anew to greet:
 'I hate' she alter'd with an end,
 That follow'd it as gentle day
 Doth follow night, who like a fiend
 From heaven to hell is flown away;
 'I hate' from hate away she threw,
 And saved my life, saying 'not you.'

פִּידָּ, שְׁנִבְרָא בְּאַהֲבָה,
 שָׁח בְּאַזְנֵי: "אֲנִי שׁוֹנְאת".
 אוֹתִי?! שְׁבִגְלָלָה סְבֵל?!
 אֶדְ בְּרֵאוֹתָהּ שְׁזָהוּ חֲטָא,
 מוֹל יְגוֹנֵי מְלָאָה חֲמָלָה,
 יְסָרָה הֵיטֵב אֶת לְשׁוֹנָה,
 וּמְחַדָּשׁ אוֹתָהּ מְלָאָה,
 בְּמִתְקָה, כְּבָרָא שׁוֹנָה.
 הוֹסִיפָה סִפְח לְדָבָרָה,
 וְהִתּוֹסֶפֶת כְּאוֹר יוֹם,
 אַחַר הַשְּׁחוֹר שְׁבִסְעָרָה
 חֵישׁ נֶעְלַם בְּגִיהָנָם.
 "שׁוֹנְאת", מְלָה זֹ בִּי הוֹטָחָה,
 אֶדְ גַּם נוֹשַׁעְתִּי: "לֹא אוֹתְדָּ".

Poor soul, the centre of my sinful earth,
 These rebel powers that thee array;
 Why dost thou pine within and suffer dearth,
 Painting thy outward walls so costly gay?
 Why so large cost, having so short a lease,
 Dost thou upon thy fading mansion spend?
 Shall worms, inheritors of this excess,
 Eat up thy charge? is this thy body's end?
 Then soul, live thou upon thy servant's loss,
 And let that pine to aggravate thy store;
 Buy terms divine in selling hours of dross;
 Within be fed, without be rich no more:
 So shalt thou feed on Death, that feeds on men,
 And Death once dead, there's no more dying then.

נֶפֶשׁ דָּלָה, לֵב עוֹלָמִי הָרַע,
 בְּכַחַשׁ סוֹבְבוֹת עֲצָרוֹת בּוֹגְדִים!
 מִדּוּעַ תִּתְעַנִּי לָךְ בַּצָּרָה,
 וְלַחֲצוֹת תִּצְאִי בִפְאֵר בְּגָדִים?
 וְלָמָּה זֶה תוֹצִיאִי הוֹן כָּעַת
 עַל בַּיִת מָט לְנִפְלֵ! הָרִי הַנִּגַּע
 לֵאחֲזוֹ עַד מְהֵרָה וְיִתְפַּשֵּׁט,
 וְאַתְּ – רָמָה וְתוֹלְעָה בּוֹ רָגַע.
 עַל כֵּן, חַיִּי עַל דְּמִי עֶבְדְּךָ, הַגּוֹף,
 מִעֲמָלוֹ מִלְּאִי אֶת אוֹצְרְךָ.
 תּוֹר נֶצַח קִנִּי בְּמַחִיר חַיִּי חֲלוּף,
 וּבְחֲזוֹת דָּלָה הַסּוּי עֲשֶׂרְךָ.
 מְזוֹנֵךְ הַמָּוֶת, וּמְזוֹנוֹ אָדָם,
 וּבְמוֹת הַמָּוֶת לֹא יִגַּר עוֹד דָּם.

My love is as a fever, longing still
 For that which longer nurseth the disease,
 Feeding on that which doth preserve the ill,
 The uncertain sickly appetite to please.
 My reason, the physician to my love,
 Angry that his prescriptions are not kept,
 Hath left me, and I desperate now approve
 Desire is death, which physic did except.
 Past cure I am, now reason is past care,
 And frantic-mad with evermore unrest;
 My thoughts and my discourse as madmen's are,
 At random from the truth vainly express'd;
 For I have sworn thee fair and thought thee bright,
 Who art as black as hell, as dark as night.

אהבתי כחלי מתרפקת
 על שיוסף על מכאובה בלי סוף,
 תזון מיסורים, גם תסתפק, את
 הרע תשמר אף תתרחק מטוב.
 שכלי, שחש לרשם תרופה לחלי,
 כועס על שחקיו איש לא שמר,
 נטש אותי; עתה מובן דברו לי:
 תשוקה היא מות, כפי שהוא אמר.
 חשוד מרפא הנני, אין רופא לי,
 כטרופ דעה אטיח ראש בקיר;
 כל הרהורי כשל אדם רפה; לי
 מלים בלולות, מראי איש לא יכיר.
 כי בד ראיתי רק חמדה ואור,
 ואת ליל אפלה, שחורה משחור.

O me, what eyes hath Love put in my head,
 Which have no correspondence with true sight!
 Or, if they have, where is my judgment fled,
 That censures falsely what they see aright?
 If that be fair whereon my false eyes dote,
 What means the world to say it is not so?
 If it be not, then love doth well denote
 Love's eye is not so true as all men's 'No.'
 How can it? O, how can Love's eye be true,
 That is so vex'd with watching and with tears?
 No marvel then, though I mistake my view;
 The sun itself sees not till heaven clears.
 O cunning Love! with tears thou keep'st me blind,
 Lest eyes well-seeing thy foul faults should find.

אוי לעינים שנתנה בראשי
 האהבה. תראינה רק כזב.
 ואם היטב רואות הן, משושים
 שבשכלי יציגו מצג שוא.
 אם לעיני יופיע חן נשגב,
 בעוד הכל יראו בו מכער.
 סמן שלעיני אוהב נשקר
 מראה שונה מזה המתאר.
 עיני האהבה לרב סומות הן,
 מבכי יום-יום ומנדודי שנה,
 מה פלא שגם זוג עיני כהות הן?
 גם שמש תתכסה בעננה.
 הערמומית! עיני הצטעפה,
 לבל תראה פגמיך, אהבה.

Canst thou, O cruel! say I love thee not,
 When I against myself with thee partake?
 Do I not think on thee, when I forgot
 Am of myself, all tyrant, for thy sake?
 Who hateth thee that I do call my friend?
 On whom frown'st thou that I do fawn upon?
 Nay, if thou lour'st on me, do I not spend
 Revenge upon myself with present moan?
 What merit do I in myself respect,
 That is so proud thy service to despise,
 When all my best doth worship thy defect,
 Commanded by the motion of thine eyes?
 But, love, hate on, for now I know thy mind;
 Those that can see thou lovest, and I am blind.

איך תטעני שפֿלל לא אַהבתֿיך?
 אַתֿך אַני כֿנגְּדי שְׁתֿף לְחִטָּא!
 הֶעֱרִיצָה! לְרַגַע קל שְׂכַחְתִּיךְ?
 רק בְּגִלְלֶךָ הוּ בִי אֲנִי סוּגֵט.
 הַיֵּשׁ אוֹיֵב לְךָ שְׁאוֹתוֹ אֶהֱבֵ!
 הַיֵּשׁ לְךָ מִשְׁנֵא שְׁלֵא אֶשְׁנֵא?
 אִם בְּלִבְךָ עָלִי, אֲנִי כּוֹאֵב,
 וְנִקְמַתֶּךָ מִמְּנִי לֹא אֶמְנַע.
 אִיזוֹ סִגְלָה שְׂבִלְבִי יְקָרָה,
 שְׁלֵא תִּנְאוֹת לְסוּר לְמִרוֹתֶיךָ?
 מוֹל שְׁלַל מוֹמִיךָ הוּ בְּרַכִּי תִכְרַע
 בְּצַפְיָה לְצוֹ מִמְּבִטֶךָ.
 עֲתָה אֲדַע! שְׁנֵאִינִי אֵימָה!
 תִּנְאֵבִי פְּכֻחִים, וְאַנְכִי סוּמָא.

O, from what power hast thou this powerful might
 With insufficiency my heart to sway?
 To make me give the lie to my true sight,
 And swear that brightness doth not grace the day?
 Whence hast thou this becoming of things ill,
 That in the very refuse of thy deeds
 There is such strength and warrantize of skill
 That, in my mind, thy worst all best exceeds?
 Who taught thee how to make me love thee more
 The more I hear and see just cause of hate?
 O, though I love what others do abhor,
 With others thou shouldst not abhor my state:
 If thy unworthiness raised love in me,
 More worthy I to be beloved of thee.

אי מקור האון משם אונך נשאב?
 שפך תרדי בי חרף כל מומיך?
 לגרם לי שעניי יראו רק שוא;
 לבוז לאור השמש משמים!
 איך תשוי השגב לנתעב?
 איך ומצאו בסחי מעלליך?
 את שיא היתרונות ואת מיטב
 המעלות שייספרו עליך?
 ומי למדך לגרם לי שאהב,
 בעוד שכל פנה זועקת: "שנא!"?
 אמנם אהב כל מה שיתעב,
 אך את קלונני הבה יחדו נמנע.
 אם שפלותך הגבירה בי תשוקה,
 הרעיפי גם חבוקי, גם נשיקה.

Love is too young to know what conscience is;
 Yet who knows not conscience is born of love?
 Then, gentle cheater, urge not my amiss,
 Lest guilty of my faults thy sweet self prove:
 For, thou betraying me, I do betray
 My nobler part to my gross body's treason;
 My soul doth tell my body that he may
 Triumph in love; flesh stays no father reason;
 But, rising at thy name, doth point out thee
 As his triumphant prize. Proud of this pride,
 He is contented thy poor drudge to be,
 To stand in thy affairs, fall by thy side.
 No want of conscience hold it that I call
 Her 'love' for whose dear love I rise and fall.

תם אֶהְבֵּה עוֹר לְטוֹב וְרַע,
 אֵדָהּ הַמְצַפּוֹן יְלִיד הָאֶהְבָּה הוּא.
 חֲמִדַּת-הַחֲטָא! לֹא בִי אֲשַׁמָּה שׁוֹרָה,
 רַק לְבָבְךָ לְבַדּוֹ הוּא שְׁעֵנְהוּ.
 בְּגַדְתָּ בִּי, וְהִילַכְךָ אֶסְגִּיר
 אֶת רוּם-רוּחִי לִיְדֵי חֲמִדַּת בְּשָׂרִים,
 נַפְשִׁי אוֹמְרַת לְגוֹפִי: "יִקִּיר,
 אֵסֹף שְׁלָלְךָ!" וְאַנְכִי אָרִים
 רֹאשׁ, וְאַצְבִּיעַ רַק עָלֶיךָ כְּעַל
 שְׁלָלִי. פֶּאֶר, הוּד וְגֵאוּן בְּכֹל.
 לְהִיּוֹת נוֹשֵׂא כְלִיךָ, וְכּוֹסֵל,
 לְנֹצֵר אוֹתְךָ, לְמַעַנְךָ לְפֹל.
 לֹא מְמוּמִי מְצַפּוֹן אֲנִי כּוֹשֵׁל,
 בְּאֶהְבָּה אֲנִי קִם וְנוֹפֵל.

In loving thee thou know'st I am forsworn,
 But thou art twice forsworn, to me love swearing,
 In act thy bed-vow broke and new faith torn,
 In vowing new hate after new love bearing.
 But why of two oaths' breach do I accuse thee,
 When I break twenty? I am perjured most;
 For all my vows are oaths but to misuse thee
 And all my honest faith in thee is lost,
 For I have sworn deep oaths of thy deep kindness,
 Oaths of thy love, thy truth, thy constancy,
 And, to enlighten thee, gave eyes to blindness,
 Or made them swear against the thing they see;
 For I have sworn thee fair; more perjured I,
 To swear against the truth so foul a lie!

עת אֶהְבֵּתִיךָ, יְדַעְתָּ, הַפְרֵתִי גֵדֶר,
 וּבְאַהֲבֵתְךָ תִּפְרִי שְׁנֵי נְדָרִים:
 רֵאשִׁית לְכֹל – בְּרִית אֶהְבִּים מִחֲדָר,
 וּלְאַחַר מִכֵּן – שְׁנֵאת זָרִים.
 אֵךְ לָמָּה אוֹכִיחֶךָ עַל בְּגִידוֹתֶיךָ?
 בְּעוֹד אֲנִי בּוֹגֵד בְּךָ פִּי שֶׁבַעְתָּ?!
 כִּי חֲטָאִים אֶמְצָא בְּמַעֲשֶׁיךָ,
 וְאַךְ כְּזָבִים אֶפִּיחַ בְּשִׁבוּעָה.
 נִשְׁבַּעְתִּי עַל יִשְׁרָךְ, עַל חֲסִדֶיךָ,
 עַל תַּמְתְּךָ, עַל בְּרִית הָאֱהָבָה.
 אֶת עֵוְרוֹנִי בִקְשֵׁתִי שְׁעַלְיָךְ
 לֵאמֹר רַק מָה שְׁלֵבְבִי צִוָּה.
 נִשְׁבַּעְתִּי כִּי זָכָה אַתָּה. אֱלֵלִי!
 חֲטָא הַכְּזָב יְחוּל כְּלוֹ עָלַי.

Cupid laid by his brand, and fell asleep:
 A maid of Dian's this advantage found,
 And his love-kindling fire did quickly steep
 In a cold valley-fountain of that ground;
 Which borrow'd from this holy fire of Love
 A dateless lively heat, still to endure,
 And grew a seething bath, which yet men prove
 Against strange maladies a sovereign cure.
 But at my mistress' eye Love's brand new-fired,
 The boy for trial needs would touch my breast;
 I, sick withal, the help of bath desired,
 And thither hied, a sad distemper'd guest,
 But found no cure: the bath for my help lies
 Where Cupid got new fire--my mistress' eyes.

לְצַד אֲבוֹקְתוֹ לֶן קוֹפִידוֹן,
 אֲמַת דִּיאַנָּה רָאֲתָה הָעֶלֶם.
 בְּמִים חֵישׁ טְבֵלָה אֶת לְפִידוֹ,
 וְאֵשׁ הָאֵהָבָה נִגְעָה בְּפֶלֶג.
 וְעַד הַיּוֹם הַמַּעֲיָן יוֹקֵד
 בְּאֵשׁ הַקֹּדֶשׁ בָּהּ נִגְעוּ מִימֵיו;
 וְכָל דְּוֵי אֶת מְבוּעוֹ פּוֹקֵד,
 וְבוֹ יִמְצָא מְזוֹר לְנִגְעָיו.
 אֵד בְּעֵינֶיהָ שׁוֹב נִצְתָה הָאֵשׁ,
 וְהַלְפִיד נִגַּע גַּם בְּחֹזִי.
 לְמַעַן מֵהֲרַתִּי לְבַקֵּשׁ
 מְזוֹר לְדוֹי וְלִכְאֲבִים עֲזִים.
 לְשׂוֹא, מַעֲיָן יְשׁוּעָתִי נוֹבֵעַ
 מִמְּקוֹר אֵשׁוֹ שֶׁל קוֹפִידוֹן: עֵינֶיהָ.

The little Love-god lying once asleep
 Laid by his side his heart-inflaming brand,
 Whilst many nymphs that vow'd chaste life to keep
 Came tripping by; but in her maiden hand
 The fairest votary took up that fire
 Which many legions of true hearts had warm'd;
 And so the general of hot desire
 Was sleeping by a virgin hand disarm'd.
 This brand she quenched in a cool well by,
 Which from Love's fire took heat perpetual,
 Growing a bath and healthful remedy
 For men diseased; but I, my mistress' thrall,
 Came there for cure, and this by that I prove,
 Love's fire heats water, water cools not love.

קופיד הקט נרדם, ולצדו
 האבוקה שאש תשוקה תצית.
 סביבו הנימפות הצנועות נודרות
 בתולי תמיד. אולם הסירונית
 היפיפיה נטלה את הלפיד
 שבעבר הבעיר חיל לבבות,
 וכך פרקה נשקו של השליט,
 הממנה על כל התאוות.
 ושם במי המעין הטביעה
 האש, שכן לוחטת עד עכשו;
 למקור החם גם עבדכם הגיע,
 למצא לשוא מרגוע לכאביו.
 ולהט מבווע קר מתאוה,
 מימיו לא יכבו אש אהבה.

עיני אהובתי על התרגום החדש של סונטות שקספיר

את אחת הסונטות חסרות הכותרת שלו פתח המשורר האנגלי ויליאם וורדסוורת' (Wordsworth) בשורות:

Scorn not the Sonnet; Critic, you have frowned,
Mindless of its just honours; with this key
Shakespeare unlocked his heart; the melody
Of this small lute gave ease to Petrarch's wound - -

ובתרגום פרפרזה, המוותר על חריזה ומשקל: "אל-נא תבוז לסונטה, המבקר, את פניך הזעפת / בלי להתחשב במידותיה התרומיות; במפתח זה / פתח שקספיר את סגור לבו; ניגונו / של חליל קטן זה הקל את סבלו של פטררקה הפצוע".

שורות אלה של המשורר הרומנטי הנודע לוכדות במילים מועטות וסוגסטיביות את טיבה של הסונטה בכלל, ואת טיבה של הסונטה השקספירית בפרט. לכאורה לא העמיד שקספיר אלא קורפוס סונטות מן הסוג הקונבנציונלי שחיבר כל משורר מתחיל בתקופת הרנסנס ובתקופה

האליזבתנית – שירים על נושאים אוניברסליים ועל-זמניים, שלא נס לחם: על גזר דינו של החלוף, על מנעמי האהבה, על שוך האהבה ועל כאב הפרדה. סונטות כאלה וכגון אלה רווחו באותה עת בכל מרחב התרבות שהשתרע בין איטליה לאנגליה, ולכאורה אין בהן כל רבותא. ואולם, הסונטה השקספירית מזדקרת כידוע כפסגה נישאה מעל לכל השירים שהפיקו משוררי הזמן, ואין גבול למידת השפעתה על שירת העולם.

מה סוד גדולתה של הסונטה השקספירית? וורדסוורת' רמז לאיכותה התרפויטי של סונטה זו, המוצגת בשירו כנגינת חליל צנועה ואמתית שהצליחה להביא מזור לפצעי אהבתו של פטררקה. אכן, הסונטה השקספירית מציעה מזור לכל כאב וחולי: אדם שאהובתו עזבה אותו לאנחות, אדם התוהה על מר גורלו, על צרות שנפלו בחלקו על לא עוול בכפו, אדם שמגלה להוותו את אותות בליית הגוף ואת גזר דינו של החלוף, אדם שרעיו בגדו בו והוציאו דיבתו רעה, אדם שידידו-יריבו משמש ביד גסה בקנייני החומר או בקנייני הרוח שלו ונטל מהם מלוא חופניים – כל אחד יכול למצוא סונטה המבטאת בדקות ובתבונה את הלוך רוחו בעת הקריאה. כל אדם יכול לראות שכאבו כבר ישן נושן, הגליד אצל רבים לפניו, ולמצוא בכך רווחה ונוחם.

הקריאה בסונטות של שקספיר כמוה כהתבוננות בגלי היס. הדומים כל כך זה לזה, ושונים כל כך זה מזה. הם מגיעים אל החוף בצורות ובמיני דפוסים החוזרים על עצמם, ואף-על-פי-כן הם מתגוונים בלי הרף ולעולם אינם חוזרים על עצמם בדיוק נמרץ. הם מאפשרים ליושב על החוף

לקבל פרופורציות נכונות על החיים: להתנער ממחשבות קטנוניות, להתעלות מעליהן ולבוז לקטנוניות בנות חלוף. בקצרה, הסונטות של שקספיר מאפשרות לקוראן להתבונן בחיים בראייה סטואית רחבה ומנחמת.

הקורפוס בן 154 הסונטות אינו עשוי מקשה אחת: יש בהם שירים לנמען גבר ולנמענת אישה, יש בהם קבוצות של שירים – כגון הסונטות הראשונות הנקראות "procreation sonnets", המפצירות בנמען להנציח את יופיו ולהנחילו לדור הבא. הן מזהירות אותו לבל יישאר ערירי, ולבל יאהב את עצמו בלבד. יש בהן קבוצת שירים הפונים "לאהובתו השחורה", שהם שירים הבזים למוסכמות הסונטה הפטררקית, שלפיהן על האישה האידאלית, נמענת השיר, להיות יפיפייה בהירת שיער וכחולת עין, שצווארה לבן וארוך כצוואר הברבור. תיאורי הרעיה משיר השירים ומוסכמות הסונטה הפטררקית שלטו ברוב הסונטות שנכתבו בתקופת הרנסנס, אך שקספיר העז להפר את הכללים, להגחיקם בדרך פרודית ולהציג אהובה שחורת שיער ומלאת פגמים, אך אמתית – ללא צבע וללא צביעות. למעשה, שירים אלה רומזים כי מחברם העדיף את החיים כמות שהם, ללא כחל ושרק, על פני אידאלים מופשטים של משוררים שלא טעמו טעמה של אהבה, אך ידעו לתארה במליצות שדופות. סונטה 130 מכריזה:

עיני אהובתי אינן כְּשֶׁמֶשׁ ;
אֶלְמַג אָדָם מִפִּיָּה בְּשֶׁשֶׁר ;
וְאִם צָחַר הַכֶּפֶור, שְׂדֵיָהּ כְּמֶשׁ ;
וְשִׁעְרָהּ? חֲבִלִי שְׁחֹר עַל רֵאשָׁה.
יֵשׁ שׁוֹשְׁנִים נִמְרוּ שְׁנֵי וְשִׁלְג,
אֵךְ לֹא עַל לְחַיִּיהָ, כְּמִדְמָה,
וְיֵשׁ אֵף נִיחֹחוֹת טוֹבִים מֵאֵלָה,
שְׁמִקְרָבָה בּוֹקְעִים עִם הַבֵּל פָּה.
אֶהֱב אֶת צְלִיל קוֹלָהּ, אֵךְ שְׁבָעֲתִים
עָרַב מִמֶּנּוּ קֶהֱל יוֹדְעֵי נֶגֶן ;
אֶתְמָה אֵיךְ תִּהְלֵךְ בֵּת הַשָּׁמַיִם,
שְׁלִי תִצֵּיג אֶת כָּף רִגְלָהּ הַכּוֹ.
אֵךְ חֵי מְרוֹמִים, טוֹבָה הִיא מְזָהָב,
לֹא אֶפְפוּהָ דְמוּיֵי כָזָב.

היום יש חוקרים הטוענים ש"אהובתו השחורה" אינה אלא המשוררת אמליה בסאנו (Bassano), בת למשפחה יהודית של מוזיקאים מוונציה, שהנרי השמיני הביא לאנגליה בשנת 1540. כשנתיים לאחר פרסום הסונטות של שקספיר, פרסמה אמליה את ספרה *Salve Deus Rex Judaeorum* (1611), שהוא כמדומה ספר השירים הראשון באנגלית פרי עטה של אישה. ממבט ראשון, סגנון

כתיבתה של אמליה בסאנו מזכיר עד מאוד את זה של הסונטות השקספיריות. יש הטוענים שאמליה בסאנו-לנייה (Lanyer או Lanier), שזכתה להשכלה הומניסטית רחבה והייתה יד ימינן של נשות האצולה, הייתה לא רק "אהובתו השחורה" של שקספיר, אלא גם "תרמה" לאהובה חלק מהסונטות שלה שהתפרסמו תחת שמו של אהובה. בשנות היכרותה עם שקספיר, הייתה אמליה בסאנו פילגשו ואם בנו של הברון הנרי קארי (Carey) הקשיש, בן-דודה של המלכה אליזבת הראשונה, שפרש את פטרונו על להקת המשחקים של שקספיר.

אפשר, אם כן, שחלק מהסונטות שנמענן הוא גבר אהוב, ולא אישה אהובה, הן פרי עטה של אמליה בסאנו היפה והמוכשרת, המפצירה באהובה שיוליד ילד בדמותו. לפנינו תאוריה מרתקת, הצוברת נפח ותאוצה בשנים האחרונות, ומחכה למחקר סטיליסטי מדוקדק, שיאשש או יפריך את טביעת אצבעותיה של המשוררת האנגלייה אמליה בסאנו. מחקר כזה יגלה, מכל מקום, שבסונטות רבות יש מטפוריקה מתחום דיני קניין ודיני ממונות. קנאת הבעל לרעייתו נכרכת בקנאת הבעלים לקנייניו. רבות מהסונטות הן שירי אהבה, אך לא מעטות הן גם שירי הקנאה – קנאה לאישה, לקנייני החומר ולקנייני הרוח, שיד זרים עושה בהם כבתוך שלה. המטפוריקה מתחומי הקניין מתאימה למחזות שקספיר, שבאחדים מהם מופיעה מטפוריקה זו על כל צעד ושעל.

*

למעלה מארבע מאות שנה חלפו מאז פרסם שקספיר את הסונטות שלו לאהובו יפה התואר, לאהובתו השחורה ולשאר נמעני שירתו. על מדף הספרים ניצבים ארבעה תרגומים מלאים (ש' שלום, א' ברוידא, ש' זנדבנק וא' סתיו), אך לא ננעלו שערי תרגום. כל דור מנסה להתמודד עם השירים הבלתי נדלים האלה, וכל דור עתיד כמדומה להמשיך להתמודד אתם. השירים הללו מציעים כאמור מזור לכל כאב; אדם שאהוביו עזבוהו, שגורלו רוצץ אותו, שגופו בוגד בו, שקניינו הרוחניים נגזלים לנגד עיניו – כל אחד יכול לגלות שכאבו ישן נושן. הוא פקד את שקספיר ואת מקורביו לפני מאות בשנים, ובמקום צלקת נשאר שיר.

מכשולים לא מעטים עומדים בדרכו של המתרגם העברי של הסונטה השקספירית, ולא רק בשל הבדלי מושגים וטעמים שמקורם בפער תרבותי. בשפה האנגלית יש כידוע ריבוי בולט של מילים חד-הברתיות, אפילו הן מילים בנות ארבעה עיצורים ויותר (כגון "scorn'd", "stretched", "winds", "drowns" וכדומה), שתרגומן מחייב שימוש במילים דו-הברתיות לפחות. לשקספיר יש שורות המכילות עשר מילים חד-הברתיות, כגון "Which hides your life, and shows not half your parts" בסונטה 17, והעברית אינה מאפשרת זאת כמובן. זאת ועוד, הסונטה השקספירית (כמו גם המחזה השקספירי) מרבה להשתמש במילים מקוצרות, המבליעות הברה אחת לפחות, תוך חיקויה של לשון הדיבור, כבמילים "fill'd", "wander'st", "tis", "whate'er" או "th'unceratin". גם מילים אלה מציבות מכשול לפני המתרגם, כי לא יעלה על דעתם של

המתרגמים להכליל קיצורים של לשון הדיבור כגון "תִּפְּהָ" במשמעות של "אֵת הַפָּה", למשל. מרחב התמרון של שקספיר היה גדול אפוא מזה העומד לרשות מתרגמיו.

שקספיר התיר לעצמו חרויות רבות, אך דווקא בסוגית הפנטמטר הימבי הוא גילה אדיקות מופלגת (חוץ מאשר בסונטה אחת – סונטה 145 – שבה "הסתפק בטטרמטר ימבי). שומה על מתרגמיו להתחשב באדיקות זו, ולא להקל בה ראש. הפנטמטר הימבי הוא המשקל הטבעי לסונטה השקספירית, כמו גם למחזה השקספירי, כי הוא משווה לדברים נימה דיבורית ודינמית, ומאפשרת לקבוע את הצורה במקומות שונים ומתגוונים. תוספת של רגל משנה את טיבה של סונטה זו מקצה אל קצה, והופכת את השורה לכעין אלכסנדרין קלסיציסטי, הנחלק לשני המיסטיכים. ההתמודדות עם כל האילוצים הללו אינה קלה, אך יש לזכור כי המילה interpretation משותפת לתרגום, לפירושו של טקסט ולביצוע של יצירה מוזיקלית. המתרגם צריך להיות פרשנם של התכנים הסמנטיים של הסונטה, אך גם להתחשב בהיבטי הביצוע (performance) שלה כיצירה בעלת איכות מוזיקלית. כפרשן וכמבצע עליו להחליט על מה הוא מוותר ועל מה לא יוותר בשום פנים ואופן.

*

כאשר ישב ביאליק בברלין בראשית שנות העשרים, הוא הסביר לרעהו הצעיר שמעון ראבידוביץ כי כל סופר הגדול בולע כלויתן את דגי הרקק הקטנים החיים בסביבתו, וכי כל אמן גאון מבליע את הנוסח ("השבלונה") של דורו ומנחיל אותו לדורות הבאים: "הן ודאי יש בשקספיר הרבה שבלונה [...] אבל זהו כוחו של הגדול, שאגב דברים אחדים שבהם כוחו גדול הוא גם מקיים את השבלונה של דורו לדורות יבואו [...] הרבה והרבה היו בדורו של שקספיר, אבל הוא בלע את כולם. וכך דורות יבואו לומדים על פי שקספיר את השבלונה של דורו".

לאחר שהתיישב בתל-אביב בשנת 1924, לא חדל ביאליק המו"ל מלהפציר במשוררים העברים שבאמריקה שיעמיסו על עצמם במלוכד את עול תרגום יצירותיו של שקספיר ויוסיפו את המכלול למדף הספרים העברי. התכנית לא יצאה לפועל, בעיקר בשל קוצר ידם של המשוררים הללו לעמוד במשימה הכבדה. כל תכסיסי הפיתוי של ביאליק לא הועילו. קליאו, מוזת ההיסטוריה, חמדה לה לצון ותעתעה במי שביקש ליזום את מפעל תרגומי שקספיר לעברית ולנווט את מהלכיו: את יצירותיו המתורגמות של שקספיר הגישה לקהל העברי לא הקבוצה של המשוררים העבריים באמריקה, שביאליק ראה בה כוח טבעי למלאכה קשה זו, אלא דווקא חבורת שלונסקי, שבה פעלו אחדים מיריביו. משורריה של חבורת שלונסקי כמעט שלא ידעו אנגלית, ונסתייעו במבחר של תרגומי מופת לשפות אחרות, ואף-על-פי-כן מפעלם הוא המפעל המרוכז והאיכותי ביותר בתחום תרגומי שקספיר לעברית עד עצם היום הזה. גם הם בחרו בפנטמטר הימבי כמשקל של השורה

השקספירית, וכפי שהראו אחדים ממתרגמי שקספיר הלכה למעשה, בחירה זו – הקולעת לרוח המקור – אפשרית גם אפשרית בשפה העברית.

*

תרגומי לסונטות של של שקספיר הצטברו במגרה טיפין-טיפין. את הראשונות התחלתי לתרגם באמצע שנות השישים, שעה שלמדתי תרגום אצל ד"ר אדם ריכטר, ראש אגודת המתרגמים דאז, וכשלמדתי ספרות אנגלית באוניברסיטת תל-אביב. לימים, התפרסמו חלק מהסונטות בבמות שונות: בספר הנשיקה מבעד למטפחת, בעריכת אשר רייך; בכתב-העת קשת החדשה בעריכת אהרן אמיר, בכתב-העת שבו בעריכת עוזי אגסי, בתוך מאמר על תרגומי שקספיר שהתפרסם בכתב-העת ביקורת ופרשנות בעריכת תמר וולף-מונוזון ובספרי המיית ים, תל-אביב 2010, המכיל ל"ב סונטות אהבה של שקספיר. תגובות הקוראים, ובאופן מיוחד תגובתו החמה של פרופ' אמנון רובינשטיין, שפלל סונטות בתרגומי בספריו, עודדו אותי לנסות לתרגם את המכלול במלואו.

תודתי נתונה לידידתי פרופ' מאיה פרוכטמן על הערותיה והארותיה שהעניקו לי השראה.

קובץ זה מוקדש באהבה לאלי – אישי ורעי.

אוקספורד ותל-אביב, מאי 2010

